VÁNOČNÍ POVÍDKY

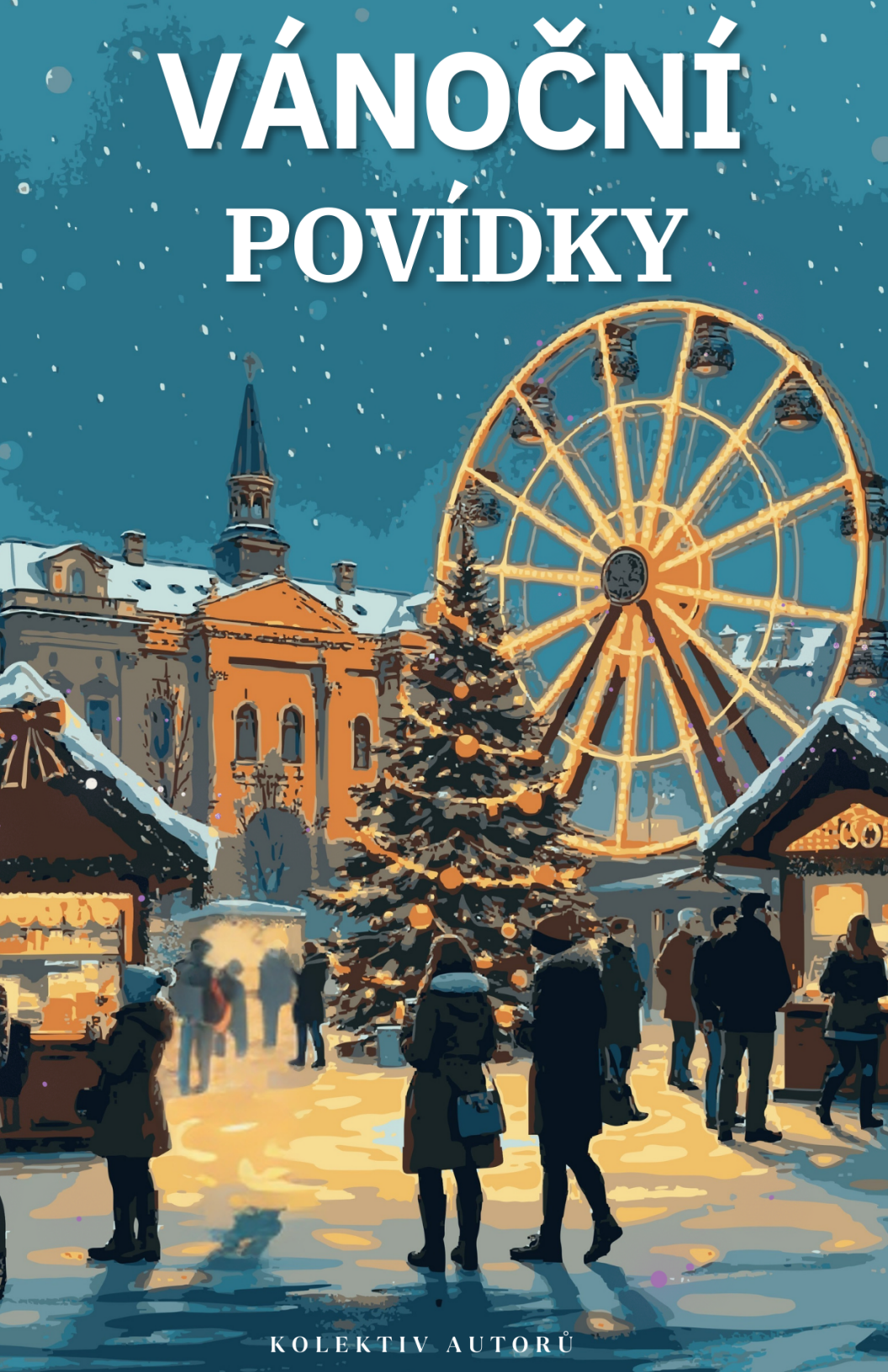

KOLEKTIV AUTORŮ

Prolog 7

Vánoce offline 9

Daniela Halisová

Dárky, vina, cukroví 18

Zuzana Halisová

Židle navíc 28

Mjkslife

Tichá noc 32

Tereza Janáková

Vánoce na nesprávném místě 39

Elizabeth Prokešová

Perníček pro souseda 53

Mona May

Tři přání 65

Sarah Grey

Vánoce s vůni skořice 79

Veronika Holubová

Nečekaný host 89

Andrea Soch

Ukradený stromeček 95

Mirka Kolářová

Manžel, kapr a katastrofa 100

verci.knihy

Šťastné a veselé přepadení 113

Kačka Tajemná

Vianoce na úteku 120
13josephine12_
Zpáteční jízdenka 129
Gabriela Boška
Poslední dárek 135
Wendy svět
Půlnoční zázrak 143
Lenka Hlaváčová
Vánoční chaos 151
Veronika Krummer
Nesprávný dárek 162
Áďa - jeste_jednu_stranu
Hořkosladké vánoce 175
Dana Beková
Vánoce na venkově 190
Petra Šupejová
Poslední vánoční ozdoba 203
Nicky_spisovatelka
Adventní věnec 213
Michaela Havlová
Dárek z domu naproti 221
Petra Pajpachová
24 prosince 231
Míša Kováčová

Tato e-kniha vznikla jako společné sdílení vánočních povídek v rámci instagramové aktivity **@autori_pojdme_se_propojit**, kterou pořádaly sestry Halisovy. Tato výzva spojila autory, kteří se rozhodli sdílet svou tvorbu, vánoční atmosféru i radost z psaní.

Kniha není profesionálně editovaná. Neproběhla korektura ani redakce. Každý text zůstává v původní podobě a náleží autorovi, který se této výzvy zúčastnil.

Děkujeme všem autorům za jejich otevřenost, čas a kreativitu. Zároveň děkujeme i vám, čtenářům, kteří jste se rozhodli tyto povídky otevřít a přečíst.

Přejeme vám příjemné čtení.

Zuzana a Daniela Halisovy

VÁNOČNÍ PLAYLIST

1. *Santa, Can't You Hear Me? - Kelly Clarkson. Ariana Grande*
2. *Snowman – Sia*
3. *Happy Xmas (War Is Over) – Miley Cyrus & Mark Ronson*
4. *Silent Night - Teddy Swims*
5. *I'll Be Home - Meghan Trainer*
6. *Christmas Lights - Coldplay*
7. *Christmas Wishes - Jamima Lucy Newman*
8. *Candy Cane Lane - Sia*
9. *You're mean one, Mr. Grinch - Sabrina Carpenter*
10. *Merry Christmas - Ed Sheeran and Elton John*
11. *Ariana Grande - Santa Tell Me*
12. *Run Rudolph Run - The Brian Setzer Orchestra*
13. *Someday at Christmas - ReVaughn*
14. *Christmas Kinda Sucks - Peach PRC*
15. *Christmas Eve Can Kill you - The Everly Brothers*
16. *Merry Christmas, I miss you - Alex Crichton*

17. Like It's Christmas - Jonas Brothers

18. One More Sleep - Leona Lewis

19. Ave Maria - Celine Dion

20. Christmas Tree Farm - Taylor Swift

21. Merry Christmas Everyone - Shakin' Stevens

22. Mary, Did You Know? - Pentatonix

23. Did They Know it's Christmas? - Band Aid

24. Last Christmas – Wham!

PROLOG

Sedla si ke krbu, v němž tiše praskalo dřevo, zatímco za okny zuřila vánice. Sáhla po žlutém hrnku a obemkla ho svými promrzlými prsty. Ještě před chvílí se smála se svými dětmi venku před domem, nechala se zasypávat sněhem a na okamžik zapomněla na čas.

Děti si spokojeně hrály se svými dárky a ona měla konečně chvilku jen pro sebe. Malý, vzácný okamžik.

Napila se horkého skořicového čaje, jehož vůně jí připomněla Vánoce jejího dětství a otevřela čtečku. Mezi knihami nehledala dlouho. Otevřela **Vánoční povídky** a s lehkým úsměvem se začetla do té první.

VÁNOCE OFFLINE

DANIELA HALISOVÁ

VÁNOCE OFFLINE

DANIELA HALISOVÁ

Mohla bych začít klasickým: Venku se snášel sníh a pokryl celé město krásnou bílou pokrývkou. Ale jako každý rok to není pravda. Všude je odporná břečka, bylo pět stupňů nad nulou a jediné, co jsme mohli dělat, bylo stavět sněhuláka z bláta. Tyhle Vánoce stejně nemohly být horší než už jsou. I když moje ségra říká: „Tohle nikdy neříkej!“

No tak jsem to řekla, a co? Spadne na mě meteorit? Nebo vybouchne barák? Těžko. I když s tím barákem si jistá nejsem. Kotel neprošel revizí už nějakou dobu. Uchechtnu se při představě, že nám dům vyletí do povětří zrovna ve chvíli, kdy máma bude smažit řízky a táta se bude soukat do červeného vánočního svetru, který je mu malý.

Čtyřiadvacátého prosince se probudím do chladného rána. Máma lítá jako splašená a já? Já se prostě válím a vyspávám kocovinu z včerejší vánoční párty u Viktora. Když se konečně trochu proberu, dám si horkou sprchu, protože vážně, proč tady nikdo netopí?

Zachumlaná ve velkém huňatém svetru a s ponožkami vytaženými až ke kolenům sejdu schody do haly. Na schodišti je propletená girlanda s červenými mašlemi a baňkami od babičky.

Z rádia v kuchyni hraje tichá vánoční píseň. Feliz Navidad.

„Trochu zbytečné mít ponožky až ke kolenům, když se navlečeš do kraťasů," prohodí hlas za mnou a já se otráveně otočím. Kristián. Jasně. Mámin miláček. Hvězda matematických olympiád, šachového klubu a jasně… fotbalový mistr. Syn nejlepší kámošky mojí mámy. Kluk, který má oči modřejší než jasné nebe. Ušklíbnu se nad svým přirovnáním a založím si ruce na hrudi.

Putuje očima od mých ponožek s malými sněhuláky, přes krátké kraťasy až k tváři, která se, doufám, nezbarvila do růžové.

„Kristiáne," mlasknu a hodím po něm jeden ze svých oslnivých úsměvů, který ho samozřejmě znervózní „Dneska ti to sluší víc než obvykle."

Přetočí oči, když ho poplácám po tváři. Už je na moje škádlení zvyklý. Stejně jako na mé opovržení jeho dokonalostí. Ve škole se mu vyhýbám, nebo ještě lépe, dělám, že neexistuje. Nebo on dělá, že neexistuju já? Teď si nejsem jistá. Spousta mých spolužáků mě raději vymazala z existence. Hlavně proto, že jsem podivná. Možná je to kvůli vlasům, které mám na jedné straně vyholené. Nebo piercingu v jazyku, obočí i nose. Anebo tím, že všechny pošlu tam, kde slunce nesvítí, protože mě jejich životy, žvásty ani blbé pomluvy nezajímají.

Proto trávím nejvíc času na sockách. TikTok, Facebook, Insta. Postuju každý den. Mám přes pět set tisíc sledujících a přemýšlím, proč mě vlastně tak žerou. Nedělám nic, jen postuju, jak se líčím, oblékám, nebo jakou mám ranní rutinu. Sem tam udělám nějaký hustý vlog z koncertu, výletu nebo z restaurace, která se mi líbí, nebo prostě natočím livestream a jen odpovídám na dotazy, které tam lítají. Dneska měl být vánoční speciál. Chtěla jsem vysílat od stolu, ale mámu skoro trefil šlak, tak jsem to odpískala.

„A prosím tě," řekne Kristián, vezme mou ruku, která stále spočívá na jeho tváři a bez ustání ho pleská, „nejede elektřina… takže… Veselé Vánoce."

„Cože?“ vyprsknu, div mu nesliju obličej slinami.

„Koukni se ven,“ mrkne na mě s úšklebkem a já se přiřítím k oknu. Všude je zatracený sníh! Všude! Kristián se postaví za mě tak blízko, až se mi zježí chlupy na krku. Nakloní se ještě blíž a do ucha mi zašeptá: „Sněhová bouře. Strom spadl na vedení. Žádný internet, televize… nic. Věřila bys tomu?“

„Zatraceně skvělý Vánoce!“ Strčím do něj a při každém kroku dupu o dřevěné schody.

Ležím na posteli jako hvězdice a zírám do stropu. Jak se ukázalo, nepojede to minimálně do zítřejšího rána. Ze spodního patra slyším smích, na smažené řízky se mi sbíhají sliny a já děkuju alespoň za to, že nemáme elektrický sporák. Byt bez internetu a ještě bez jídla… to by byla hrůza.

Jásot dětí z obýváku mě nepřekvapuje, i když je náhlý. Přijela ségra s manželem a jejich pěti dětmi. Zabručím a přetáhnu si polštář přes hlavu.

„Tak tady dneska žije královna podivínů.“

Kristián. V mém pokoji. Zavrčím do polštáře a on to z nějakého důvodu bere jako pozvání. Už je to celá věčnost, co tady byl někdo jiný než máma.

„Donesl jsem ti horkou čokoládu,“ prohodí a posadí se na postel. Vůně karamelu mě polechtá v nose a já musím polknout. „Máš ji ráda s karamelovou příchutí, ne?“

„Mám ráda klid, tak odprejskni,“ zaskuhrám. „Ale čokoládu tu nech.“

„Říkal jsem si, že ti budu dělat společnost,“ stáhne mi pomalu polštář z tváře. „Jako kdysi, víš?“

„Kdysi,“ odfrknu. „Jako kdysi, když ses na mě vykašlal?“

„Mhm,“ promne si bradu a mě donutí chuť na čokoládu, se posadit. „Pojď dolů. Je tam veselo.“

„Nemám veselo ráda,“ odbudu ho a vezmu si nabízený hrnek. „Teď odprejskni.“

„To tady budeš sedět celý večer?“

„Jo,“ usrknu si. „Doufám, že ty ne.“

„Docela se mi tady líbí,“ usměje se a posune se na posteli, až polovinou těla leží uprostřed.

„To máš blbý. Vysmahni.“ Kopnu do něj, ale ani to s ním nehne. Místo toho se mu na tváři rozlije úsměv. Ten úsměv, který jsem kdysi zbožňovala. Teď mi pije krev.

Rozhodnu se ho ignorovat. Tak popadnu knihu, kterou mám na stole, a otevřu ji. Zatraceně. Vždyť to je povinná četba.

A já prostě nečtu. Nebaví mě to. Chci svůj zatracený telefon, posty a YouTube. Nebo Netflix. Cokoli. Ale nejede internet. Logicky.

A můj mobil chcípl už včera večer. A nabíječka potřebuje co? Elektřinu.

„Opravdu tě tolik trápí, že nemůžeš být přilepená na telefonu?“ prolomí ticho. „Pojď, ukážu ti, o co přicházíš, když teď žiješ skrz ten svůj telefon.“

Nenechám se přemlouvat dlouho. Všechno je lepší než jen tak ležet v posteli a nic nedělat. Navlečeme se do zimních bund a teplých bot. Dokonce mě Kristián donutí vzít si šálu, kterou nenávidím. Protože je za prvé otřesná a za druhé otravná. Popadne batoh, mimoděk mě vezme za ruku, zahlásí do domu, že vyrážíme ven a vytáhne mě na zasněženou ulici.

Chci mu ruku vytrhnout, ale místo toho, aby mi to dovolil, ji stiskne víc a prsty proplete s mými. Ten důvěrně známý pocit mi v břiše probudí hejno poletujících motýlků, až se mi z toho zvedne žaludek.

„Kam to jdeme?“

„Uvidíš,“ pousměje se a donutí mě přitisknout se k němu víc, když naše propletené ruce schová do velké kapsy své bundy. „Bude se ti to líbit, slibuju.“

„Víš, co by se mi líbilo?“

„Kdybych tě políbil?“ zavtipkuje. Zamračím se. Protože jo. To by se mi jistě líbilo.

„Jasně, můj sen je líbat mistra šachového kroužku, matematických olympiád a kapitána fotbalového týmu,“ zašklebím se.

„Myslel jsem si to,“ odbočí doprava a já ho následuju. Především proto, že nemám na výběr. Najednou zastaví a já konečně odlepím zrak od jeho tváře.

„Tadá!“ Volnou rukou se rozmáchne a já následuju ten pohyb, až se mi v zorném poli objeví prázdné kluziště. Ledová plocha se leskne a okolní vzduch je ostrý a voní sněhem. Celý advent jsem sem chtěla zajít, ale… nestála jsem na ledě od toho dne. Vždycky, když jsem chtěla, nohy i ruce se mi roztřásly.

„Zapomeň,“ vyškubnu se mu a otočím se na patě. On mě pohotově chytí za ramena, otočí zpátky a táhne ke kluzišti.

Zatlačí mi na ramena a já se neochotně posadím na lavičku. Otevře batoh, ze kterého vytáhne mé staré otlučené brusle. Do očí se mi nahrnou slzy, takže spěšně zamrkám, abych se tady nerozbrečela jako malá holka.

„Nebudu bruslit,“ odmítám, ale nevzdoruju, když chytí zip mých kozaček a pomalu ho rozepne. Sundá mi boty a opatrně nazuje brusle. Položí ruce na má stehna a intenzivně se mi zadívá do očí. Popotáhnu a on rychle utře jednu zbloudilou slzu.

„Nebyl jsem to já, kdo se na tebe vykašlal,“ prohodí a dlaněmi sklouzne po mých stehnech, aby uchopil mé promrzlé ruce. Pomalu mě postaví z lavičky a otevře dveře na kluziště. „Byla jsi to ty. Stále jsi to ty. Vykašlala ses na sebe a já tomu přihlížel. Takže jsem jako nejlepší kámoš docela na hovno.“

„To jsi," přes slzy se usměju a odmítám se ho pustit, když ostřím bruslí ucítím pod nohama led. Polknu a podívám se mu do očí. Nechtěná vzpomínka vyletí z koutu mé mysli a přehraje se mi před očima jako podělaný film.

Je to úžasný pocit. Cítím v každé buňce svého těla svobodu, adrenalin a odhodlání. Odrazím se, přenesu váhu na vnější hranu a přední zoubky krátce klapne o led. Mé tělo se vznese do vzduchu a třikrát se otočí, než ostří brusle dopadne na ledovou plochu v hladkém a bezchybném dopadu. Zakloním hlavu, prohnu se v zádech a každý krok sestavy provádím s naprostou přesností. Srdce mi buší o hruď a já se chystám na závěrečný skok. Z davu slyším své jméno. On nadšeně tleská u mantinelu v té pitomé oranžové šále. Věnuju mu ten nejupřímnější úsměv a hned jak dojedu, řeknu mu, že jsem do něj bláznivě zamilovaná. Udělám to, když se mi povede tenhle skok, který trénujeme už rok. Odrazím se. Vyletím do vzduchu. Dostatečně vysoko, pro někoho možná zbytečně vysoko. Řeknu mu, že ho miluju. Ale…

„Byla jsi nejlepší krasobruslařka široko daleko," zašeptá a zatahá mě za ruce. Rozjedeme se. Jemu boty kloužou, ale drží se statečně. „A mohla jsi být nejlepší na světě."

„Kristiáne," zamumlám, „ty víš, proč jsem toho nechala."

„Věř mi, že vím," zamračí se. „Vidět tě, jak padáš, jak tvé tělo narazilo o ledovou plochu… a přísahám, že jsem slyšel praskat všechno. Všechno. A když mě k tobě nechtěli pustit a já viděl všechnu tu krev…"

„To je už minulost," přeruším ho bezbarvě, nebo se o to alespoň snažím. Netušila jsem, že ho to tehdy tak vzalo.

Kristián natáhne ruku a dotkne se místa na mé hlavě, tam kde jsem si vlasy záměrně nevyholila, protože skrývají jizvu, která mi připomíná, že jsem tady už nemusela být.

„Bál jsem se," přizná a přejede prsty po jizvě. „Stále se bojím."

„Ale," nuceně se zasměju ve snaze ho popíchnout, „snad ti na mně stále nezáleží."

Zastaví se, popadne mě kolem pasu, když do něj narazím, a tak tak se se mnou nerozflákne o zem.

„Záleží mi na tobě víc, než si umíš představit."

„To je docela klišé. Pod tvou úroveň," škádlím ho, ale jemu je moje škádlení teď docela jedno.

„Jsi neskutečně paličatá, Amálie, neskutečně paličatá," zamumlá a od jeho úst se zvedne obláček páry. Pak své čelo opře o to moje. „Nevykašlal jsem se na tebe. Jen jsem ti chtěl dát prostor."

„Na jak dlouho prosím tě?" Hravě ho odstrčím. „Než mi bude osmdesát a moje kůže bude jako rozinka?"

„Vždyť to povídám. Jsi neskutečná." Natáhne se po mé ruce, ale já uhnu a posunu se dál. Pozoruje mě zvláštním pohledem, tím, který ve mně vyvolává krásné a zároveň nechtěné pocity. Popojedu trochu dál. Pak se rozjedu kupředu, hbitě ho objedu. *Jako jízda na kole.*

„Ty bruslíš!" vyjekne nadšeně.

„Já bruslím!" odpovím okamžitě. Zvednu nohu vysoko za sebe, paže rozprostřu jako křídla a třikrát Kristiána objedu. „Já bruslím!"

„Sakra jo!" Periferně vidím, že zvedá ruku do vzduchu a párkrát s ní zapumpuje. Rozesměju se a hned na to se mi po tvářích rozkutálí krokodýlí slzy. Vrátím se k němu a zkušeně zabrzdím. Popadnu ho za péřovou bundu a přitáhnu si ho k sobě. Překvapeně vydechne, ale já to utlumím, když tvrdě narazím rty o ty jeho. Jsou suché a ledové. Stejně jako ty moje. Odtáhnu se, ale on mě okamžitě přitáhne zpátky. Něžně přitiskne rty na ty mé a já mám pocit, jako bych byla konečně doma. Jako bych konečně byla připojená k signálu celého světa.

„Že si necháš dorůst vlasy," zamumlá mi do rtů a já se rozesměju. Věděla jsem, že se mu to nelíbí.

„Ne,“ zavrtím hlavou a letmo ho políbím. „Ale… můžu ti říct tajemství.“

„Tajemství?“ zvědavě povytáhne obočí.

„Mhm,“ přikývnu. Zadívám se do jeho očí a na chvíli zapomenu, co jsem to vlastně chtěla říct.

„Takže?“

„Zamilovala jsem se do tebe,“ vyhrknu. Kristián si zkousne ret, aby zabránil hrozícímu smíchu. Vykulím oči nad jeho reakcí. Dělá si srandu?!

„To je tajemství?“

„Ano!“

„Musel bych být úplně slepý, abych si toho nikdy nevšiml,“ zavrtí hlavou. „Ale ty očividně slepá jsi, když jsi neviděla, že jsem do tebe naprostý blázen.“

Byla jsem blázen. Slepý blázen. A nakonec ten offline režim bylo to nejlepší, co se mi mohlo stát. Možná přece jen na ničem z toho nezáleží. A nebo… možná záleží. Podívám se na ledovou plochu a odhodlaně si dám ruce v bok. Jako superman. Vrátím se k tomu, co jsem milovala. A stačilo k tomu jen to, že vypadla elektřina v celém městě a dostala jsem nucenou odvykačku od telefonu. Ale stejně mě jedny offline Vánoce nezastaví postovat dál. Akorát tentokrát to už bude o mém snu a odhodlání to nevzdat.

DÁRKY, VINA, CUKROVÍ

ZUZANA HALISOVÁ

DÁRKY, VINA, CUKROVÍ

ZUZANA HALISOVÁ

Poprvé po sedmi letech v prosinci padá sníh. Pocit, že si ho musím užít naplno, je neodbytný. Procházím trhem a sleduju lidi, jak nakupují dárky, popíjejí horký punč a užívají si Vánoce.

Vůně perníkového koření, vanilky a skořice mě dovede až ke stánku s cukrovím. Vzpomenu si na dětství, kdy byly Vánoce jednoduché. Bez lží, viny a předstírání. Každá vzpomínka mi dovolí alespoň na pár vteřin věřit, že jednoho dne všechno začne dávat smysl. Že se všechno vyřeší.

Pomalu zvednu pohled a spatřím ji. Zelenou šálu má omotanou až k zarudlému nosu a čepici posunutou těsně nad obočí. První, co mě zaujme, jsou její oči. Tmavé, jako půlnoční obloha. Zírá do prázdna. Ač stojím přímo před ní, nevidí mě. Asi horlivě přemýšlí o něčem důležitém. O smyslu své práce nebo života. Možná by stačilo udělat jeden krok nebo něco prohodit, aby si všimla, že stojím přímo před ní, ale namísto toho, abych ji rušil, popojdu dál.

Zpovzdálí sleduju, jak přenáší bedny s cukrovím z vozíku do stánku. Jedna krabice jí ale vyklouzne z rukou a padá na chodník.

„Do prdele!“ zakleje.

„Počkejte, pomůžu vám,“ řeknu a přistoupím blíž.

Otočí se ke mně. „To nemusíte,“ mávne rukou a začne sbírat cukroví. Všímám si, jak se jí zrychlí dech, když se k ní skloním a začnu to sbírat s ní.

„Aspoň si tento rok odškrtnu jeden dobrý skutek. Sice nevyváží to špatné, ale aspoň dnes půjdu spát s lepším pocitem.“

„Děkuju,“ usměje se. „Jsem trdlo. Pořád mi něco padá.“

„To se stává každému.“

„Mě se to stává mnohem častěji než jiným. Jsem nemožná.“

Zasměju se, ale v tom *jsem nemožná* je mnohem víc než jen prostá fráze.

„Můžu vám to nějak oplatit?“ usměje se roztomile. „No… třeba… ehm… zaplatím vám… nějak…,“ drmolí. „Sakra! To zní, jako bych vám nabízela sex,“ řekne. „Ale já žádné takové služby nenabízím.“

„Nic za to nechci.“ Zvednu poslední kousek a vrátím ho do krabice.

„Tak děkuju.“

„Jsem Daniel,“ natáhnu k ní ruku.

„Emily,“ usměje se a vloží svou malou studenou ruku do té mé. Chvíli ji držím jako bych měl potřebu ji zahřát.

„Danieli! Synku,“ z dálky se ke mně řítí matka. Nemůžu si nechat ujít tuhle příležitost, abych alespoň trochu zmírnil její bolest.

„Hrajte se mnou!“

„Cože?“ vyprskne Emily.

„Prostě se mnou hrajte.

„Jak to myslíte?“

„Jen trochu zalžete mojí matce.“

„Co… cože? Já jsem opravdu mizerná lhářka,“ zachvátí ji panika.

„Tak to je štěstí, že já umím lhát dokonale.“

„Matko,“ usměju se na ni.

„Kam ses mi najednou ztratil?“

„Dovol mi, abych ti představil, Emily. Mou přítelkyni.“

„Emily!“ zvolá nadšeně a vrhne se hned k ní. Obejme ji tak pevně, jako by ji znala celý život. Vždycky chtěla, ať se usadím, ať

mám rodinu, za kterou se vracet. Já nikdy takovou touhu neměl. Není divu, že je tak neskutečně nadšená „Jsi tak mladá.“

„A… ano. Dobrý večer,“ snaží se Emily popadnout dech.

„Takže ty jsi nakonec dobyla Danielovo srdce.“

„A… asi ano,“ nejistě se na mě podívá. Usměju se chytnu ji za ruku.

„Kolik ti je?“

„Matko,“ oslovím ji a pohledem jí dám důrazně najevo, že nechci, aby Emily trápila svými řečmi.

„No co? Nikdy jsi nám přítelkyni nepředstavil, tak mě nech, abych ji poznala.“

„Je mi dvacet.“

„Emily není žádná trofej ani obraz.“

„Ale je nádherná,“ poznamená. „Má krásné oči.“

„Proto jsem si jí vybral,“ řeknu.

„Jak dlouho spolu jste?“

„Rok,“ odvětím.

„Dva roky,“ odpoví Emily současně se mnou.

„Rok, lásko,“ usměju se na ni. „Dva se známe, ale rok jsme spolu.“

„Ovšem… Miláčku.“

„No to je vlastně jedno,“ mávne nad tím rukou. „Důležité je, že jste šťastní. A že jsem poprvé v životě poznala tvou přítelkyni.“

„Když už je tady Emily a ty jsi ji konečně poznala,“ začnu. „Dostala skvělou nabídku práce ve Švýcarsku.“

„Opravdu?“ vydechne překvapeně máma.

„Ano,“ přitaká Emily.

„A zároveň bych ti chtěl oznámit, že budu muset odjet s ní, protože…,“ podívám se na Emily a usměju se. „Je to žena, kterou miluju.“

„A kdy jedete?“

„Už zítra večer," řeknu.

„Cože? To tady nebudeš ani na Vánoce?"

„Zítra musím odjet, mami."

Máma se usměje, ale v očích se ji mihne smutek, který nedokáže skrýt. Nic nenamítá, neklade otázky. Nikdy se na jednom místě moc nezdržím. Navíc jediné, co si kdy přála bylo, abych byl šťastný.

„Odprovodím mámu domů a pak se vrátím," pohlédnu Emily do očí.

„Dobře," řekne nejistě.

„Tak pojď." Vezmu mámě tašky, než stihne protestovat.

„Jsi tak pozorný," pousměje se a zavěsí se mi do paže.

Procházíme se pomalu zasněženými ulicemi. Jediné, co mě teď uklidňuje je, že na Vánoce nebude sama, protože má dalších pět dětí, které jí každý rok navštěvují. Po cestě mi vypráví, co všechno stihla na trzích nakoupit. Cukroví pro sousedku, svíčky a nové ozdoby na stromek. Já jen přikyvuju a mlčím. V hlavě mi hučí vina, ale snažím se ji potlačit.

Otevřu dveře velké vily. Okamžitě mě ovane vůně jablek a skořice. Sundá si kabát a hned se ke mně otočí.

„Jsem ráda, že jsi šťastný," řekne. „To je to jediné, na čem mi kdy záleželo."

Sáhnu do kapsy kabátu a vytáhnu malý, pečlivě zabalený balíček se zelenou stuhou. Na okamžik zaváhám a pak jí ho podám.

„Tenhle si otevři až na Štědrý večer," řeknu. „Dej si ho pod stromeček."

„Dobře," slabě se usměje a položí ruce okolo mého těla, aby mě objala.

„Budu v pořádku," zamumlám ji do ucha.

„Slib mi, že se vrátíš… příští rok na Vánoce."

„Slibuju," odpovím, i když je mi jasné, že tento slib nesplním.

Se smutným úsměvem mě pustí a já vyjdu ven. Čekám, že se mi uleví, ale úzkost mi stáhne hrdlo.

Když se vracím zpátky, Emily zrovna zamyká stánek.

„Tak jsem tady."

Otočí se ke mně a sjede mě pohledem. „Fajn."

„Emily."

„Proč jsi jí to vlastně říkal?"

„Co myslíš?"

„O mně. O tom Švýcarsku. O tom, že tam mám práci… Proč jsi mámě lhal?"

Mohl bych to Emily říct, ale nejsem si jistý, jestli by to pochopila. Místo toho jí chytnu za ruku a řeknu: „Odvezu tě domů."

Zastavím taxík a společně nastoupíme. Mlčky jedeme na adresu, kterou nadiktuje řidiči. Vylezeme z auta a společně s ní se zastavím před domem, který je doslova na rozpadnutí.

„Tady bydlíš?" zamračím se.

„Mhm," přikývne stydlivě.

„To jsem nečekal."

„A co jsi čekal?"

„Já nevím. Ne tohle."

„Můj život nestojí za nic," řekne. „Žiju v boudě a prodávám cukroví. Až skončí Vánoční trhy, půjdu zase balit cukrovinky do výroby."

„Zníš, jako bys svůj život nesnášela."

„Kdo by o takový život stál?" čelo jí zbrázdí vrásky.

„Hm… Asi to nebyl tvůj sen, ale…," odmlčím se. „Jsi mladá a svobodná. Můžeš s tím něco dělat."

„Ne," trpce se zasměje. „Nemůžu. Jsem sice svobodná, ale žiju v kleci."

Už nic neříkám. Nakloním se k ní a vlepím ji polibek na tvář. „Děkuji, že jsi mě dnes podržela, Emily."

Stojí jako omráčená.

„Dobrou noc,“ řeknu a nechám ji tam stát.

❋

Následující ráno se probouzím dřív, než zazvoní budík. Nemůžu spát. Myšlenky na včerejší večer se mi vracejí pořád dokola. Přes noc napadl nový sníh, který skryl stopy po včerejšku. Bez dlouhého přemýšlení si oblékám kabát. V kapse nahmatám malou krabičku a sevřu ji v dlani. Vím přesně, kam jdu.

Když se zastavuju u stánku, zrovna si nasazuje rukavice. Nejdřív ji sleduju z dálky, ale pak k ní přistoupím.

„Ty?“ vydechne překvapeně.

„Jen na chvilku,“ řeknu.

„Hele ohledně toho včerejška. Docela jsem o tom přemýšlela a asi vím, proč jsi mámě lhal.“

„Dobře,“ přitisknu rty k sobě.

„Chtěla tě oženit s dcerou nějaké své kamarádky a ty sis vymyslel, že máš přítelkyni. A aby ti dala celý rok pokoj, řekl jsi, že jedeš do Švýcarska.“

Rozesměju se.

„Nebo se pletu?“

„Hele, už jsi někdy byla na tom kole?“ ukážu na osvětlené kolo na náměstí a odvedu její pozornost od dalších zajímavých teorií.

„Ne.“

„A nechceš se se mnou svést?“

„Mám otevřeno.“

„Tak na chvíli zavři. Stejně tu nikdo nenakupuje.“

„Chceš říct, že jsem mizerná prodavačka?“ zamračí se.

„To ne. Určitě jsi skvělá. Tak půjdeš?“

Chvíli ještě protestuje, ale nakonec to vzdává. Sedneme si blízko sebe a chvíli čekáme, než se kolo pomalu rozjede. Jsme tu jen

my dva, všude ticho, vnímám jen tlukot svého srdce a tento okamžik. Dívám se na ni. Na její krásné rty, na oči, které mi připomínají noční oblohu a snažím se zapomenout na to, že tento okamžik je možná jedním z těch posledních.

„Na něco se tě zeptám, Emily, ano?“

„Hm,“ pokrčí rameny.

„Proč ráno nevstaneš a neděláš něco se svým životem, když jsi tak nespokojená? Předpokládám, že tohle nebyl tvůj sen.“

„Ne,“ hlesne a chvíli trvá než začne mluvit. „Chtěla jsem psát knihy, ale… Očividně nebyly moje příběhy nikdy dost dobré na to, aby někoho zaujaly. Prodávat cukroví mi jde snadněji.“

„Víš, že ty snadnější cesty, nejsou ty lepší, že?“

Znovu jen pokrčí rameny. Jako by úplně rezignovala na svůj život.

„Něco pro tebe mám,“ vydoluju z kapsy krabičku a podám jí ji.

Zaváhá, ale pak si to vezme. Pomalu sundá stuhu a otevře ji.

„Těžítko?“ Sevře ho v dlani a pohledem zkoumá malý domek. Když s ním lehce zatřese vločky se v něm rozvíří.

„Když mi ho táta dal, říkal, že ty nejkřehčí věci jsou ty nejkrásnější.“

„Je krásné,“ zašeptá. „Proč mi ho dáváš?“

„Aby ti vždycky připomnělo, že náš život je příliš křehký na to, abychom ho prožili nešťastní.“

Usměje se, snad poprvé i očima.

„Můžu tě políbit, Emily?“ zeptám se, ale to už se k ní nakláním. Neprotestuje, jen čeká. A když se k ní přiblížím, pootevře ústa. Její horký dech mě zašimrá na rtech, než je spojím s těmi jejími. Na chvíli všechno kolem přestane existovat. Jsem tu jen já, ona a tenhle okamžik.

Kolo zastaví a já si ještě na další vteřiny dovolím vychutnat teplo a sladkost jejich rtů. Pak obsluha otevře dveře kabiny a já se od ní konečně odtáhnu.

„Daniel Weber?“ uslyším, když vstávám.

Emily zamrzne úsměv na tváři.

„Ano, to jsem já,“ kývnu

„Zatýkáme vás.“ Policista mě vytáhne ven, otočí mě zády k sobě. Nebráním se, když mě kov na zápěstí zastudí, ale hruď mi sevře strach.

„Co se to děje?“ vyjekne vyděšeně Emily.

„Omlouvám se, Em.“

„Danieli!“ zavolá, když mě vedou k policejnímu autu. „Danieli!“

„Máte právo nevypovídat. Všechno, co řeknete může být použito proti vám. Máte právo na advokáta, pokud si ho nemůžete dovolit, bude vám přidělený soudem.“

Naposledy se na ní podívám, než mě strčí do auta. Přes okno vidím, jak tam stojí. Těžítko drží u hrudě a v očích má slzy. Modrá světla osvětlují její tvář a mě napadne, proč jsem ji nepotkal dřív. Aspoň o pár měsíců. Třeba se s ní znovu setkám a možná… možná to bude v ten správný čas.

O PĚT LET POZDĚJI

EMILY

Každý rok se tu vracím. Marně doufám, že ho někde v tom davu lidí zahlédnu. Neznala jsem ho dobře na to, abych za ním truchlila, ale poznala jsem ho dost na to, aby mi v tomto Vánočním čase chyběl. Už nestojím v tom stánku a neprodávám cukroví. Ani se nevracím do chladné boudy. A i když jsem Daniela znala sotva pár

hodin, připomněl mi jednu věc: *Život je příliš křehký na to, abychom ho prožili nešťastní.*

„Ahoj, spisovatelko," ozve se za mnou jeho hlas. Srdce se mi rozbuší a kolena podlomí. „Ten román o vězni, co si zasloužil druhou šanci…"

Otočím se na něj. Vypadá stejně jako před lety. Na rtech mu pohrává úsměv a vlasy mu čechrá vítr.

„Opravdu originální příběh."

ŽIDLE NAVÍC

MJKSLIFE

ŽIDLE NAVÍC

MJKSLIFE

Anna měla vždycky pocit, že Vánoce se dějí někde jinde. V obývácích s teplým světlem, v kuchyních, které voní skořicí a máslem a v hlasech, které se znají po celý život. U ní doma už nějakou dobu bývalo ticho. Ten typ ticha které člověk slyší, i když by nejraději neslyšel nic. Rodiče už pár let nežili, bratr měl rodinu na druhém konci republiky a bývalý snoubenec kdysi řekl, že nechce život, který voní po dezinfekci a nočních službách. A tak zůstala sama, protože věřila, že i osamělost se dá proměnit v něco dobrého, když se o ni podělí s těmi, kdo ji znají příliš důvěrně.

Každý rok se sama dobrovolně zapisovala na vánoční směnu a když se ostatní sestřičky omlouvaly kvůli dětem, návštěvám nebo prostému přání vypnout, ona jen pokrčila rameny a řekla, že stejně nemá nikoho, kdo by na ni ten večer čekal. Pravdou ale bylo, že v tom domově, mezi starými lidmi co vyprávěli své příběhy, cítila klid, který doma neznala.

Té noci se jí zdálo, že Vánoce nejsou o tom, s kým jsme, ale pro koho dokážeme zůstat.

Anna postávala u stolu, rovnala ubrus s precizností a dolévala vodu do vázy s větvičkami jehličí. Na chodbě se ozývaly pomalé kroky, tlumené hlasy a pak už se dveře otevřely a dovnitř vstoupila skupinka seniorů.

„Sedněte si tady, paní Vránová, ano? Ten hrneček s modrými puntíky je váš," řekla Anna s jemným úsměvem a odsunula židli, aby se mohla stará žena posadit.

„To je ale, panečku, hrneček," pronesla paní Vránová a prstem přejela po oušku. „Měla jsem kdysi podobný z chalupy. Jenže ten se rozbil."

„Tak tenhle vám ho dnes jistě nahradí" odpověděla druhá sestra Klára a přinesla konvici s čajem.

Přicházeli pomalu, po jednom, s kroky tak opatrnými, jako by vážili každý pohyb. Pan Hrubeš si hned sedl blíže ke stěně, odkud viděl na dveře, paní Malátová si oblékla svůj barevný svetr se soby, který považovala za sváteční a nejmladší sestra Ema se snažila rozesmát všechny okolo.

„Kdo si nevezme cukroví, nedostane dárky," oznámila Ema a Anna se pousmála, protože věděla, že sama sní polovinu talíře.

Na stole stály porcelánové hrnečky a každý byl jiný. S vybledlým růžovým vzorem, žlutý s popraskanou glazurou, i ten se zlatými vločkami, který se trochu loupe. Anna je vybrala schválně, protože každý z těch starých lidí byl taky jiný, avšak stále schopný nést teplo.

„A co ten poslední hrneček, Anno?" zeptala se Klára, když dolévala čaj.

„Ten nech být," odpověděla. „Ten je navíc."

Klára se dál neptala. Jen pokrčila rameny a přikryla konev utěrkou, aby čaj tak rychle nevychladl.

Seděli chvíli v klidu, poslouchali rádio a tikot hodin. Někteří se dívali do plamínku svíčky, jiní si povídali o dětech, které mají daleko, o chalupách, které už nikdo nevlastní a o snech, které se vrátily jen ve vzpomínkách. Venku se sníh lepil na okna a svět se ztratil za mléčnou clonou ticha.

Pak se dveře lehce pootevřely. Nikdo si toho hned nevšiml.

Do místnosti vstoupil pan Matouš, muž, který obvykle trávil večery sám ve svém pokoji. Býval učitelem hudby, ale už roky nehrál, jen se občas procházel po chodbě a bručel melodie, které nikdo nepoznával.

Teď však bez jediného slova přišel ke stolu, pohladil opěradlo prázdné židle a posadil se.

Anna se na něj podívala jako by ho čekala.

„Měl jste přece zůstat ležet," řekla, ale hlas měla měkký, bez výčitek.

„Všichni jsme si dnes něco slíbili, Anno," odpověděl. „A já jsem si slíbil, že letos už u stolu nebudu sám."

Anna vzala konev, nalila mu čaj do posledního prázdného hrnečku s vlasovou prasklinou, která se táhla po celé straně.

„Je trochu popraskaný," poznamenala omluvně.

„Stejně jako my," usmál se a ruce se mu třásly.

Chvíli popíjel horký čaj, pak položil hrnek a rozhlédl se po ostatních v místnosti.

„Víte," začal tiše, „když jsem byl malý, matka vždycky dávala k vánočnímu stolu židli navíc. Říkala, že kdyby někdo zaklepal, musí mít kde usednout. Nikdy nikdo nepřišel, ale ta židle tam stála každý rok. Teď už vím proč. Nebyla tam pro cizince, ta židle byla vždycky pro nás, tedy konkrétně pro tu část duše, co se někdy toulá a potřebuje zase najít cestu domů."

Nikdo v tu chvíli ani nepromluvil, jako by se každý bál narušit tenhle okamžik.

Paní Vránová si otřela vlhké oči. Klára něžně přejela prsty po hraně stolu. Rádio zasyčelo a rozeznělo se pár prvních tónů Tiché noci.

Anna sklopila zrak ke svému hrnku, usmála se a prolomila ticho, které nastalo. „Tak tedy," řekla tiše, „ať letos žádná židle nezůstane úplně prázdná."

TICHÁ NOC

TEREZA JANÁKOVÁ

TICHÁ NOC

TEREZA JANÁKOVÁ

Když Eliška otevřela dveře, byt ji přivítal tichým chladnem. Ve vzduchu visela vůně prachu a vosku, která se usazuje v závěsech, které se pravidelně neroztahují. V předsíni zůstaly stát jeho boty. Pořád trochu nakloněné, jako by z nich někdo právě vystoupil. Neodsunula je. Jen kolem nich prošla a položila klíče do misky, která vždycky cinkla jako malý zvonek. Tentokrát ten zvuk zněl jinak. Dutě, vracel se delším obloukem, jak to bývá v prázdných bytech.

Byl Štědrý večer. První, kdy se nevrátí domů.

Rozepnula kabát a chvíli jen stála v chodbě. Tma z obýváku na ni dýchla tiše, skoro opatrně. Stačilo natáhnout ruku ke spínači, a světlo se rozběhlo po pokoji, přes knihy, složený stolek, starou pohovku s kostkovaným potahem, který se už dávno opral. Uprostřed stál stromeček.Malý, v květináči, s vlhkou hlínou posypanou jehličím. Přinesla ho dnes odpoledne, zabalený v papíru, svázaný provázkem jako nemocného ptáka.

Nebyl to strom, jaký by chtěl on. Žádný vysoký až ke stropu, žádné těžké ozdoby po babičce. Jen malý smrk, jaký dokázala unést po zledovatělém chodníku.

„Někdo přece musí být doma," řekla si polohlasem. Její hlas se odrazil od zdi a hned se vrátil. Byl jí cizí, přesto v něm poznala sebe.

Z kabelky vyndala krabičku s ozdobami a sedla si k ní na koberec. Sklo cinklo o sklo, jako by se pozdravily staré známé. Ozdoby ležely na dně krabice jako drobné planety: červené, zlaté, dvě s modrými tečkami, jedna prasklá a slepená. Tu slepila loni. On se jí tehdy smál, že i zázraky mohou být slepeny lepidlem z domácích potřeb. Zvedla ji proti světlu a prasklina se rozsvítila jasněji než zbytek skla.

V okně se míhal sníh. Vzduch v bytě byl zvláštní, tak těžký, ale voňavý. Vůně pomerančové kůry z misky na stole se mísila s voskem z krabičky svíček a s nepatrným zbytkem jeho vody po holení, který se držel kdesi v koupelně. Přešla do kuchyně a vzala si modrý hrnek s bílým okrajem. Jeho hrnek. Pořád měl vyštíplý kousek keramiky u ouška, ale držel stále pohromadě. Cítila k němu zvláštní symbolickou sounáležitost. Vždycky ho dokázal najít i po tmě. Jí zase dokázal porozumět i ve tmě světa.

Postavila vodu na čaj a čekala, až konvice zapíská. Každý zvuk měl v tom bytě novou váhu. Cinknutí, písknutí, kapka. I pípnutí časovače na troubě, které ji dřív rozčilovalo, teď působilo skoro útěšně.

Opřela se o kuchyňskou linku a cítila, jak se jí do ramen vkrádá únava. Dýchla si do dlaní. „Dnes ne," zašeptala. Dnes žádné seznamy, žádné papíry, žádné vyřizování.

Vrátila se s hrnkem do obýváku a sedla si na koberec k malému stolku. Stromeček na ni shlížel, jako by čekal, co s ním bude. Zavěsila první ozdobu, druhou, pak další. Dávala jim jména, jak to dělala jako malá: tahle bude Sníh, tahle Píseň, tahle s prasklinou – ta je Srdce.

Řetěz ze stříbrných korálků se zamotal, tak jako vždycky. Zasmála se tiše, když se jí ho podařilo rozplést.

Když zhasla stropní světlo a rozsvítila světýlka kolem stromku, pokoj se zmenšil. Měl velikost jednoho dechu. Zvenku bylo slyšet

jen tlumené dopady sněhu. Ticho nebylo prázdné, jen hluboké. Takové, které člověk chvíli nesnese, ale pak si v něm najde své malé místo.

Eliška zvedla hrnek a přivoněla k čaji. „Tak, a jsme tu," řekla do tmy. Nečekala odpověď. Jen si všimla, že se světýlka lehce chvějí, jako kdyby i ony dýchaly. Na stole zůstaly krabičky od ozdob, pár jehliček a tichá přítomnost světýlek. Eliška chvíli jen seděla, houpala se v rytmu, který neurčovala ona, ale pokoj. Venku se sníh lepivě přidržoval okenního rámu, až to vypadalo, že se svět trochu zpomalil.

Zvedla oči a všimla si na stole kruhu po hrnku. Neutřela ho, nechala ho tam, jako by to byl otisk, který se nechce smazat. Přesně takový zůstával po něm. Vždycky říkal, že život se stejně nejlépe měří podle stop, co po sobě necháváme. Ta myšlenka ji píchla do hrudi, ale zároveň v ní bylo něco hřejivého. Byla to jejich drobná každodennost, která se ještě držela, i když on už ne.

Sedla si blíž k oknu, prsty svírala hrnek s čajem, a chvíli jen poslouchala. Dům dýchal. Radiátor občas zabzučel, stará okna tiše praskala, někde v dálce spadla hrst sněhu ze střechy.

Z obýváku bylo vidět i na kuchyň, na stůl, kde loni rozbalovali dárky. Byly to maličkosti, ale pamatuje si, jak se smáli, když roztrhl balicí papír s její pečlivostí a řekl, že z ní jednou bude chirurg. Tehdy mu pohladila ruku a v tu chvíli se zdálo, že všechno ještě bude v pořádku.

Teď ta vzpomínka bolela jinak. Skoro jemně.

Na stolku ležela obálka, kterou měla dlouho schovanou. Bílá, trochu zohýbaná. Neotevřela ji, protože věděla, co v ní je. Vzkaz, který napsal těsně předtím, než odjel služebně a už se nevrátil. Ne rozloučení, jen poznámka na ledničku, kterou tehdy odlepila a vložila sem, aby se neztratila.

„Nezapomeň koupit chleba, mléko a banány. A dej na sebe pozor."

Teď ta věta zněla jinak. Měla v sobě všechno, co nestihli. Vzala tužku, otevřela obálku a pod jeho slova napsala: *Snažím se.*

Světýlka na stromku se třpytila v rytmu jejích myšlenek. Připadalo jí, že každé z nich dýchá jiným tempem. Zavřela oči a nechala ticho, ať ji obejme. Bylo hluboké, ale ne nepřátelské. Už ne. Když se po chvíli zvedla, v kuchyni zapnula rádio. Starý přístroj, který hrál jen tehdy, když se mu chtělo. Ladicí kolečko zachrastilo a mezi šumem se ozval známý hlas.

„Tichá noc, svatá noc...“

Nepřidala se. Jen poslouchala. Slova zněla křehce, skoro zastřeně, jako by někdo zpíval zpoza sněhové závěje. Nechala, aby píseň zaplnila byt, aby dopadla i do koutů, kam už dlouho ničí hlas nezavítal.

Když dozněla poslední slova, natáhla se pro kabát. Z kapsy vytáhla malý plechový svícen s ouškem, z dob, kdy chodívali na večerní procházky. Vložila do něj bílou svíčku, zapálila ji a chvíli sledovala, jak se plamen ustáluje. Potom otevřela dveře na pavlač.

Ovála ji vlna studeného vzduchu, která působila skoro jako pohlazení. Zabalila se hlouběji do šály a sestoupila po schodech. Každý krok vrzal, schody si pamatovaly jejich kroky. Dole na dvorku stála stará jabloň. Holé větve se ohýbaly pod sněhem, ale nepukaly. Postavila svícen na betonový sloupek. Plamen se zachvěl, zvedl a uklidnil.

Chvíli stála a dívala se na něj. Ve světle svíčky sníh měnil barvu, ze šedé na zlatou, z chladné na měkkou. Vzduch voněl železem a zimou.

„Tak jsem přišla,“ zašeptala. Nebylo komu to říct, ale i tak to dávalo smysl. Pak se vydala k parku.

Park byl jen pár minut cesty. Stromy se pod sněhem skláněly, větve měly ztěžklé a tiché. Lampy u cesty kreslily na chodník drobné kruhy světla, které se v dálce ztrácely v mlze. Eliška šla

pomalu. Každý krok doprovázel křehký zvuk sněhu, který se pod botami drolil jako cukr.

U lavičky, kde spolu sedávali v létě, se zastavila. Postavila svícen vedle sebe. Plamen se v tom tichu zdál větší. Vzduch byl chladný, ale čirý, skoro průhledný.

Posadila se. Studené dřevo jí probralo tělo, jako by připomínalo, že ještě žije. Chvíli nic nedělala, jen poslouchala. Ticho tady bylo jiné než doma. Neznělo dutě, spíše bylo plné. Zvuk sněhu, vzdálené kroky, tlumené šumění města, které se kdesi za stromy nadechovalo.

Vzpomněla si na poslední večer, kdy spolu byli venku. Byla tehdy taky zima, to jim ale nebránilo sedět a smát se. Říkal, že sníh tlumí i hádky, že kdyby ho bylo na světě víc, lidé by přestali na sebe křičet a měli se rádi. A teď tu opravdu bylo ticho.
Zvedla hlavu. Mezi větvemi se objevila hvězda. Malá, ale jistá.

Nevěděla proč, ale v tu chvíli ji napadlo, že to všechno možná má svůj smysl. Ztráty, návraty. Že nic netrvá beze změny. Jen ticho je věčné. A to není prázdné. Čeká, až si v něm člověk konečně uvědomí, že se může po dlouhé době klidně nadechnout.

Zvedla svícen do dlaní a chvíli sledovala, jak se vosk na dně pomalu taví. Každá kapka padala s jistotou, jako kdyby věděla, kam dopadne.

„Už se nebojím," řekla tiše. A uvěřila si.

Když se vracela domů, město bylo prázdné. Okna domů zářila žlutě, sem tam se pohnul stín, někde hrála televize. Na schodech se zastavila, zhluboka se nadechla a pocítila, že chlad jí nevadí. Jen ji probouzí.

V bytě znovu rozsvítila světýlka na stromku. Odložila kabát, rozvázala šálu a postavila svícen na stůl. Plamen ještě chvíli žil, než se stočil do tenké linky kouře.

Eliška se posadila k oknu. Město venku bylo tiché, jen občas projelo auto, které vrátilo ulici na pár vteřin pohyb. Vzala do ruky slepenou ozdobu. Zvedla ji proti světlu a v prasklině zahlédla odraz světla z ulice. Světlo se v ní lámalo, ale právě proto se leskla víc než ty neporušené.

„Možná je to takhle správně," napadlo ji.

V kuchyni pípala konvice. Vstala, zalila čaj a přidala do něj plátek citronu. Vrátila se s hrnkem ke stromečku, opřela si bradu o kolena a nechala myšlenky plynout. Cítila klid. Ne nějak významný, spíš první po dlouhé době. Jako když po bouři zůstane ve vzduchu zvláštní ticho. Ne to hrozivé a napjaté, jen čisté.

Podívala se na hodiny, které ukazovaly půlnoc. Venku se ozvaly zvony. Každý úder se rozléval po pokoji, až se nakonec rozplynul v teple, které zůstalo. Přinesla si deku, přehodila si ji přes ramena a usedla zpátky k oknu. Věděla, že zítra ráno napadne sníh. A že to bude nový den. Ne nutně lehčí a jednodušší, jen jiný. A to stačí.

Zavřela oči. Dýchala klidně. V tom tichu, které dřív bolelo, se teď dá odpočívat. Stromeček si tiše šuměl v koutě. Světla v protějším bytě zhasla, ale zanechala po sobě teplý odlesk, který zůstal na skle okna jako malá stopa. Eliška se usmála.

Ticho zůstalo. Ale už nebylo prázdné. Bylo to ticho po bouři.

VÁNOCE NA NESPRÁVNÉM MÍSTĚ

ELIZABETH PROKEŠOVÁ

VÁNOCE NA NESPRÁVNÉM MÍSTĚ

ELIZABETH PROKEŠOVÁ

Ava

Nastoupím do přeplněného vlaku s vědomím, že si nesednu, protože nemám místenku. Pěkný začátek Vánoc. Celý den je na prd a k tomu teď ještě strávím cestu ve stoje. To všichni ti lidi jako nemohli jet dřív? Já vím, není to ode mě fér. Ale já jsem třeba jet dřív měla.

Ukradnu nějaké místo v uličce a dokonce se mi povede vecpat se na kousek zvláštního výčnělku. Nevím, co to je, ale právě se to na následující tři hodiny stalo mým sedátkem.

Svléknu si kabát se šálou, protože je tu neskutečné vedro, jak už to ve vagonu plném lidí bývá. U sebe si držím svůj kufr, kam odložím kabát se šálou a z batohu vytáhnu knihu. Vlak se rozjede a já se snažím nějak uvelebit, abych si mohla číst.

Zhruba po pěti minutách se mi to povede a já se začtu. Přestanu vnímat okolí a soustředím se jen na děj knihy.

„S dovolením," ozve se nade mnou mužský hlas.

Ani jsem si nevšimla, že se někdo začal prodírat uličkou směrem k toaletě.

„Jistě," odpovím s pohledem upřeným do knihy a neohrabaně se zvednu. Vlak v tu chvíli přejede přes výhybku a já při zvedání neudržím rovnováhu. Spadnu. A to přímo před sebe na toho kluka,

u kterého ani nevím, jak vypadá, protože jsem se na něj nestihla podívat. Chci se zvednout, ale vlak vjede do tunelu a k našemu štěstí tady nesvítí žádná světla. Slabá záře jde z kupé, které je vedle nás, ale není to dostačující, abychom něco viděli.

„Pardon," omluvím se, ale nedaří se mi najít ztracenou rovnováhu. Kluk mě obejme a postaví na nohy. Moc krásně voní. Jako mentol a něco zemitého. Nedokážu přijít na to, k čemu to přirovnat.

„Zvládnu i horší nárazy," zašeptá mi u ucha. Polekaně sebou trhnu.

Ucítím, že mě obejde a pokračuje v cestě. Podívám se za ním, ale vidím jen siluetu. Je to kluk v černém kabátu, s delšími vlasy po ramena a je trošku vyšší než já. Z tunelu vyjedeme ve chvíli, kdy kluk zmizí za rohem.

Podívám se dolů, abych sebrala knihu, která mi vypadla z ruky. Opřu se zády o stěnu dělící kupé od chodby, a zadívám se ven z okna. Je tam krásná zasněžená krajina. Po dlouhé době jsou v Česku bílé Vánoce a já jsem za to neskutečně ráda. Do odjezdu jsem si užívala vánoční Prahu a teď mě uvítá vánoční Ostrava. Domov.

Podívám se doprava a vidím, že se ten kluk už vrací. Není to typ modela, spíš taková nekonvenční krása, co zaujme až na druhý pohled. Má výrazné rysy a šedomodré oči, které kontrastují s tmavými vlasy.

Uhnu mu, aby se mohl vrátit na svoje místo, odkud přišel, ale on se postaví vedle mě a opře se o okno. Nervózně se na něj usměju a najednou nejsem schopná udržet pohled na jednom místě.

„Zrovna jde průvodčí, a tak se nechci mačkat v protisměru. Počkám tady, dokud nepřejde. Nevadí?" vysvětlí.

„Vůbec ne," pokrčím rameny.

„To jsem rád," usměje se na mě. Já mu úsměv rozpačitě oplatím.

„Vážení cestující …" začne hlásat reproduktor, ale přestanu ho vnímat, protože neznámý kluk na mě znovu promluví.

„Nemáte místo?"

„Mám, ale v tom předchozím, který jsem nestihla."

Usměje se, prohlédne si mě a rozhlédne se kolem. „Tady by se hodil zázrak nebo volný sedadlo."

„Zázrak beru hned. Sedadlo bych si nechala poslat později."

On se upřímně zasměje. „Kámoš si to na poslední chvíli rozmyslel a tak je sedadlo vedle mě volné. Nechcete ho?"

„Ne, to nemůžu."

„Proč by ne? Jen pojďte," řekne a natáhne se po mém kufru. Popadnu rychle kabát se šálou a batoh. Počkáme, až průvodčí otevře dveře jednoho kupé a uvolní nám cestu.

Vejdeme do kupé, kde má místenky a klučina dá můj kufr nahoru. Sedne si na sedadlo uprostřed a mě ukáže na poslední volné sedadlo u dveří. Pověsím si kabát a batoh si dám na poličku pod kufr. Sednu si a rozpačitě se na něj usměju. „Takže jste zachránce sedadel i lidí?"

„Tak nějak. Já jsem Jonáš."

„Ava."

Jonáš

Když vysloví svoje jméno, zarazím se. „Ava?"

„Máma je švýcarka, co si zamilovala Moravu," pokrčí rameny.

Jasně, to je ten nádech, který vnímám. Vlasy má světle hnědé až popelavě plavé s jemným přirozeným vlněním. Pleť má světlou s lehkým růžovým tónem a teď ji mám tak blízko sebe, že vidím drobounké pihy na lících a nose. Oči jsou šedozelené s chladným,

ale hlubokým výrazem. Působí klidně, ale když se usměje, oči se jí úplně rozjasní.

Teď má na sobě tlustý béžový svetr, který jí sahá až po bradu, černé upnuté kalhoty, hnědé pohory alá dřevorubec.

„Moravu? Ale jedeš z Prahy?“

„Jo. Jedu domů, za rodiči. Normálně bych jela dřív, ale v kavárně bylo potřeba, abych vzala dnešní směnu, protože tu nikdo nechce. Takže jedu až teď.“

„Jsi z Moravy? Vůbec bych to neřekl.“

Ona se začervená. „Maminka se mnou mluví francouzsky, rodiče mezi sebou anglicky a táta na mě česky. Myslím, že proto se na mě typicky Moravské nářečí moc nepodepsalo,“ pokrčí rameny. „Ty jedeš taky domů?“

„Tak nějak. Jedu vypomáhat …“ zarazím se. Pokud ona jede na Moravu a já do Brna … „Buď já, nebo ty sedíš ve špatném vlaku.“

„Cože?“ podiví se.

„No, já jedu do Brna, takže je nemožné, abychom seděli ve stejném vlaku,“ pokrčím rameny.

Ona vyděšeně vytřeští oči. V ten moment otevře dveře průvodčí.

„Prosím vás, kam jede tenhle vlak?“ zeptá se vyděšeně Ava a podává mu mobil s QR kódem jízdenky.

„Do Brna,“ zamračí se. „Slečno, vy ale …“

„Sedím ve špatném vlaku,“ vydechne Ava. „Mám šanci se ještě dostat na ten správný?“

Průvodčí chvilku ťuká do přístroje a pak řekne: „Obávám se, že to časově není možné.“ Zkontroluje jízdenky ostatním a pak se znovu podívá na Avu. „Co s vámi? Budete si muset koupit lístek.“

„Ale já jsem poslední peníze dala za tenhle,“ povzdechne si.

„Mám jeden lístek do Brna na víc, jestli to nějak pomůže,“ ozvu se.

„Co budu dělat v Brně?“

„Minimálně tam dojedeš zadarmo," zazubím se na ni.

Průvodčí pozvedne jedno obočí. Ukážu mu jízdenku, kterou mám na víc, a on se zase podívá na Avu.

„No, tak co mi zbývá," povzdechne si Ava. Průvodčí načte jízdenku a pak odejde. „Myslím, že dneska jsi můj anděl strážný."

„To mi lichotí. Normálně nastupuješ do jiných vlaků?"

Šťouchne mě do žeber a já se zasměju. „Nech si to. Už tak jsem měla dneska dost na prd den a teďka ještě nebudu na Štědrý den s rodinou."

„To mě mrzí. Ale věř mi, že Vánoce v Brně jsou kouzelné. Doslova," pohodím laškovně obočím.

„Možná pro někoho, kdo tam má být. Což já nejsem."

„Dobře, vydrž," řeknu, vytáhnu mobil z kapsy a vytočím tetino číslo.

„Co to děláš?" naznačí rty. Rukou jí ukážu, aby vydržela.

„Ahoj, tady Jonáš."

„Ahoj, děje se něco?" ozve se teta.

„Ne, všechno dobrý."

„Jsi už na cestě?"

„Jo, jsem na cestě… vím, že už to asi máte hotový… ale napadlo mě něco … nemáte náhodou někoho, kdo by dneska ještě jel do Ostravy? Třeba s autem, zásoby, nebo tak?"

„Ne, proč? Věci už jsou rozvezené a všichni jsou na místech. Nehledě na to, že je dneska Štědrý den, takže se to snažili stihnout do tří, aby mohli ke svým rodinám, víš?"

„Jo, já vím, že je Štědrý den, ale … mám tu jednu spolucestující, co tam měla být, jenže nasedla na špatný vlak."

„To má být vtip?"

Zasměju se. „Ne, není to vtip, fakt se to stalo."

„Sice jsme dobročinná organizace, ale asi ne úplně takhle."

„Jasně, rozumím. Já jen, kdyby někdo jel, mohla by se svézt…"

„Hele, ráda bych pomohla, ale nedá se svítit. Nikdo dneska už nikam nepojede. Nebo vydrž …“ napjatě čekám, co mi teta poví. „Ne. Nikdo dneska nejede.“

„Jo, chápu. V pohodě, díky moc, že jsi to vůbec zkusila.“

„No, není za co. Je pěkná?“ Když neodpovím, teta pokračuje. „Takže je. Vezmi ji na trhy a ukaž jí krásy Brna.“

„Jo, já vím. Jasně. Díky. Pa.“

Ava na mě nedočkavě hledí.

„Tak nic. Zkusil jsem tetu, která vede dobročinnou organizaci, ale nikdo dneska už do Ostravy nejde.“

„Nevadí. Ale děkuju, že jsi to aspoň zkusil,“ usměje se smutně Ava.

Ava

Cesta vlakem s Jonášem uteče rychle. Je to zábavný společník. Snažila jsem se dovolat našim, ale nikdo mi to nebere. Ani mě to nepřekvapuje, protože oni nejsou ten typ lidí, kteří by byli neustále na mobilu. Poslala jsem jim zprávu, že jsem ve špatném vlaku a že jedu do Brna. Co budu dělat dál, ještě nevím.

„A cože vlastně jedeš dělat do Brna?“ zeptám se Jonáše, když pomalu postupujeme uličkou, abychom vystoupili. On má na zádech svou velkou krosnu a před sebou tlačí můj kufr. Já jdu před ním jen s batůžkem.

„Jedu vypomáhat …“

„Postupujte, prosim vás,“ ozve se za ním naštvaný hlas. Otočím se zpátky dopředu a vidím, že tam je mezera. Není nijak velká, ale někdo se chce evidentně dostat rychle ven. Chápu. Takže se soustředím, abych postupovala s řadou a zbytečně nezdržovala.

„Už si byla někdy na Vánočních trzích v Brně?“ zeptá se mě Jonáš, když se ocitneme na peróně.

„Ne. Vlastně jsem asi v Brně ještě nebyla," usměju se rozpačitě.

„Tak to napravíme. Necháme si zavazadla v úschovně a já ti ukážu krásu tohohle města," zazubí se na mě.

„No, ale nejdřív bych měla vyřešit, co vlastně budu dělat. Jsem v cizím městě, bez peněz, se skoro vybitým mobilem a bez místa přespání."

„Když už jsi sem omylem dojela, zkus to brát jako znamení."

„Znamení čeho?"

„Že máš být zrovna tady. Znáš to. Vánoce a malé zázraky. Nebo snad nekoukáš na vánoční romance?"

„Neříkej mi, že jsi fanda přeslazených vánočních romancí, kde na sebe z nepochopitelného důvodu narazí dva lidé a zamilují se na první pohled. Pak se ale jejich cesty rozdělí a on za ní nakonec letí jako magor nejlépe přes celou zemi, aby jí vyznal lásku."

„Ano, to přesně jsem."

„Aaa, to snad není možný. S kým se to bavím," zasměju se. Nesnáším vánoční romance. Je to všechno tak strašně umělé a nereálné.

„Pojď se mnou na vánoční trhy a já ti ukážu všechnu tu vánoční romantiku."

Protočím oči, ale co jiného mi zbývá.

Najdeme úschovnu, kde necháme jeho krosnu a můj kufr s batohem. Jediné, co si nechám je peněženka, kde nemám ani korunu, mobil a klíče v kapsách kabátu.

„Připravená?"

„Ne, něco mi říká, že se na tohle připravit nedá."

Z hlavního nádraží se vydáme podchodem na druhou stranu. Tohle prostředí zatím moc romanticky nevypadá. Ani moc čistě, natož vánočně. Automaticky se přiblížím k Jonášovi, až se naše ramena dotýkají.

„Pak už to bude lepší. Slibuju," řekne potichu nakloněný ke mně.

Ulice před námi se pomalu rozsvěcí, jako kdyby město rozbalovalo svůj vlastní vánoční papír.

Z výloh voní káva, cukroví a parfém, který někdo právě zkouší v drogerii na rohu. Sklo se leskne od světýlek, v nichž se odrážejí kolemjdoucí neznámí lidé, kteří se míjejí, ale na okamžik tvoří stejné příběhy.

Musím se dívat na všechny strany a i nahoru na budovy. Jsem fascinovaná stejně, jako když jsem se na své první Vánoce procházela v Praze.

Jonáš mě nesměle chytí za ruku a já se na něj podívám. V očích se mu zračí pobavení a ještě něco. Dívá se na mě, jako kdybych byla nejhezčí věc v ulici právě já. Uhnu pohledem a pokračujeme dál ruku v ruce na náměstí.

Když se otevře prostranství trhů, nestačím zírat. Stojíme trochu výš, takže krásně vidím na celé náměstí. Je zde velký vánoční strom, pod ním betlém a samozřejmě hodně lidí. Pomalu procházíme náměstím, až se Jonáš zastaví u jednoho stánku, kde jsou ručně vyřezávané věci. Něco vezme do ruky a podá to prodejci. Ten to zabalí, vrátí mu to a vezme si od Jonáše peníze. Jonáš strčí sáček s věcí do kapsy a pokračujeme dál.

Blížíme se k nějakému kostelu, kde jsou dřevěné osvětlené domečky.

„Vidíš ten kostel? Svatý Jakub. Zvenku vypadá, jako by byl z kamene, ale ve skutečnosti je z příběhů." Povytáhnu tázavě obočí a on se ušklíbne. „Každý kus zdi tu má svoje tajemství. Třeba támhle v podzemí pod námi je kostnice, druhá největší v Evropě. Říká se, že tam odpočívá přes padesát tisíc lidí. A přesto to není smutný místo… spíš zvláštně klidný."

„Takže stojíme nad pohřebištěm?" zachvěju se z té představy.

„Když jsem tam byl poprvé, měl jsem pocit, že ti lidé tam dole nejsou mrtví. Že jen poslouchají, jak nahoře pořád chodíme, spěcháme, dýcháme. A možná se smějí, že řešíme, kam jet na svátky a kdo komu nestihl zavolat. A víš, co je nejvtipnější?“

Zavrtím hlavou.

„U jedné zdi je prý vytesaný malý chlapík. Takový naháček, co kouká ven a ukazuje holý zadek směrem k radnici. Legenda říká, že to byl kameník, co se s radními pohádal, a chtěl jim to takhle vrátit. Brněnská spravedlnost v kostele.“

Zasměju se. „Takže když to shrnu. Kostel, co schovává pod nohama mrtvé, nahoře anděly a na fasádě vztyčený prostředníček.“

Pokračujeme dál, až dojedeme na další náměstí s parkem „No, a tohle je Moravské náměstí.“

„A proto je tady Ruské kolo?“

„To je vánoční vyhlídkové kolo.“

„Ach tak. Omlouvám se,“ zasměju se. „A o tom mi něco povíš?“

„Bohužel. O něm jsem si ve vlaku nestihl nic přečíst.“ Praštím ho do hrudi. „Za co?!“

„Snažíš se udělat dojem?“

„Tak nějak,“ pokrčí rameny. Pokračujeme v chůzi parkem, až zahlédnu kluziště. Chytnu ho za paži i druhou rukou a on se zarazí.

„Řekni, že půjčují brusle?“

„Ano, ale …“ nemá čas protestovat. Už ho táhnu ke kluzišti a zastavíme se ve frontě. Před námi jsou jen tři lidé, tak jsme rychle na řadě.

Půjčíme si brusle, obujeme si je a vyrazíme na led. Jen co se čepele dotknou ledu, okamžitě vystřelím a začnou se mi vybavovat skoro všechny choreografie. Už je to strašně let, ale tohle se nezapomíná. Udělám jednu piruetu a otočím se na Jonáše, který stojí opřený o mantinel kousek od vchodu na led.

Jonáš

Když ji vidím, jak se rozjede na ledě, je mi jasné, že ta ví, co dělá. A když pak udělá piruetu, potvrdí mi moje domněnky.

Opatrně vlezu na led a posunu se jen kousek podél mantinelu. V životě jsem na tom nestál a vůbec nechápu, proč to dělám teď. Mohl jsem prostě říct ne, jenže jejímu výrazu nadšení říct ne, nešlo.

Přijde ke mně a opře se o mantinel. „Nech mě hádat. Neumíš bruslit," zasměje se.

„Jop," řeknu nervózně.

„Cože? Já to myslela jako vtip."

„Ne, to není vtip."

„Dej mi ruce," napřáhne ke mně ty svoje.

Já pevně sevřu mantinel. „V žádném případě."

„Ale no tak. Věř mi," usměje se na mě.

Chytnu ji za jednu ruku a pak opatrně za druhou. Ona se pomalu pozadu rozjede a já s ní. Nehýbu se. Jsem celý zkoprnělý a nechám se pomalu táhnout Avou. Ona se neskutečně culí a dívá se mi do očí. Občas zkontroluje cestu za sebou, abychom do nikoho nenarazili. Není to tak špatný.

Jenže pak vidím periferně, jak se na nás neovladatelně řítí nějaký malý kluk a volá pozor. Přitáhnu si Avu k sobě, zatočíme se a padneme na led. Já jsem dole a Ava leží na mě. Zvedne se na rukou, aby na mě viděla, a začne se smát.

„Co vyvádíš?" zeptá se pobaveně.

„Jel přímo na nás, tak jsem myslel …" začnu se taky smát.

Její pohled začne těkat mezi mýma očima a rty. Její obličej se skoro neznatelně přiblíží a tak lehce nadzvednu hlavu. Když už se naše rty skoro dotknou, zazvoní mi mobil. Ava se usměje a zvedne se. Já se taky vyškrábu na nohy, jen ne tak elegantně jako ona.

Vylovím mobil a zvednu příchozí hovor od tety.

„Ano?“

„Ještě máš tu krásnou spolucestující u sebe nebo už si ji ztratil?“

„Ha, ha. Je tady se mnou.“

„Tak jí můžeš říct, že se zázraky dějí. Nebo aspoň pro ni. V pobočce v Ostravě se rozbil konvekťák, takže Robin z Brněnského skladu poveze ten starý do Ostravy. Mohl by tvou dívku svést.“ Podívám se na Avu a ta si mě měří pohledem.

„To je parádní. Teda to, že ji Robin může svést, ne že se rozbil konvekťák.“

Ava vytřeští oči.

„Zvládnete být za patnáct minut u nádraží? Nabere ji tam dodávkou.

„Jasný, běžíme tam. Děkuju, tetičko.“

„Nemáš zač, synovečku].“ Uklidím mobil do kapsy. „Robin musí dovést konvekťák do Ostravy. Za patnáct minut tě může nabrat na nádraží.“

„Patnáct minut?! Pane bože!“ vyjíkne. Rozjede se rychle k východu z ledu, ale pak si zřejmě uvědomí, že já tohle udělat nemůžu a tak se pro mě vrátí, abychom spolu odjeli z ledu.

Ava

Doběhneme na nádraží ruku v ruce a rychle vyzvedneme naše zavazadla. Když vyjdeme před budovu, tak na místě označené K + R stojí dodávka s nápisem azylové centrum Druhá šance. Znám ty azylové domy. Pomáhají bezdomovcům, aby mohli začít znovu.

„Tvoje teta vlastní Druhou šanci?“ podivím se a zpomalím. Jonáš ne. Ten rychlou chůzí dojde k dodávce a otevře dveře spolujezdce.

„Ano,“ usměje se. Vezme si ode mě kufr a dá ho nahoru. Pomůže mi nastoupit a zůstane na mě hledět. Pak z kapsy vytáhne sáček z trhu a podá mi ho. Podívám se dovnitř a je to malý dřevěný ptáček.

„Říká se, že ptáci nikdy nezabloudí. Vždycky nakonec najdou cestu. Možná bys ho měla mít u sebe.“ Strašně hezky se usměje a mě se oči podlijí slzami. „Šťastné a veselé, Avo.“

„Šťastné a veselé, Jonáši.“ Zavře dveře a dodávka se rozjede. Nedokážu od něj odtrhnout oči. Najednou mi nepřipadá správné, že odjíždím.

❄

K našim dorazím lehce po půlnoci. Všichni mě vítají jásotem. Je pěkné být doma. Konečně u rodiny, za kterou jsem se snažila dostat. Jenže já necítím radost. Cítím jen smutek a myšlenky mi utíkají k Jonášovi.

Zhruba kolem jedné se dostanu do postele a dám si nabít mobil. Nemám ho jak kontaktovat, protože neznám jeho příjmení ani jeho číslo.

Vyhledám si azylové centrum Druhá šance a hledám jméno majitelky. Chvilku mi to trvá, ale nakonec jsem úspěšná. Nikola Marková. Takže hned otevřu Instagram a vyhledám Jonáš Marek. Díky bohu po pár chvilkách mám jeho profil. Prohlížím si jeho fotky, dokud neusnu.

Ráno se probudím celá rozlámaná s mobil stále v ruce. Všimnu si, že Jonáš přidal storýčko. Podívám se na něj a je to fotka z vlaku. U toho je popisek: „Směr Ostrava. Asi jsem se zbláznil.“

Srdce se mi rozbuší neskutečnou rychlostí. On jede do Ostravy?!

Vymrštím se z postele, osprchuju se a vydám se na nádraží. Ani nevím proč, protože šance, že jede za mnou je mizivá. Nehledě na to, že nevím, v kolik přijede. Ale tohle všechno je mi jedno.

Dorazím na nádraží a vidím, že první vlak z Brna dorazil před deseti minutami. Podívám se na Instagram a je tam od Jonáše další storýčko. Vyfotil kelímek s kávou z nádražní kavárny. Rozeběhnu se rychle k ní a … je tam. Stojí před kavárnou v tom černém kabátě s rozcuchanými vlasy a hledí přímo na mě.

Ušklíbne se a vydá se ke mně. Nemám šanci cokoliv říct, protože mě chytne za zátylek a políbí.

„Nazdar salkerko. Sice jsem neletěl přes celou zemi, ale …“

Nenechám ho to dořící a rovnou ho znovu políbím.

PERNÍČEK PRO SOUSEDA

MONA MAY

PERNÍČEK PRO SOUSEDA

MONA MAY

Kdybych mohla nějak popsat dnešek dvěma slovy, bylo by to: *holubí hovno*. Už tohle sousloví musí evokovat, jak úžasně se cítím, a jaké mám štěstí. Jako by nestačilo, že na svátky budu sama, protože rodiče měli nejlepší nápad odletět do Thajska a mě tu nechat samotnou. Je mi sice dvacet pět, ale omlouvám se, že si pod Vánoci představím koledy, plné břicho a prášky na zažívání, cukroví, nádherně ozdobený stromeček (díky mamčinému OCD), a nevhodný dárek od táty. Netuším, jestli někdy trumfne sadu pro pivní koupel s tričkem, co hlásá *Dcera pivařova*.

Musím zmiňovat, že pivo nepiju?

Místo toho se na čas stěhuju ke kamarádce Thalii, která je chodící Grinch v reálném životě. Přišla jsem totiž o domov, protože zasnoubit se s první láskou, a pořídit si s ním rovnou byt nebyl úplně nejlepší nápad. K Vánocům jsem tedy dostala stěhování, opuštění a bolestivý rozchod. Nezačíná takhle nějaká tragikomedie?

A do toho to holubí hovno…

Nebudu brečet. Nebudu brečet. Jsem silná, nezávislá žena, která dokázala zprovoznit myčku a odtahat třicet krabic hromadnou dopravou. Jsem...

V řiti.

Nadechnu se a zazvoním automaticky na dveře, kam jsem se teď týden postupně stěhovala. Dám si za ucho pramen vlasů, mokrý od tajícího sněhu . Z kufru mi ale spadne taška, z které se rozsypou potraviny, které jsem donesla na své první vaření a pohoštění Thalie, jako vyjádření díků.

„To je den! Už chybí jen hřebík do rakve," zamumlám si pro sebe.

Otevřou se dveře, a já bezmyšlenkovitě vrazím Thalii druhou tašku, v které zacinká víno, až se leknu. Jestli rozbiju i je, rozbrečím se. „Dneska se opijeme, Grinchi, jinak se poseru, jako ten pták na mně. Vidíš to na mém rameni, co je bílý a není sníh?"

Otočím se na ni od sbírání potravin všude po zemi, protože podezřele mlčí. Vyvalím oči. Přede mnou rozhodně nestojí usměvavá černovláska, která je vysoká jak stožár, ale hnědovlasý fešák, co má na sobě roztomilý vánoční svetr a sobí parůžky na hlavě. Kdyby na mě nezíral tak ošklivě, řekla bych, že je krásnej až oči přecházejí. Takhle řeknu jen, že ujde.

„Pěkný… Hovno." Zadívá se na mé rameno s úšklebkem.

„Pěkný parohy, Rudolfe. Chlapi je neradi nosí."

„Holubičko, všechno je lepší než hovno. A díky za víno." Zavře dveře a já na ně zírám ještě dobrou minutu.

Nejen, že mě urazil, udělal si ze mě srandu, ale ještě mi šlohl jedinou tekutinu, co mi mohla zlepšit tenhle strašný den? A teď vážně, co jsem komu udělala?

Popadnu nákup s kufrem, dupu při výšlapu po schodech, protože jsem se sekla o patro a zabuším na dveře. V nich se objeví konečně Thalie, které vrazím tu pořádnou tašku s jídlem.

„Šťastný a veselý?" zeptá se provokativně.

„Bejvávaly. Tyhle budou smutný a na pěst. Ten soused dole je co za materiál?" Sundám ze sebe kabát, čepici, kozačky a ten nej-

víc příjemný svetr, který by mě zahříval i na Antarktidě. Je jako tisíc objetí.

Thalie jde se mnou do pokoje, kterému budu říkat *můj*. K tomu všemu mě analyzuje. Studuje psychologii, tak si řekla, že seminárka o dopadu rozchodu na ženu je výborné téma, a od té doby jsem její subjekt. Ale alespoň se o mě někdo pořádně zajímá, stará a když jsem řekla, že nemám kde bydlet, byla v sedmým nebi. Rozhodla jsem se nepátrat proč.

„Aiden. Super chlap, zrovna dneska pořádá tematickou vánoční party, což jsem automaticky odmítnula. Párty? Jasně. Vánoční? Jdi do háje. Proč se ptáš?“

Prohlédnu si svůj pokoj, kde ještě před měsícem bydlela její kamarádka, která si našla přítele a přestěhovala se k němu. Teď po rozchodu mám tendenci říkat lidem: „Užívejte si, dokud můžete a je to ještě krásný.“ Stává se ze mě Grinch lásky.

V rohu mám manželskou postel, kde jsem si už ubytovala velkého plyšového jezevčíka, kterého mi vyrobila babička, když ještě žila. Náš Buclík zemřel, když mi bylo deset. Hodně jsem tenkrát břečela. Ona mi ho v nadživotní velikosti uháčkovala, mohla jsem se k němu tulit a doteď je mým věrným společníkem. V místnosti je pak bílý nábytek. Psací stůl s mým notebookem, šatní skříň, nebo komoda, na kterou jsem si poskládala fotky, svíčky a památky z cest po Evropě.

Vzpomenu si, že se mě Thalie ptala na sobího šmejda. „Jen ti ukradl dárek na přivítanou. Dvě flašky vína.“

Zamračí se a otočí na patě. Já si vybalím to málo z kufru a přejdu do kuchyně, kde začnu s vařením. Náhle na lince přistanou tři flašky vína. Zvědavě se podívám na ni a ona se jen vítězně usměje. „Pamatuj si, Ally, že si nenechám nikdy nic líbit. Tři jsou proto, že jedna flaška je jako odškodnění. Rovnou nám naliju. Už mám lidí tak akorát dost.“

Něco mi říká, že na tyhle Vánoce nezapomenu.

❄

Zkoumám receptář a prstem od mouky předjíždím po zašlém papíru. Až teď mi dochází, že všechno cukroví naší rodiny má základ v másle a alkoholu.

Značka ideál.

Přidám skořici, a začnu prsty mačkat těsto, když někdo zrovna musí zvonit. Vezmu misku a jdu ke dveřím. V nich se objeví muž, kterého bych mohla označit za nádherného. Neudělám to. Nadzvednu obočí a čekám, co vypadne z lupiče vína v červené kostkované košili.

„Přinesl jsem ti jako omluvu vaječňák. Nezačali jsme asi nejlépe. Jsem Aiden," zmateně mi podá ruku i vaječňák. Usměju se faktu, že je rozkošnej. Kruci.

„Jsem Ally a mám plný ruce práce. Můžeš mi ho dát na linku." Vejdeme spolu do kuchyně, kde vyklopím těsto na pracovní desku. Dojde mi, že neplánuje odejít, když si sedne na barovou židli naproti mně. Asi nebyl dobrý nápad ho zvát dovnitř. Chlapi jsou teď pro mě jako komáři. Ať si lítají venku jak chtějí, ale doma je nechci.

Mlčky se na něj zadívám, on pozoruje moje pekařské dovednosti. Nakonec ticho prolomím: „Dělám perníčky."

Přikývne. „To jsem poznal, holubičko."

Zamračím se a těsto zmáčknu příliš silně než je třeba. „Myslela jsem, že jsme podepsali nevyřčenou mírovou dohodu, paroháči. Dokážu z tebe vytřískat víc, než flašku jako omluvu."

Zvedne ruce do vzduchu jako gesto vzdání se, a zasměje se. Jeho smích zní jako rolničky. „Promiň, nedokázal jsem odolat. Můžu ti nabídnout jako omluvu své služby."

Hodím na něj znechucený pohled, on se rozesměje ještě víc. Pokračuje tedy dál: „Myslím ruce. Mám je šikovný.“ Moje obočí vystřelí až k mým zrzavým vlasům. „Ne, jako na to. I když mám své kvality, ale když koukám, jak bojuješ s tím těstem…“ Jeho oči sjedou na mé upatlané ruce a těstu, co vypadá jako by zažilo moučnou válku.

Zvednu ruce do vzduchu: „No, prosím. Umyj si ale ruce, než do toho sáhneš.“

Nechám profesionála s šikovnými prsty pracovat, a já přinesu krabici, v které mám vykrajovátka a jiné potřeby pro pečení. Začnu je skládat na linku, když Aiden rozvaluje těsto. Je fakt dobrej.

Jeho pohled utkví na vykrojovátkách. Kromě klasických ve tvaru soba, pana Perníčka, srdíčka, hvězdy, ho zaujme ta ve tvaru pindíka. Vezme ho do ruky, a tázavě se na mě podívá.

Pokrčím rameny. „Pokud ti tohle nic neříká, pak tvoje ruční kvality nedosahují zas až takových kvalit.“

Oba se zasmějeme a začneme vykrajovat perníčky na plech. Začne mi vyprávět o jeho Vánocích, kde vládne spíš chaos, než pořádek, který je u nás. Má šest sourozenců, osm neteří a pět synovců. Dělají třicet druhů cukroví, a večeře u nich trvá pět hodin. Nestačila jsem zírat. U nás všechno trvá sotva dvě hodiny. Will, bývalý snoubenec, je chtěl slavit jen s jeho rodinou, což mi vyhovovalo. Chtěla jsem svoje Vánoce, co jsem znala celý život.

Doposud…

„Takže budeš slavit Vánoce s Thalií?“ zeptá se opatrně, když dává pindík z těsta na pečící papír.

„Slavit je silné slovo, Thalie je Grinch, to snad víš,” pronesu tak, abych zakryla smutek.

„Je lepší něco nenávidět, když víš, že to nemůžeš mít.“

Jeho slova se do mě zabodnou jako dýky. Má pravdu. Je lepší nenávidět Willa, než čelit bolesti, že mě roky podváděl, a můj byt

okupuje jeho nová přítelkyně. Nenávist mě chrání před bolestí, před prostým faktem, jak mi ublížil.

„Byli jsme spolu stejně jen kvůli pohodlí, takže se ti nebudu omlouvat, Ally. Vůbec jsme se k sobě nehodili," slyším v hlavě jeho hlas.

Jeho slova byla jako facka. Zavřu oči a nadechnu se, zhluboka vydechnu. Nechci, aby mi ubližoval i po měsících, co spolu nejsme. Nesmím mu to už dovolit.

„Můj plán je si pustit Sám doma, jíst perníkové pindíky a dát si dárek. Pak přijde večer Thalie, obě si zanadáváme, dáme si vaječňák od tebe a půjdeme spát…"

Jeho pohled na mě setrvá déle, než bych chtěla. „Ty budeš sama?"

Přikývnu. „Rodiče odjeli do Thajska, nikoho jiného nemám. Nabídli mi ať jedu, ale nemám peníze. Což jsem jim nemohla říct, protože by si vzali půjčku, abych mohla jet taky. Tak jsem jim zalhala, že mi to nevadí, oslavíme Vánoce, až přiletí. Představy ale byly lehčí než realita. Nechci si ale stěžovat, prostě to takhle tenhle rok bude." Dodám svým slovům optimismus, který si vycucávám z prstů, netuším jinak, kde se může brát.

Oba pokládáme perníček na plech, když se naše ruce dotknou a my se sobě zadíváme do očí. Má je hnědé jako oříšek a když se usmívá, kolem nich se objeví vrásky. Zašimrá mě v břiše hejno motýlku. Musím je vypálit whiskey, nebo tím, co tu má Thalie.

Zavibruje mu mobil v kapse a podívá se na zprávu. „Musím běžet, ale doufám, že mi doneseš ochutnat. Zítra odjíždím ráno pryč k rodičům, tak jen abys věděla…" mrkne na mě a odejde.

Neboj, sousede, udělám ti takový perníček, až tě bude přecházet zrak!

❄

Podívám se na hodiny, je devět ráno, určitě už bude vzhůru. Přehodím přes košíček se speciálním perníčkem modrou utěrku s vločkami a upravím si v zrcadle svůj červený overal s vánočními motivy. Divoké vlasy plné kudrlinek si jen odsunu z čela, a běžím po schodech dolů. Zaklepám na dveře a nedokážu skrýt svůj ďábelský úsměv.

Otevřou se dveře a v nich stojí Aiden už v bundě. Stihla jsem to právě včas! Jeho úsměv prohloubí ještě víc ten můj. „Tak jsi to stihla."

Přikývnu a podám mu košíček. Než cokoliv řeknu, objeví se za ním usměvavá žena se stejně měděnými vlasy jako má Aiden. Hned vedle stojí o jeho několik let starší kopie. Jeho rodiče. Strnu, když si vzpomenu, co drží Aiden v ruce. Jak moc by bylo neslušné mu košík vytrhnout a prostě utéct?!

„Jsem Judy a tohle je Patrick," přitáhne si mě v objetí jeho mamka.

„Ally, moc mě těší," odpovím přidušeně, jak mě pevně tiskne.

„Mami, udusíš ji. Promiň, Ally, když jde o lidi, mamka je jako nenasytné štěně. Nechápe osobní prostor, nebo že někomu fyzický kontakt není příjemný."

Jeho máma ho plácne po rameni, ale dívá se na něj tolik láskyplně. Jeho táta je takový tichý pozorovatel, co bude úplný opak jeho ženy.

Když už se začínám radovat, že se na můj perníček zapomnělo, on zrovna odkryje utěrku se slovy: „Tak se pojďme podívat na tu velkou nadílku."

No, něco *velkého* vás čeká…

Všichni pozorují velkého pana Perníčka, co má gigantické přirození, co je velmi detailně propracované, až jsem byla na sebe do

této chvíle hrdá, že mám tento orgán i po těch měsících živě v paměti. Nikdy jsem se necítila tak trapně, jako když jeho postarší rodiče pozorují pindík pana Perníčka.

„Páni, ty žilky ti musely dát zabrat. Takhle realistické zdobení jsem ještě neviděla…“ řekne Judy zamýšleně. „Ten ho má podobného tvému, Patricku, co?“

„Mami!“

Trapně schovám obličej do dlaní a vyprsknu smíchy. Ten mizernej perníček se obrátil proti mně! Za trest mu ukousnu… Hlavu. I když jeho přirození je větší.

„Tenhle si musíme vzít s sebou domů, tvá teta bude nadšená!“

„Vždyť je jeptiška, mami,“ namítne Aiden.

„No, právě! Každý rok vymýšlím něco, co jí pobaví. Minulý rok dostala sprostý časopis. A letos očividně perníček s penisem. Geniální.“ Tleskne nadšeně a prohlíží si můj výtvor jak svatý obrázek.

Aiden mi věnuje omluvný výraz, ale oba se trapně zasmějeme. Každý z jiného důvodu.

„Ráda bych byla u toho. Ať udělá perníček radost. A já…” Zadívám se přes schodiště na mé dveře. „Do háje, zabouchla jsem si klíče a Thalie přijde až večer…“ zmrznu rozpaky. „Seženu den před Vánocemi zámečníka?“

Aiden zakroutí bezradně hlavou, Judy se na mě podívá jak na osiřelé dítě. „Pojeď s námi, Vánoce v Minnesotě jsou naprosto kouzelné. Navíc jeden člověk se u nás ztratí. Aidene, půjčíš jí nějaké oblečení, chudince. Patricku, odnes kufry do auta.”

Má smysl říkat, že jsem neměla šanci protestovat, nebo se pokusit o cokoliv jiného, než nasednout do auta k jeho rodičům? Rodičům chlapa, kterého jsem potkala včera. S nemravným perníčkem v kufru.

Tohle budou fakt nezapomenutelný Vánoce…

❄

Jeho rodina mě přivítá jako vlastní dceru. Každý se na mě usmívá, ač už jsem zapomněla jejich jména. Dýchá na mě tak sváteční a kouzelná nálada. Celý dům je ozdobený vánočními dekoracemi, převážně ručně vyrobené, a z gramofonu zní koledy.

Jeho druhá teta mi vypráví o porodu, druhý strýc mi tajně nalévá vaječňák, Aiden se mě před tím vším snaží chránit, ale on ani netuší, jak si právě tohle užívám. Vždycky jsem chtěla takové Vánoce. Plné smíchu, chaosu, rodiny a trapasů. Judy mi navíc ukázala album Aidena, kde měl dokonalé fotky. Nejlepší byly z příhody, co skákal nahým zadkem do bahna a obtiskával ho na omítku domu. Šíleně jsme se lámala smíchy.

Úplně jsem zapomněla, že má rodina je pryč a jak osaměle jsem se měla o Vánocích cítit. S tolika skvělými lidmi v baráku jsem neměla šanci.

Jeho neteře a synovci mi vysvětlili vánoční hru, kde byl jediný smysl je honit po baráku a snažit se jim plácnout šlehačku na obličej.

Byla skoro půlnoc, když se všichni odebrali spát a já zůstala, abych si dopila horkou čokoládu a koukala se z okna obývacího pokoje, kde vládne nádherně ozdobený stromeček, který by u nás neprošel, protože neměl žádný řád a jednu barvu. Tohle bylo duhové šílenství. Nádherný šílenství.

„Poslední dobou jsem se sebe ptal, jestli tě vůbec miluju. Jenže když přišla Carol, zjistil jsem, že jsem až teď poznal, jaký je to pocit."

Opřu čelo o okenní tabuli a zavřu oči. Po tváři mi stéká slza, kterou polknu. Slaná chuť mi připomíná ty probrečené dny a noci, kdy jsem si vyčítala, jak musím být rozbitá, když mě Will nedokázal milovat za celý ty roky, ale s jinou tohle pocítil okamžitě.

„Ještě nespíš?“ ozve se za mnou. Otočím se a spatřím Aidena v sobím svetru.

Mimoděk se usměju. „Promiň, že tu obtěžuju, když jsou zítra Vánoce. Tohle byste měli slavit jako rodina…“

Postaví se naproti mně a zadívá se mi do očí. „Když jsi mi říkala, že budeš sama, měla jsi tak smutný a prázdný oči. Mělo to takto dopadnout. Jinak bych myslel jen na to, že jsi sama s Grinchem.“

Jeho slova mě zahřívá víc než můj sladký teplý nápoj, který držím v hrnečku ve tvaru obličeje Santy. Vsadím se, že i ty svetry má od jeho mamky.

„Myslím, že mi něco dlužíš,” řekne tiše.

Podívám se znovu na něj a nechápavě se zašklebím. Aiden naznačí, ať se podívám nahoru. Pohled mi utkví na zavěšeném jmelí na římse, a já se zasměju. Myslím si, že to nemyslí vážně, ale jeho výraz v obličeji je plný očekávání, trochu studu a rošťáctví.

Nakloním se k němu, on udělá to stejné. Dělí nás ještě kousek, uteču k jeho rtům, které jsou úzké, ale plné, vlhké, a lákavé, abych byla upřímná. Hejno motýlků mi začne poletovat v břiše jako šílené, a já si zkousnu ret, abych tenhle moment nepokazila.

„Víš, že nekoušu?”

„A co když se mi to líbí?”

Vzdychne ztrápeně, a s tichým smíchem si mě přitáhne k sobě a políbí mě. Všechno uvnitř mě exploduje, až se zaleknu, co dokáže spustit jeden jediný polibek.

V obýváku se rozezní hodiny oznamující půlnoc. „Veselé Vánoce, holubičko.”

„Veselé Vánoce, paroháči.” Zasměju se a tentokrát ho políbím já.

Díky holubímu hovnu, zabouchlým dveřím a jednomu sprostému perníčku pro mého souseda, jsem prožila jedny z nejhezčích Vánoc. Ty další už jsem tady oslavila znovu, ale jako jeho přítelkyně. A ty další jako manželka. Poznala jsem, že nejsem rozbitá,

ale jen jsem nebyla s tím správným člověkem. Protože když jste, láska se násobí.

TŘI PŘÁNÍ

SARAH GREY

TŘI PŘÁNÍ

SARAH GREY

Byt byl tichý tak, jak bývá tichý jen v zimě. Ne to obyčejné ticho, které přichází večer se závěsem tmy — tohle bylo jiné.

Mělo tvar.

Mělo váhu.

Mělo jeho jméno.

Světýlka na stromku blikala v pomalém, skoro ospalém rytmu, a někdy se zdálo, jako by světla měnila jas podle něčeho, co už dávno nebylo vidět. Seděla na podlaze, nohy schoulené pod sebou, prsty obtočené kolem hrnku, který si nechala jen proto, že na něm zůstaly drobné škrábance od jeho prstů. Jako paměť, kterou nikdo nesmazal.

Byl to ten samý hrnek, ze kterého pil naposledy. Tehdy postával u kuchyňské linky, rozcuchaný, v tričku, které si koupil jen proto, že ona se u něj smála té hloupé kreslené sově na hrudi. Smál se s ní. A ona se ten zvuk snažila vtisknout do sebe, aniž by tušila, že si ho bude přehrávat celé další měsíce – jako jedinou nahrávku, která jí zůstala.

Vzpomínky se vracely po částech. Po úlomcích. Po detailech, které by kdysi přešla bez povšimnutí: jak mu padaly vlasy do čela, když se nakláněl k oknu.

Jak jí poklepal prstem na nos, než zhasl světla.

Jak řekl, že příští Vánoce budou jiné – ne lepší, ne horší, jen jejich. Jako by věřil, že čas je samozřejmost.

A pak jeho hlas — měkký, hravý, úplně obyčejný:

„Tak jo. Řekni mi tři přání. Ne ta velká. Ta pravdivá.“

Pamatuje si, že se nadechla. Že otevřela ústa. Že se díval přímo na ni. Ale na to, co tehdy skutečně řekla… ne. Ne jasně. Jen stopy. Jen pocit. Něco o světle. Něco o smíchu. Něco o tom, čeho se bála vyslovit nahlas.

A dnes… dnes ji pronásledovala jediná věc.

Kéž by si pamatovala přesně.

Kéž by věděla, jaká slova tehdy vypustila do tmy.

V okně se odrazila poslední vlna světla a ona se zvedla, jako by ji to něco tichého pobídlo k pohybu.

Potřebovala ven.

Potřebovala vzduch, který není prosycený vzpomínkami. Oblékla si kabát, zastrčila ruce do kapes a chvilku jen stála na prahu, jako by mezi ní a zimou ležela neviditelná hranice, kterou musí překročit.

Když udělala první krok, chlad ji přivítal ostře, ale upřímně. Zvedla hlavu. Město bylo pokryté jemnou vrstvou sněhu a připomínalo mapu, kterou někdo přetřel bílou barvou. Lampy po stranách chodníků svítily měkkým, nažloutlým světlem a každá vločka, která kolem nich proletěla, se na okamžik rozzářila.

Kráčela pomalu. Její dech se srážel ve vzduchu a mizel, jako by se ani neodvážil zůstat. Ulice byla tichá, jen z dálky bylo slyšet brzdění tramvaje a dětský smích, který se rozléhal po náměstí. Všechno působilo vzdáleně, jako by to patřilo světu, do kterého ona už nepatří.

Vydala se směrem ke kavárně na rohu – té, kam s ním chodívala nejčastěji. Ani nevěděla proč. Možná doufala, že tam po něm něco zůstalo. Otisk doteku na opěradle židle. Vzduch, který se ještě ne-

stihl promísit s přítomností jiných lidí. Nebo jen pocit, že ještě existuje místo, kde byli naposledy dva.

Když otevřela dveře, zvonek nad nimi cinkl přesně tím tónem, který si pamatovala. Zvuk byl tenký, jemný — a přesto ji zasáhl s takovou silou, že na okamžik zavřela oči.

Vstoupila dovnitř. Teplo kavárny ji obklopilo jako deka a vůně skořice, vanilky a čerstvě pečeného pečiva ji vtáhla hlouběji.

Usadila se ke stolu u okna, přímo na místo, kde seděl naposledy on. Položila rukavice na stůl a nechala prsty přejíždět po hraně dřevěné desky, jako by v ní hledala něco, co tam kdysi bylo — otisk jeho dlaně nebo teplo z jeho hrníčku.

Servírka se na ni usmála, unaveně, ale mile.

„Kávovar dneska stávkuje," řekla s povzdechem.

„Můžu nabídnout čaj. Nebo kakao."

Přikývla. Bylo jí to jedno. Nepřišla kvůli kávě.

V tu chvíli se zpoza barového pultu ozvalo hlasité prasknutí, tak ostré, že několik lidí nadskočilo. Následoval sykavý výdech páry a tlumené zaklenutí kovu — zvuk, jaký dělají věci těsně předtím, než se samy vzdají.

Kávovar vydechl poslední, zoufalé zasyčení a jeho vnitřnosti se rozsypaly po podlaze jako malé stříbrné kosti přístroje, který už nechtěl bojovat.

Baristka zaklela. Jeden z hostů polil vlastní rukavici. A někdo u pultu utrousil pobavené „to snad ne", zatímco kavárnou proběhla nervózní vlna chichotu — krátká, nepatrná, spíš reflex než skutečný smích. A přesto to narušilo ticho, které se kolem ní drželo jako těžký kabát.

Venku mezitím zhoustl sníh. Vločky padaly tak tiše, až to znělo jako šepot, jako by se mezi sebou domlouvaly, kam dopadnou. Z reproduktorů se ozvala jemná melodie. Pár tónů, nic víc. Ale ona je

poznala okamžitě — byl to hudební oblázek z minulosti, malý, nenápadný, a přesto bodavý.

Ta písnička. Jejich písnička. Ta, kterou si pouštěli při balení dárků, když mu lepící páska končila na vlasech a on předstíral, že je to jeho nový účes. Ta, kterou zpíval tak falešně, až se smála, a on ještě víc, protože tvrdil, že jeho talent je pro svět příliš velký.

Teď se jí hrudník sevřel. Jako by se její plíce bály nadechnout bez něj.

Zamrkala. Chtěla se zhluboka nadechnout, ale vzduch se jí na okamžik zasekl v hrdle — a bolest se vrátila s takovou přesností, až měla pocit, že někdo sáhl do staré rány.

A pak se to stalo.

U vedlejšího stolu se někdo hlasitě zasmál. Ne ten běžný smích, který lidé vypouštějí při zdvořilých rozhovorech. Byl to smích plný světla. Teplý, rozlévající se prostorem jako světelný pruh v otevřených dveřích. Něco v něm znělo tak opravdově, až ji to vytrhlo z vlastních myšlenek.

A ona, nevědomky… se usmála.

Nejdřív jen koutky. Nenápadně. Jako by si to ani nezasloužila. Pak o kousek víc. A když se smích rozběhl kavárnou a dotkl se jejích zmrzlých míst, cosi v ní povolilo. Cosi, co bylo dlouho zatažené, napjaté, napůl zlomené.

Poprvé po roce vydechla jinak než bolestí.

A v tom jednoduchém, tichém výdechu si uvědomila, že teď — právě teď — se něco změnilo. Něco nepatrného, téměř neviditelného. Jako když první vločka dopadne na dlaň a člověk se ji odváží podržet, i když ví, že roztaje.

Ještě nevěděla proč. Ještě netušila, komu za to vděčí. Ale mezi tónem staré písničky a smíchem cizího člověka… se jedno nejasné,

zapomenuté přání pohnulo. A ona to ucítila. Jako jemné škubnutí v hrudi. Jako dech, který nepatřil jí.

V kavárně ještě chvíli seděla, bála se pohnout a tím zlomit kouzlo, které se právě zrodilo. Smích cizího muže už dávno utichl a melodie písně se stočila do tichého doznívání, přesto v ní stále vibrovalo něco nového. Ne moc. Jen nádech. Jako když se po dlouhé nemoci poprvé postavíš na nohy a zjistíš, že tě unesou, nejistě, ale skutečně.

Prsty držela hrnek, jako by jí mohl nabídnout jistotu, která nepatřila téhle chvíli. Na skle okna se třpytily praskající krystalky sněhu a ona v nich viděla odrazy lidí, kteří odcházeli a přicházeli… jen on mezi nimi chyběl. Ten prázdný prostor měl tvar. A teď se zdál o kousek menší.

Venku sněžilo hustěji, svět kolem vypadal, jako by ho někdo kreslil křídou přes šedé pozadí. A přesto ten obraz nebyl prázdný. Poprvé za mnoho měsíců v ní cosi tiše brnklo — jako struna, která nebyla úplně zpřetrhaná.

Zaplatila a zvedla se. Kroky jí zněly dutě, přesto jistěji než před chvílí. Když vyšla ven, sníh ji udeřil do tváře. Studil, ale nezraňoval. Připomínka, že svět je pořád tady, i když ona na něj zapomněla.

Udělala pár kroků a zastavila se. Její stopy se v čerstvé bílé vrstvě rýsovaly jasně, jako čára na mapě — ale tentokrát neměla pocit, že prchá. Spíš jako by ji něco vedlo vpřed. Něco měkkého, neviditelného.

A pak to zahlédla.

Na zemi, tam kde ještě před chvílí nic nebylo.

Ležela tam obálka.

Ne, ne obyčejná.

Byla lehce pomačkaná, na okraji měla skvrnku od vody… jako by ji někdo nesl dlouho v ruce, než se konečně odhodlal ji nechat přesně tady.

A na jejím povrchu bylo napsáno její jméno.

Její jméno.

Čistě, úhledně, rukou, kterou by poznala i mezi stovkou jiných.

Jeho rukou.

Na okamžik se jí zatemnilo před očima. Zůstala stát, přimražená k místu, kolem ní všechno zpomalilo. Vzduch se ztišil. Dokonce i sníh padal jinak — pomaleji, jemněji, jako by respektoval to, co právě našla.

Neodvažovala se pohnout. Bála se, že když udělá krok, obálka zmizí jako iluze. Ale svět zůstal stát s ní. A tak nakonec natáhla ruku — nejistě, pomalu — a obálku zvedla. Papír byl chladný, skoro promrzlý. A těžší, než by jedna jediná zpráva měla být.

Zavřela oči. Ne na dlouho, jen na zlomek sekundy, aby se nadechla. Aby sebrala odvahu dotknout se minulosti, která se právě natáhla k ní.

V té chvíli se jí sevřelo hrdlo. Víčka ji pálila, prsty se jí zachvěly. Protože věděla, ještě, než ji otevřela… že to není náhoda. Že nic z tohohle večera není náhoda.

Otevřela obálku s takovou opatrností, bála se, že se při dotyku rozpadne. Papír uvnitř byl jemně zažloutlý, jemný – poznala ho okamžitě. Byl z jeho starého zápisníku. Toho, který nosil všude. Toho, který se po jeho smrti nenašel.

Ruce se jí zachvěly, když rozložila list. Na okamžik musela zavřít oči — tak moc se bála, že pokud se podívá, všechno zmizí jako sen. Ale nezmizelo.

Bylo na něm jen pár řádků. Jeho písmo. Jeho tahy. Jeho ticho mezi slovy. Ten zvláštní sklon písmen, který měl jen on. Všechno bylo tak důvěrné, až to bolelo.

„Věděl jsem, že jednou přijde chvíle, kdy se ztratím z tvého světa. Ale prosím… neztrať se kvůli tomu z toho svého.“

Přes oči se jí přelila vlna horka. Ten hlas, který už neslyšela, v ní náhle znovu žil — šeptal mezi řádky, hladil ji mezi písmeny.

Nadechla se. Ostrý, bolestivý nádech, který jí spálil plíce stejně jako první zima po jeho odchodu. Nešlo tomu uniknout. Nešlo to zastavit.

Další věta byla psaná pomaleji. Jako by u ní dlouho váhal. Jako by věděl, že právě tohle jí zasadí ránu nejhlouběji.

„Až to budeš číst, nebude to náhoda. Někdy dostáváme zpět to, co jsme vyslovili, i když jsme na to zapomněli."

Zakroutila hlavou. Slzy jí stekly po tvářích, tiché, nenápadné, ale nešlo je zadržet. Byl to pláč, který se snažila celý rok spolknout, a teď se pomalu probouzel.

A pak — poslední řádek. Ten, který jí vyrazil dech. Ten, který jí sekal srdce přesně tam, kde bylo nejzranitelnější.

„Najdi mě tam, kde jsi mě naposledy nechala."

Otevřela ústa, ale žádný zvuk z nich nevyšel. Srdce jí vynechalo úder. Možná dva. Možná víc.

V rukou držela dopis, ale měla pocit, že drží něco mnohem většího — trhlinu mezi světy. Zavřela oči a v té tmě ucítila cosi jemného, co se jí dotklo hrudi. Jako ozvěnu jeho tepu.

A pochopila, že tahle noc neskončila. Že teprve začala.

Byla ještě chvíli strnulá, dopis ji držel na místě stejně pevně jako ona jeho. Sníh kolem ní padal v nepravidelných vlnách a svět naráz působil příliš tichý, příliš pozorný — jako by čekal, co udělá. Dokonce i zvuky města, jinak neúprosné, se ztlumily na pouhé šeptání.

Složila dopis zpátky do obálky a sevřela ji v dlani. Ta chladná tenká čára papíru ji pálila do kůže. Ne bolestí. Spíš pravdou. Připomínala jí, že některé věci nezmizely — jen čekaly.

Vykročila.

Ani nevěděla jak. Nohy se rozběhly samy, vedené instinktem, vzpomínkou — nebo něčím, co bylo silnější než ona. Ulice míjela jako rozmazané kresby, lampy se v jejích očích měnily v tažné světlušky. Svět už dávno nebyl ostrý. Jen cítila, že musí jít. Každý krok zněl dutěji než ten předchozí, jako by ji cesta volala.

Až dorazila.

K nádraží.

K tomu místu.

Zastavila se sotva pár kroků před hranicí perónu, jako by ji k němu poutala neviditelná nit — jemná, ale pevná. Stála na prahu perónu, kde se naposledy rozloučili. Nikdy si nepamatovala, jak přesně vypadala ta chvíle — jen útržky. Jeho dlaň, kterou držela o chloupek déle, než se hodilo. Jeho úsměv, který ji tehdy uklidnil. A její krok zpět… ten krok, kterého litovala každý den. Krok, který rozdělil jejich světy dřív, než to stihla pochopit.

"Najdi mě tam, kde jsi mě naposledy nechala."

Slova z dopisu se v ní rozezněla znovu, tentokrát téměř hmatatelně. Jako ozvěna vlastního srdce. Jako mrazivý vánek, který ji hladil po pažích.

Nádraží bylo skoro prázdné. Jen sem tam prošel cestující s kufrem a studený vítr posouval zbytky lístků po zemi. Každý kus papíru poletoval jako zapomenutý příběh.

Zastavila se na stejném místě, kde tehdy stála. Položila ruku na opěrku staré lavičky, která tu pořád byla — stejně ošoupaná, stejně tvrdohlavě odolná času. Stejně tichá svědkyně jejich posledních slov.

A pak to ucítila.

Ne zvuk.

Ne dotyk.

Ale změnu.

Jako když se vzduch kolem neviditelně posune. Jako kdyby někdo udělal krok blíž, aniž by ho bylo slyšet. Jako když se svět na chvíli nadechne.

Zatajila dech. Otočila se pomalu, srdce v krku, prsty sevřené v pěst, aby se neroztřásly.

Na konci perónu stála silueta.

Tmavá proti světlu lampy. Nepatrná. Nepohyblivá. Stála přesně tak, jak stával on, když na ni čekal — ramena lehce svěšená, nesl víc, než ukazoval. Silueta, která neměla tvář, a přesto v ní cítila každý detail.

Svět zastavil… ona to věděla.

Nebyla to náhoda. A nebyl to sen.

Byla to jen silueta – rozmazaná, téměř beztvará – a přesto v ní bylo něco povědomého.

Ne dost na to, aby ji poznala. Jen lehký náznak, jako když ve snu zahlédnete tvář, kterou jste kdysi milovali, ale nemůžete si vybavit její rysy. Silueta stála nehybně, čekala jen na ni. Jako by mezi nimi žádný čas neuplynul. Jen cosi nevyřčeného, co viselo mezi nimi jako neviditelný závěs.

Zvedla ruku, nejistě, skoro proti své vůli. Silueta se nepohnula, ale vzduch mezi nimi se zachvěl, probouzelo se v něm něco starého a dávno ztraceného — něco, co ještě nedokončilo svou cestu.

Udělala krok vpřed. A pak další.

Srdce jí tlouklo tak hlasitě, že měla pocit, že musí být slyšet až na druhý konec nádraží. Sníh jí dopadal na kabát, studený, ostrý, a přesto ji nebrzdil. Měla pocit, že ji něco táhne dopředu — a zároveň ji cosi brzdí, jako by se bála, že se pravda rozpadne dřív, než k ní dojde.

Silueta se pohnula. Ne o moc. Jen nepatrné naklonění hlavy. A právě to drobné gesto v ní cosi probudilo — ne poznání, ale střípek vzpomínky. Ten pohyb… byl jí povědomý.

Nejasně. Matně. Jako obraz ve vodě.

„Haló?“ zašeptala, hlas téměř neslyšný.

Nádraží na to nereagovalo. Jen její slova se ztratila v prostoru, který působil příliš široký a příliš prázdný.

Ale silueta… ta zareagovala.

Udělala krok k ní. Pomalu. Opatrně. A s každým jeho krokem se obraz zostřoval. Trochu. Jen o nepatrný zlomek.

Teď už viděla obrysy ramen. Další krok. Postoj, který jí sevřel hrdlo. Další krok. Ten drobný sklon hlavy, který míval jen on, když váhal…

Vzduch se jí zadrhl v plicích. Ne, neodvážila se tomu uvěřit. Ne ještě.

„Jsi to…?“ hlas se jí zlomil dřív, než větu dokončila.

Další krok. Byl blíž. A s tím krokem se jeho tvář začala skládat jako střípky mozaiky — obočí, které lehce klopil, když se usmíval. Linie čelisti, kterou hladila v noci, kdy nemohla usnout. Nos, který znal její čelo tak dobře jako jeho vlastní dlaně .

Až tehdy zaznamenala něco zvláštního. Pod jeho nohama nezůstávaly žádné stopy. Sníh se tam nepěchoval. Nepromáčel. Jako by se ho vůbec netýkal.

Zachvěla se. Nebylo to chladem.

Silueta — už téměř člověk, téměř on — se zastavila necelé tři metry od ní. Dělilo je jen ticho, které pulsovalo mezi nimi jako neviditelná příze. A tehdy poprvé uslyšela – nebo si myslela, že slyší – jeho hlas.

Tichý. Jemný. Jako vítr, který sklouzne po tváři. A v tom hlase bylo cosi bolestně známého.

„Nemusíš se bát…“

Krátká pauza. Téměř neslyšitelná. Ale ona ji cítila.

A pak — měkčím, zlomeným hlasem:

„Já už tenkrát nestihl říct sbohem.“

V té větě bylo všechno. Vzpomínky. Bolest. Láska. A odchod, který zůstal nedokončený.

Protože ať už byl kdokoliv – živý, mrtvý, nebo jen stín minulosti – nepřišel, aby ji znovu získal. Přišel, aby ji konečně pustil. A aby ona mohla pustit jeho.

Byli od sebe jen pár kroků — a přesto to vypadalo, jako by je dělil celý rok bolesti. On vypadal, jako by se skládal z lehkého světla a stínu, nic pevného, nic, co by se dalo opravdu uchopit… a přesto v tom byl on. Jen ne celistvý. Jako obraz, který teprve nabírá tvar.

Udělala krok vpřed. On udělal totéž.

A v tom drobném pohybu ji zasáhla první vlna poznání.

Nejdřív jen něco nepatrného — sklon hlavy, který u něj vídala, když ji poslouchal. Pak jemný pohyb ramen, které se vždy nepatrně zachvěly, když se snažil skrýt nervozitu. A když se přiblížil ještě o kousek, zahlédla obrys jeho úsměvu — nejasný, ale tak známý, že se jí sevřelo hrdlo.

Srdce jí poskočilo bolestí i touhou. Část ní se bála věřit, část se bála přestat.

A pak se to stalo.

Nebyl to prudký pohyb. Nebylo to zoufalé vrhnutí se do náruče. Byl to pomalý, váhavý dotek dvou duší, které se poznávaly krok za krokem — až nakonec každý rys seděl přesně tam, kde měl být. Jeho ruce, průsvitné jako chladný závan, se zvedly k jejím ramenům. Neopřely se o ně — ony se jich dotkly jinak. Jako pohlazení, které člověk cítí víc v srdci než na kůži.

A ona se k němu naklonila. Zavřela oči ještě dřív, než ji obejmul.

Objal ji. Tak jemně, jako by držel něco křehkého. Tak pevně, jako by to dělal naposledy.

Slzy jí začaly téct samy. Ne prudce. Ne v návalu. Pomalu. Jako by každá byla rok stará a čekala právě na tenhle okamžik, aby mohla spadnout.

„Promiň," zašeptal.

A ta dvě slabá slova ji zlomila i poskládala dohromady.

„Měl jsi mi tehdy říct, že přijdeš," zašeptala skrz slzy, hlas temný a roztřesený jako celé poslední měsíce.

Slova se jí lámala mezi vzlyky, ale byla to pravda — ta, která ji pálila nejhlouběji.

Pousmál se. Jeho úsměv byl slabý, rozechvělý… ale byl to jeho úsměv. Ten, který dokázal utišit každou bouři. Teď v něm byla křehkost, světlo i bolest světa, který už k němu nepatřil.

„Já…"

Hlas se mu na okamžik zlomil. Zaváhal, jako by hledal cestu zpět ke slovům, která se mu kdysi říkala snadno.

„Já už tenkrát nestihl říct sbohem. Ale dneska už můžu."

Její dech se zachvěl. Přitiskla se k němu pevněji, jako by v tom objetí mohla na chvíli zastavit čas. A možná mohla — protože sníh kolem nich padal stále pomaleji, tichounce, jako by se bál rušit. Jako by i zima věděla, že tenhle okamžik nepatří jí.

Jeho paže, přestože byly lehké jako mlha, ji objaly s něhou, kterou si pamatovala. Ne hmotou, ale přítomností. Teplem, které se nešířilo tělem, ale duší.

„Budu tě hlídat," pošeptal jí do vlasů.

Jeho hlas měl barvu světla, které prosvítá mezi ranními mraky.

„Ze shora. Vždycky. A když budeš chtít, budu jen o myšlenku daleko."

Zavřela oči. Hrudník se jí otřásl další vlnou slz, ale tentokrát to nebyla čistá bolest — byl v ní i mír. Ten druh míru, který přijde jen tehdy, když se srdce konečně rozhodne, že už nemusí bojovat samo.

A do toho míru se vmísila vzpomínka.

Byl Štědrý večer. Seděli spolu na zemi u stromečku, světýlka jim kreslila na tváře zlaté pruhy a pokoj voněl jehličím a skořicí. On ji tehdy vyzval, s tím svým typickým pohledem, ve kterém byla zvědavost i něha:

„Povíš mi tři přání? Ne ty hloupě vysněné. Ty skutečné.“

Tehdy zavřela oči. A šeptala.

„Ať se znovu dokážu smát.“ — řekla tehdy, aniž tušila, kolik slz ji čeká.

„Ať věřím, že na světě existuje něco víc.“ — slova, která zněla jako pohádka, dokud o něj nepřišla.

„A… ať tě ještě jednou uvidím.“ — přání tak tiché a křehké, že si nebyla jistá, zda ho vůbec vyslovila nahlas.

Teď, když stáli na prázdném perónu, se k ní natáhl a lehce ji pohladil po tváři. Jeho prsty byly chladné jako vzpomínka, ale jemné jako dech. A přestože jeho dotek nebyl úplně hmotný, cítila ho v každém nervu svého těla.

„Splnil jsem ti je,“ zašeptal měkce.

„Všechna tři.“

V očích ji pálilo. Otevřela ústa, ale žádná slova z nich nevyšla. Chtěla říct tolik věcí. Chtěla mu poděkovat. Chtěla ho prosit, aby zůstal. Chtěla ho obejmout pevněji, silněji, jako by ho mohla ukotvit ve světě, který už nebyl jeho.

Ale než stihla cokoliv říct — světlo kolem něj jemně zablikalo. A začal mizet.

Ne prudce. Ne krutě. Spíš jako světlo lampy, když dohoří olej. Jeho ruce zeslábly. Jeho obrys se ztrácel ve světle lampy, pomalu, trpělivě, jako by jí dopřával čas na každý vteřinový nádech.

„Neboj,“ zašeptal ještě jednou, hlas už téměř nehmotný.

„Nikdy nebudeš sama.“

VÁNOCE S VŮNÍ SKOŘICE

VERONIKA HOLUBOVÁ

VÁNOCE S VŮNI SKOŘICE

VERONIKA HOLUBOVÁ

Mám promáčené boty i ponožky. Kecky očividně nejsou vhodnou obuví do zbytků rozbředlého sněhu. Být tu mamka, nikdy by mě v nich nenechala jít ven.

Při vzpomínce na její hlas a hřejivou náruč mě bodne u srdce. Letos jsou to první Vánoce bez ní a já mám dojem, že se přes všechnu tu bolest nedokážu ani zhluboka nadechnout. Vytáhnu z kapsy bundy šátek, který často nosila a přivoním si k němu. Stopy jejího parfému se už pomalu vytrácejí, ale pořád ještě cítím závan skořice a vanilky.

Vždycky voněla po sušenkách.

Zhluboka se nadechnu, schovám šátek zpátky do kapsy a zkusím se soustředit na svět kolem sebe. Zahloubaný do vlastních vzpomínek jsem ani nezaznamenal, že už s tátou stojíme před dveřmi domu našich přátel. Teprve skřípavý zvuk pantů a hlasité: „Tak ráda vás oba vidím, Aleši!" mě vrátí zpátky do reality.

Znovu si vzpomenu na své mokré boty. Zadívám se na skvrny od bláta a hlasitě si povzdechnu.

„Patriku, miláčku, vždyť ty jsi úplně promočený! Okamžitě si zuj ty boty. Aleši!" osloví teta Lucka káravě tátu, „přece ho nemůžeš v tomhle počasí nechat chodit v plátěnkách."

Táta se zatváří provinile. Nejspíš. Vidím ho jenom koutkem oka, jelikož si mě teta přitáhne do náruče. Stiskne tak pevně, že se nemůžu nadechnout.

„Au, teto, vždyť mě rozdrtíš!" zaprotestuji a nakonec se mi podaří vyvléknout se z jejího objetí. Nepřiznám, že bych v něm nejradši strávil zbytek večera.

„Promiň, zlato. Pojďte dál." Mávne rukou dál do chodby a postaví se pod dřevěné schody vedoucí do prvního patra domu. „Marku!" zakřičí. „Marku, pojď konečně dolů, je tu Páťa!"

Nikdo se neozve. Nepřekvapuje mě to.

„MARKU!" zaječí teta, až se mi její hlas bolestivě zakousne do hlavy.

„To je v pohodě, já půjdu–" pokusím se ji uklidnit, ale očividně mě vůbec neposlouchá.

„MARKU, OKAMŽITĚ POJĎ DOLŮ!"

„Bože, mami!" V prvním patře nad zábradlím se objeví Markova hlava s černými vlasy trčícími všemi směry. „Musíš tady ječet i o Vánocích?"

„Pozor na jazyk, mladý muži," sykne jeho mamka na oplátku a založí si ruce na hrudníku. „Musím křičet, protože mě jinak nikdo z vás neposlouchá."

„Táta jo," odporuje Marek a pokyne mi rukou, abych šel za ním. Obejdu tetu a schody vyběhnu tak rychle, jak jen dokážu. „Protože musí," zahihňá se, bleskově mě popadne za ruku a odtáhne do svého pokojíčku.

„MARKU!"

Další tetin křik už naštěstí pohltí dveře.

Na rozdíl od zbytku domu, který je cítit po cukroví a těch smradlavých zapálených stromečcích, Márův pokoj voní po svěžím vzduchu a kouři z komínů. Navíc je tu docela zima, za což může otevřené okno, ze kterého trčí hvězdářský dalekohled. Dostal ho letos k osmým narozeninám a od té doby ho používá v jednom kuse.

„O Vánocích je vždycky extrémně podrážděná. Kdo ví proč," zazubí se na mě. „Je super, že tu letos budete s náma. Bejt tu jenom se ségrama je děsně otravný."

„Na mě se můžeš vždycky spolehnout," usměju se.

I já věřím, že v jeho společnosti budou tyhle Vánoce alespoň o něco snesitelnější. Teta nás pozvala, abychom nebyli s tátou na Štědrý den sami. Mámu nám sice nikdo nenahradí, ale Marek je moje spřízněná duše. Kamarádíme spolu už od narození. Dobře si pamatuji, jak jsme si na pískovišti navzájem bořili bábovičky. Teď už oba chodíme do druhé třídy a samozřejmě spolu sedíme v lavici.

Budeme nejlepší kamarádi navždycky!

„Nojo, nojo hrdino," mávne rukou, „pojď se podívat! Našel jsem jedno úplně bezvadný souhvězdí!"

Postaví se mi za ramena a doslova mě dostrká před teleskop. Nemá smysl se s ním hádat, k ničemu by to nevedlo. Skloním se a přiložím oko ke sklíčku. Najednou mám skoro na dosah ruky nebe plné hvězd. Je jich tolik a jsou rozsypané stejně jako mouka po lince vždycky, když mamka pekla skořicové hvězdičky.

Dívám se na to hvězdné nekonečno a téměř cítím její přítomnost.

„Myslíš, že tam nahoře někde je?" hlesnu.

„Kdo?"

„Máma. Myslíš, že je teď třeba jedna z těch hvězdiček?"

„Ne." Marek zní tak sebejistě, že odvrátím zrak od teleskopu a podívám se na něj. Tváří se vážně, ale v očích má všechnu laskavost světa. „Hvězdy jsou jen obří koule plynů. Teta Helena vážně nebyla koule. Ani nebyla plná plynů. To ale neznamená," přispěchá okamžitě s vysvětlením, když se mi oči začnou mlžit a na spodních víčkách cítím první slzy, „že tam není, Páťo. Máma říká, že naši milovaný zůstávají pořád s náma."

„A kde?" zašeptám. Hřbetem ruky otřu zbloudilé slzy a dlouze popotáhnu. „Kde jsou?"

„To nevím," připustí neochotně. „Ale možná jsou vážně někde v nebi. Vezmu tě tam, až budu moct, hm? Slibuju."

„Díky, Máro."

Bez dalších slov se mu vrhnu kolem krku, pevně ho obejmu a držím ho tak dlouho, jak jen mi dovolí. Je něco jako kotva k mojí lodi a já zoufale doufám, že o ni nikdy nepřijdu.

To bych nezvládl.

Do našeho kouzelného světa náhle vtrhne realita v podobě jedné z Markových starších sester, která bez klepání vtrhne do pokoje jako velká voda. „Patriku, Marku, máte přijít na večeři, máma už… fuj, co to děláte?!" zašklebí se. „Vy se jako milujete? Marečku, blbečku, tak ty už máš kluka?"

„Vypadni, ty blbko!" vyštěkne Marek, sebere z nočního stolku odložený tenisový míček a hodí s ním přes místnost. Překvapivě se trefí. Andree přímo do hlavy.

Andy vyjekne a promne si čelo, kde zůstal červený flek po tenisáku. „Seš mrtvej, ty smrade, je ti to jasný?!" vyjekne a vyrazí proti němu.

Marek se jí se smíchem vyhne a ještě na ni udělá dlouhý nos. „Třeba se ti teď aspoň rozsvítí!"

Pak mě chytí za předloktí, hravě mrkne a společně vyběhneme z pokoje, doprovázení Andreiným hlasitým nadáváním a urážkami, které jsem ještě nikdy v životě neslyšel. Smějeme se tak, jak to umí jenom děti. Schody dolů bereme rovnou po dvou, aby nás Andy náhodou nechytila. Je totiž blázen. Aspoň Marek to tvrdí a já myslím, že na tom něco bude.

U paty schodiště se otočím, abych se ujistil, že máme pořád náskok, a v plné rychlosti vrazím do nečekané překážky. Překážka vykřikne a já se spolu s ní svalím rovnou na zem. Všude kolem

nás, ba dokonce i na nás, se rozsypou perníčky, linecká kolečka a vosí hnízda. Po tváři mi teče studený krém s vůní rumu a nechci si ani představovat, jak vypadá moje oblečení. Naštěstí jsem neslyšel zvuk tříštícího se porcelánu, takže talíř snad zůstal nedotčený.

„Zatraceně, kam jsi civěl?!" okřikne mě překážka. Teda, teď už vím, že je to Karolína, nejmladší z Markových sester, která je o rok starší než on.

Marek má hned čtyři sestry. Táta vždycky vtipkuje, že strýček Standa musel někam na kurz, aby dokázal vyrobit kluka. Nechápu to. Proč prostě čápa nepoprosili o kluka dřív? Mára by se pak nemusel zlobit s tolika sestrami.

Karolína je z nich ale nejmilejší. Mám ji rád. Vždycky se se mnou dělí o sladkosti.

„Promiň, Kájo," zamumlám kajícně a zvednu se z ní. Pak ji podám ruku, abych jí pomohl na nohy. „Já jsem nechtěl."

Marek se vedle nás řehtá tak moc, že má v koutcích očí slzy a nemůže přestat ani ve chvíli, kdy ho Andrea konečně chytí a naštvaně do něj strčí. Okamžitě se spustí neuvěřitelná mela. Ani nestíhám sledovat, kdo vyhrává. Nakonec ale stejně vyhraje teta Lucka, která je od sebe odtrhne a pak jim dost hlasitě a dost intenzivně vysvětluje základy slušného chování.

Radši ji nepřerušuji. Ještě by mohla začít kárat i mě.

„To nic," usměje se Kája, která chvíli stejně jako já sledovala představení před námi. „Máš úplně všude vaječný likér. A džem na košili."

Sebere ze země papírový ubrousek, na kterém původně leželo cukroví, a pokusí se mě nemotorně očistit. Všechno to spíš jenom rozmaže, ale mě to nevadí. Ona je naštěstí kromě jediné šmouhy od marmelády na ruce čistá. Byla by škoda, kdyby si zničila sváteční fialové šaty, které určitě nosí jen na narozeniny a svátky.

„To se vypere," mávnu rukou. Pak ji pomůžu naskládat cukroví zpátky na talířek a ten odnesu na sváteční stůl, kde už sedí většina rodiny. Kromě Marka, Andy a tety Lucky, která stále pokračuje ve své výchovné lekci.

Myslím, že teta měla být učitelka, byla by v tom dobrá. Rozhodně lepší než naše třídní, paní Horáková. Ta hodně kašle a smrdí po cigaretách.

Jídelna Procházkových je prostorná a moc hezky vyzdobená. Po zdech se jako hadi plazí žárovičky, ve vázách jsou větvičky s ozdobami a na jídelním stole je ubrus s vánočními vločkami. Každý z nás má dokonce svůj vlastní barevný ubrousek, poskládaný do tvaru loďky! Už se nemůžu dočkat, až uvidím stromeček.

Posadím se vedle táty a zvednu na něj pohled.

Usměje se. Trochu smutně, ale hezky. Je rád, že můžeme být tady. A já taky.

„Tati, určitě Ježíšek ví, že jsme tady? Nebude nás hledat doma?" ujišťuji se dnes už po několikáté. Pořád mám trochu obavy, abych pod stromečkem našel své dárky.

„Určitě," přisvědčí a věnuje mi letmý polibek do kudrnatých vlasů. „Mám tě rád."

Krátce se k němu přivinu a vdechnu vůni jeho vody po holení. Voní jako mořský vzduch a večerní procházky po promenádě. Je v ní tolik vzpomínek a tolik lásky, že mám chvíli pocit, jakoby mi měl pod tím přívalem prasknout hrudník.

Naštěstí nepraskne.

Během další půl hodiny mám ale dojem, že mi praskne spíš břicho. Polévka, řízky, bramborový salát, cukroví. Všechno je tak moc dobré, že musím vždycky ochutnat ještě jedno další sousto. Pokaždé mě překvapí, že se do mě ještě vejde.

Marek už dávno dojedl a teď si jezdí po stole s malým kovovým letadélkem. Přejíždí ubrousky, přelétává talíře a převáží cestující z jedné strany stolu na druhou.

„Miláčku," osloví ho teta Lucka jemně, „na štědrovečerní stůl hračky nepatří. Můžeš to letadlo schovat?"

„Jo," chytí se toho Andrea, jako kdyby čekala na příležitost, aby mohla být na Máru zlá, „schovej si to blbý letadlo někam, kde na něj nebudeme muset civět!"

Marek se okamžitě naježí a vyrazí do protiútoku: „To ty seš blbá! Jednou budu pilotovat pravý a budeš mě ještě prosit, abych tě svezl!"

Teta Lucka si prsty stiskne kořen nosu. Asi jí bolí hlava.

Andrea si posměšně odfrkne: „To tak. Kam budeš létat? Do Blbolandu?!"

„Ty jim vážně nic neřekneš?" osloví teta strýčka Standu. Dívá se na něj tak upřeně, jako kdyby se mu snažila vnuknout nějakou myšlenku. Nejsem si ale jistý, že to funguje.

Marek s Andreou mezitím pokračují v hádce o letadlech. Myslím, že jsem dokonce vzduchem viděl prolétat linecké.

Strýček zvedne hlavu od talíře a rty stáhne z vidličky poslední sousto bramborového salátu. V klidu ho sežvýká a teprve potom prohlásí: „Miláčku, mám pět dětí, ale jenom jedny nervy. Nekrvácí? Nedělají nic, kvůli čemu by krvácel někdo jiný? Nerozbíjí nic, co hodnotou převyšuje můj denní plat? Jestli ne, nezajímá mě to. Tomu se říká prioritizace, měla bys to taky zkusit."

Teta dost zvláštně zčervená v obličeji. Moc dobře vím, že po téhle barvě následuje výbuch a ví to nejspíš i Ježíšek, jelikož v tu samou chvíli se z obývacího pokoje hlasité zazvonění zvonečku.

„Ježíšek je tady!" vykřikneme s Markem jako jeden muž a už se hrneme k zavřeným dveřím, za kterými se skrývá naše letošní nadílka.

Do místnosti vběhneme společně a pohled, který se nám naskytne, mi skoro vyrazí dech. Celý obývací pokoj je pečlivě nazdobený – na skříňkách svítí svíčky vonící po jablkách a skořici, na okně je nastříkané sněhové městečko a z lustru visí jmelí.

Nejkrásnější ze všeho je ale stromeček. Modrá špička na vrcholku jedličky se téměř dotýká stropu. Asi tak miliarda žároviček osvětluje třpytivý řetěz a obrovské množství baněk nejrůznějších tvarů i velikostí. Kombinace modré a bronzové mi na tváři vykouzlí široký úsměv. Mámě by se tenhle stromek líbil. Moc by se jí líbil.

A ta obrovská hromada dárků pod ním mě skoro převyšuje! Vůbec nechápu, jak tohle všechno Ježíšek dokázal stihnout připravit mezitím, co jsme večeřeli. Jestli to takhle dělá v každém domě, určitě musí vlastnit obraceč času.

Další dvě hodiny pak místností zní jenom nadšené překřikování a smích. Zdá se, že každý dostal přesně to, co si přál. Nebo alespoň většinu z toho.

Ježíšek navíc vážně věděl, že tu s tátou budeme taky! Donesl mi terénní auto na dálkové ovládání, obrovskou sadu pastelek – jsou v ní snad všechny barvy, co existují – a taky cestovní kufr pro dospěláky. Z toho mám obzvlášť radost, protože do toho mého dětského se nevejde moc hraček.

Ani nestíhám sledovat, co všechno dostali ostatní, jelikož mám plné ruce práce se svými dárky. I přesto si ale všimnu, že táta dostal od Ježíška malou obálku a teď ji v rohu místnosti ukazuje tetě a strýčkovi. Nejspíš tam bude něco vážně úžasného, jelikož mu i přes upřímný úsměv z očí tečou slzy.

Do ramene mě najednou drcne Marek a usadí se hned vedle mě. Je oblečený do nového trička s Concordem, který našel pod stromečkem. Ty už prý vůbec nelétají, ale Mára je má stejně pořád rád.

„Něco tu pro tebe mám," oznámí mi důležitě a podává mi malý, velice nedbale zabalený balíček. „Tenhle je ode mě."

Vezmu si ho, ale v duchu se trochu zastydím. „Já pro tebe ale nic nemám."

Mávne rukou. „To neřeš."

Roztrhnu balící papír a do klína mi spadne malá kovová krabička s vysmátým ufonem. Myslím, že je od dětských vitamínů. Opatrně, téměř s posvátnou úctou, ji otevřu a zpod víčka mě uhodí tolik známá vůně skořicových sušenek. Nakouknu pod něj a opravdu – na dně krabičky leží několik hvězdiček posypaných cukrem, přesně takových, jaké pekla mamka.

„Měli jsme je ještě z loňska v mrazáku," zamumlá. „Mamka neměla to srdce je sníst ani vyhodit a já myslel… myslel jsem, že bys je měl dostat ty."

Neodpovím, jenom sáhnu dovnitř a vytáhnu jednu ze sušenek. Zavřu oči a přivoním k ní.

Žaludek se mi sevře. Bolí to a hřeje zároveň. Chce se mi plakat i smát. A když si konečně ukousnu, na jazyku se mi rozlije teplo domova i mamčina bezbřehá láska.

Uvědomím si, že tohle jsou poslední Vánoce s vůní skořice, a bolí to.

Bolí to hrozně moc.

Jakmile ale otevřu oči a zadívám se do Markových modrých očí, které mě sledují se směsicí oddanosti a starostlivosti, vím, že na to nikdy nebudu sám. Že pokaždé, když to bude bolet až příliš, můj nejlepší přítel bude tady, vedle mě.

Společně zvládneme všechno.

Za okny se začne sypat čerstvý sníh a já ho znovu bez sebemenšího studu sevřu v pevném objetí.

NEČEKANÝ HOST

ANDREA SOCH

NEČEKANÝ HOST

ANDREA SOCH

Hana v rukou svírala hrnek s vychladlým čajem, prsty se snažila vmáčknout do tvrdé keramiky.

„To myslíš vážně, že přijede dnes, na Štědrý den?“ zeptala se zvednutým obočím.

„Taky se mi to nelíbí. Prý je ta její kamarádka z lázní nemocná, tak k ní nakonec nepojede,“ povzdechl si Tomáš.

Tělem se jí prohnala úzkost. Po tom všem, co jsme si s Tomášem pro-žili, je tohle poslední, co potřebuju. Jako by nestačilo, že letos budou Vánoce definitivní, bez naděje.

„Hani, nezlob se na mě, nemohl jsem jí říct ne. Je sama, nikoho nemá,“ obhajoval se Tomáš.

Haně se sevřel žaludek při představě příjezdu tchyně: „Nechci ji tady, Tome. Nevyčítám ti to. Jen z toho nejsem nadšená.“ Zamířila sklesle do kuchyně chystat večerní hostinu, dělat salát a obalovat řízky. To zas bude keců, že nemáme rybí polívku, a že jsou ty řízky kuřecí a vepřové, a ne z kapra. To abych si vzala sluchátka a pustila si do nich hudbu na plný pecky, ať tu ježibabu nemusím poslouchat. Určitě zase řekne, že mám tvrdý perníčky a suchý linecký.

Haně tlouklo srdce vzteky až v hrdle. Tomáš se od ní držel dál a raději šel připravit ozdoby na jedličku v obývacím pokoji.

❄

Den ubíhal pomalým tempem v očekávání návštěvy, o kterou nikdo nestál. Vše už bylo připravené na večer, když se Hana posadila na gauč a Tomáš si sedl vedle ní. Bytem se linula vůně právě dosmažených řízků, která se mísila s vůní jehličí a purpury.

„V kolik přijede?“ loupla po něm pohledem, když zjistila, že mu zavibroval telefon.

Tomáš se podíval na displej: „Odpoledne. Blíž k tomu nic neřekla.“

Hana těžce vydechla: „Jistě, že neřekla. Tak jí to vyhovuje.“

Tomáš si Hanu přitáhl paží k sobě a vtiskl jí polibek do kaštanových vlasů: „Já vím, že je to těžký. Je to těžký i pro mě, víš?“

„Hádám, že teď nemluvíš o Táně.“

„Ne. Mluvím o nás. Protože po pěti letech manželství sis určitě představovala Vánoce jinak.“

Hana jen přikývla a schoulila se svému muži do náruče. Dívali se spolu na vánoční pohádku.

❄

„Ahoj, děti!“

„Táňa,“ napřímila se Hana, tep se jí zrychlil. Nedokázala určit, jestli překvapením nebo vztekem. Spolu s Tomášem vstali z gauče a zamířili do předsíně ji přivítat.

„Ahoj, mami,“ objal ji Tomáš a Hana stála nezúčastněně mezi dveřmi se založenýma rukama a pohledem dávajícím jasně najevo, co si o návštěvě tchyně myslí.

„Dobrý den, Táňo,“ usmála se nakonec Hana na upravenou starší paní. A už by ses mohla naučit alespoň zaklepat po tolika letech, co sem chodíš, pomyslela si.

Táňa si přeměřila Hanu pohledem: „Haničko, ráda tě vidím. Nepřibrala jsi trochu?“

„Ani ne. Taky Vám to sluší,“ ušklíbla se Hana a pokynula Táně do bytu.

Po cestě na gauč Táňa přejela prstem po hraně květináče velké monstery: „Měla bys tomu uklízení dávat víc. Víš, že je Tomík astmatik.“

„Mami, chovej se slušně,“ zasyčel Tomáš Táně do ucha.

Hana protočila očima a nechala starší paní posadit na gauč: „Dáte si čaj nebo kávu?“ zeptala se v momentě, kdy pokládala na konferenční stolek talířek s cukrovím a myslela si něco o zadávení.

„Kávu ne, chceš mě zabít? Čaj a s medem, prosím.“

Hana dala vařit vodu. Tomáš k ní přistoupil, zatímco Táňa přepínala televizi: „Žádný jedy jí tam nesyp,“ zašeptal jí s úsměvem do ucha.

„Mám silné nutkání,“ odsekla Hana podrážděně a čekala na cvaknutí rychlovarné konvice.

Když nesla Hana kávu a čaj na konferenční stolek, zarazila jí de-tektivka, kterou Táňa pustila. „Je Štědrý den. My koukáme na po-hádky,“ upozornila ji.

Táňa zakoulela očima: „Ty jsou snad pro děti. A ty vy nemáte.“

Hana sevřela ruce v pěsti.

Tomáš se zaraženě podíval na svou matku: „Mami, přestaň.“

„Máte pravdu, nemáme,“ špitla Hana a s hrnkem své kávy v ruce zamířila do koupelny. Zavřela za sebou dveře a posadila se na zem, zády se opřela o studené kachle vany. Chlad ji bodal do zad, ale přehlušoval bolest v hrudníku. Snažila se plakat potichu.

Před měsícem se s Tomášem dohodli, že s tím skončili. Už žádná další snaha. Pokusí se to přijmout a půjdou dál.

Tomáš za ní vešel do malé útulné koupelny: „ Jsi v pořádku?“

Hana se pokusila o úsměv a urputně otírala slzy: „Ne.“

Tomáš vzal toaletní papír, kterého už moc nezbývalo a podal ho Haně, aby se mohla vysmrkat: „Mám ji vyhodit?“

„To bys udělal?“

„Pro tebe bych to udělal. Neměl jsem jí dovolit, aby přijela.“

„Ne, Tome. Nevyhodím tvou matku z domu na Vánoce.“

Tomáš se posadil vedle ní a přitáhl ji k sobě v objetí: „Jsi ta nejlaskavější ženská na světě.“

Hana se usmála a na moment zavřela oči.

Tomáš ji políbil do vlasů: „Půjdu za ní, ať se nám nehrabe ve věcech.“

Hana tiše přikývla.

Když se za Tomášem zavřely dveře, otřela si oči a vstala. Otevřela bílou rohovou skříňku a vyndala z ní další toaletní papír. V tu chvíli si všimla zapomenuté krabičky s těhotenskými testy. Byly časy, kdy si je nedočkavě dělala každý týden, ale už delší dobu po nich nesáhla. Zklamaně si povzdechla, zavřela skříňku a připravila novou roli toaletního papíru k toaletě.

Seděli u štědrovečerního stolu. Bytem se rozléhaly vánoční koledy, mihotavá světla svíček dodávala večeru pohádkovou atmosféru.

Haně zůstával kamenný výraz ve tváři a Tomáš nervózně kmital očima mezi svou manželkou a matkou.

„Snad jsem se tě nějak nedotkla,“ poznamenala Táňa po chvíli a vzala si další sousto.

„Ne,“ zalhala Hana.

„Už se k tomu nevracejme,“ vyzval Táňu Tomáš.

„Za nás tyhle problémy nebyly. To je z té vaší moderní doby. Rozsypete se jak domečky z karet při každém stresu, taky se s dětmi pořád otálí a to je jedno k druhému, Haničko. A ten talíř navíc, to máte jako pro nečekaného hosta?“

„Vyčítáte mi, že nemáte vnoučata? A ten talíř navíc, Táňo, je pro někoho, kdo by tu mohl být, ale není.“ Hana na ní visela oči-ma, tváře jí rudly vztekem.

„Aha. Samozřejmě, že nevyčítám. Ale mám na to svůj názor. Víš, Haničko, talíř navíc, to je velký nesmysl. Je to jen pověra,“ zhodnotila Táňa povýšeně.

„Mami, nech toho,“ zpražil ji Tomáš pohledem.

„Ne, to je v pořádku, Tome. Předně k tomu talíři. Je to naše tradice a bude to tak každé Vánoce. Táňo, věřte mi, že pro mož-nost mít děti, jsem udělala maximum. Nejde to. Nejde to ani přes IVF. Tak to je. A nás s Tomem moc mrzí a zasahuje, když o tom mluvíte, jako by to mělo řešení. Nemá. A už prosím změňme téma, jsou Vánoce.“

„Začali jste to řešit pozdě.“

Hana se postavila.

„Hano,“ zašeptal Tomáš a položil jí zlehka dlaň na ruku, kterou se opírala o hladký bílý stůl.

Hana po něm mrskla nevraživým pohledem a odešla do koupelny. Zavřela dveře a sesunula se zády po chladných kachlích k zemi do usedavého pláče. *To jsou ty nejhorší Vánoce na světě.*

Doléhal k ní rozčilený hlas Táni a Tomáše. Když její emoce trochu ustoupily, zvedla se ze země, otevřela koupelnovou skříňku a do ruky vzala krabičku s těhotenskými testy. Jeden vyndala. Udělala to jako vždycky. Vždyť tyhle testy nikdy nic neukázaly, jen jednu osamělou čárku. *Proč to dělám? Abych si přidala další bolest? Slíbi-la jsem si, že už se na to vykašlu.*

Otočila test a odložila ho na okraj umyvadla. Nedívala se na něj, nechtěla to pozorovat, nenáviděla to čekání. Dala si ruce pod proud ledové vody, aby přebila všechny ty nepříjemné myšlenky plné zoufalství.

Pak se její zrak náhodou svezl na plastový proužek. Ledovou vodu přestala vnímat. Téměř nepatrně se tam začínala rýsovat druhá, bledá, ale nepopiratelná čárka.

Hana vypnula kohoutek a zmateně se nahnula blíž. *To není možné. To musí být chyba.* Rukou se opřela o okraj umyvadla. Druhá čár-ka ztmavla.

Chvíli jen stála, s očima upřenýma na malý plastový proužek, ze kterého se stal středobod jejího vesmíru. Necítila radost ani smutek. Jen absolutní, paralyzující ticho.

Vzala další test a použila ho. Byl poslední. To čekání, když ležel na umyvadle, bylo nekonečné. Ukázaly se dvě čárky a Haně se objevil ve tváři úsměv.

Otevřely se dveře koupelny. Stál v nich Tomáš se smutným výrazem ve tváři. „Vyprovodil jsem ji pryč," vyhrkl ze sebe, jako by se bál Haniny reakce na její dlouhou samotu.

Hana držela v ruce dva těhotenské testy a beze slov je ukázala Tomášovi s širokým úsměvem. Na Táňu úplně zapomněla.

„Počkej. Dvě znamenají ano?" zarazil se.

„Ano. Asi se na nás usmálo štěstí."

Tomáš ji pevně objal a políbil do vlasů. Radost otřásla jejich světem a najednou měli naději, že příští rok ten talíř u stolu už nebude navíc.

UKRADENÝ STROMEČEK

MIRKA KOLÁŘOVÁ

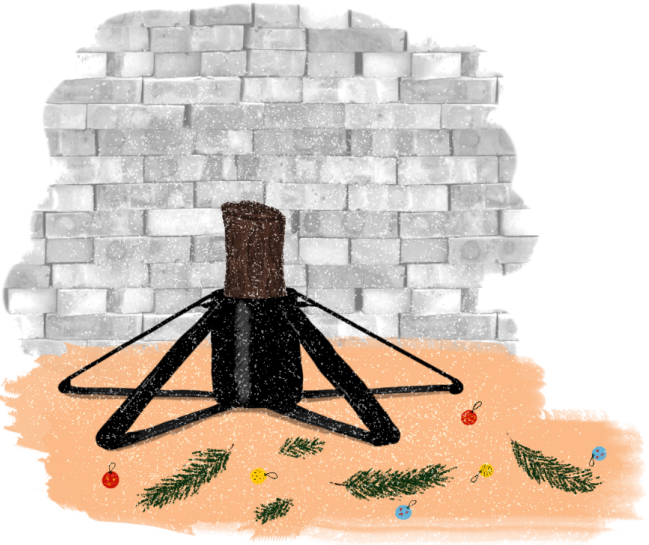

„Mamí, mámí," ozývá se Kubův nazlobený hlas z obývacího pokoje. „Kláro nechej to, to jsou moje ozdoby!" křičí na svou neodbytnou sestru.

PRÁSK ! Ozve se rána a stromek chudák padá k zemi.

Máma konečně zvedne hlavu od své nedopsané povídky: „No tak děcka, přeci se nebudete v tuto dobu hádat!" Jenže, jak se ti dva přetahovali, zakopl Kuba o šňůru zapojenou do elektriky a bylo vystaráno…„Tak a máme hotovo," spráskla ruce maminka nad spouští, kterou před sebou uviděla.

Děti se snažily zachránit aspoň něco…. Když se jim podařilo postavit stromeček oškubaný jak kuře, houpala se na něm poslední napůl rozbitá vánoční hvězda…Opravdu pohled pro Bohy….

„Tak tohle už nezachrání snad ani Ježíšek," komentoval smutně ve dveřích tatínek. Právě dorazil s uloveným kaprem. Na chvilku ho ještě hodí do vany. Ale tak za dvě hodiny ho musí zabít, naložit a nachystat na zítřejší večeři. Před dětmi to dělat nebude, i jemu samotnému se to nelíbí… Jenže tradice je tradice.

„Tak mládeži, co s tím stromkem?" vyzvídá při ukládání kapra do lednice."

„No kousek za domem je lesíček a tam bude hezký stromeček," ozval se Kuba s šibalským úsměvem.

„Jenže to by byla krádež a to je zakázané!" namítá maminka.

Za okny hustě sněží a Když noví pořád vrtá hlavou, kde sehnat nový stromeček a navíc ozdoby…

Auto mají v opravně a do nejbližšího města je to 15 kilometrů.

Takže nezbývá nic jiného než se dopravit po svých .

Ale v tomto počasí….. Venku už sníh zasypal všechny příjezdové cesty a chodníky. Jeho bílá krása razila do očí při zářícím svitu měsíčku. A tak se děti vydaly vstříc zimním radovánkám. Koulovali se, smáli až se ocitly blízko chalupy jejich sousedů. Tu si Kuba všiml osvětleného nádherně nazdobeného stromečku… Páni, to

byla nádhera! Ještě nikdy neviděl tak krásný stromeček. Ty ozdoby, světýlka…. Nemohl od něj odlepit svůj zrak… Maminka s tátou by měli radost. Pomyslel si v duchu.

„Moc se na něj nedívej! Není náš a nikdo Ti ho nedá jen tak! Zapomeň na to!!!“ lamentuje Klára a táhne bráchu pryč.

Venku už byla tma a byl nejvyšší čas se vrátit.

Se smutkem v očích usedl Kuba ke stolu. Večeře proběhla v tichosti. Každý z nich byl zahloubán do svých myšlenek.”Ráno moudřejší večera.“ pronesla maminka a hnala děti do postele.

„Milý Ježíšku, nepřeji si nic jiného než jen krásný stromeček a u něj naši rodinku.“ napsal Kuba své přání a položil ho na okno.

❄

Zavřel unavená očka a ponořil se do hlubokého spánku. Jeho sestra už taky spokojeně oddechovala.

Probudili se do krásného slunečného dne. Sníh se třpytil pod slunečními paprsky a lákal děti ven . Po vykonání ranní hygieny kráčel chlapec smutně do kuchyně ke snídani. V tom se ozvalo bušení na dveře. BUM! BUM! BUM! „Kdo to otravuje takhle po ránu?!“ drmolí maminka a jde otevřít .

„Dobrý den, co pro Vás můžeme udělat?“ ptá se příchozí.Ve dveřích stojí sousedka a hned vystartuje na maminku: „Kde máte manžela? Náš stromeček, co stál před domem je fuč!! Chápete to?! Je fuč!!! Ještě večer jsem se na něj koukala z okna!! Někdo nám ho ukradl!!!“

„Pojďte dál, dáme kafíčko nebo čaj. Manžel není doma. Šel na obchůzku, to víte porybný. Musí zkontrolovat revír,“ pokyne maminka a vchází se sousedkou do obývacího pokoje. „Počkáme až

se vrátí a určitě něco vymyslí," nestačí ani dokončit větu a všichni stojí s úžasem ve tvářích.

„To je ON!!! To je náš stromek!!! Jak se sem dostal??? Vy jste ho ukradli!! Zavolám policii!!" hulákala zděšeně paní Macháčková.

„Nikdo se volat nebude!!!" zazněla slova jejího manžela.

„Já to hned vysvětlím." A tak se pustil do vyprávění, jak viděl stát jejich synka smutného a zdrceného u jejich chalupy. Později se vydal k nim a slyšel bědovat i smutného otce, jak má sehnat stromeček a ještě ozdoby. Za oknem pokojíčku přelouskal chlapcovo přání pro Ježíška.Vánoce jsou přeci svátky splněných přání… Tak se rozhodl stromeček darovat výměnou za kapra, kterého mu jejich táta chytil.

A tak tentokrát byl Štědrý večer u Dvořáků veselým rodinným a přátelským večerem. Obě rodiny zpívaly, hrály hry a jen jejich pohled sklouzl na krásný stromeček, zaplavila je vlna smíchu. Všichni byli rádi, že se vše vysvětlilo a tento den se tak vydařil.

MANŽEL, KAPR A KATASTROFA

VERCI.KNIHY

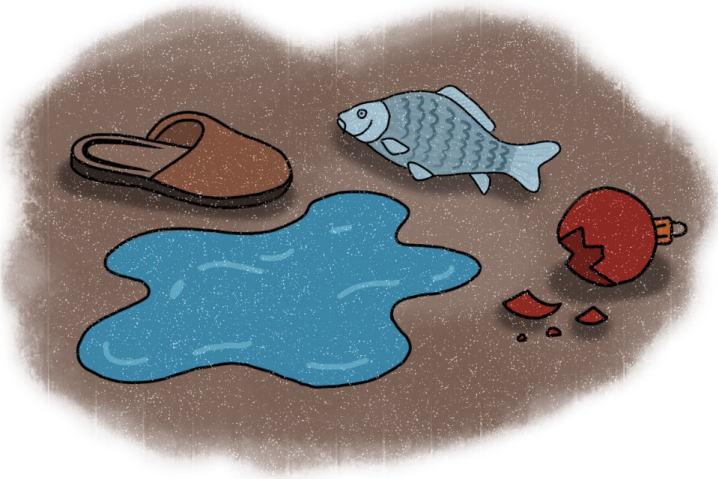

MANŽEL, KAPR A KATASTROFA

VERCI.KNIHY

Na svou obhajobu bych chtěla říct, že jsem nebyla plně při smyslech. Abyste chápali o čem to mluvím, musíme se o trochu vrátit v čase… Byla jsem na každoročním vánočním večírku, který naše firma pořádá vždycky poslední sobotu před Vánoci. Letos to vyšlo na 20. prosince, což jsou shodou okolností moje narozeniny

„Ahoj Becky“ zamávala jsem na svou kamarádku, lomeno kolegyni, která se v loby nacpávala uzeným lososem. Jo, tahle vánoční sranda byla vždycky celkem nóbl. A celé to cálovala firma. Pár mladých holek vždy stálo u vstupu a rozdávalo nově příchozím zaměstnancům dárkové tašky. Oscar, náš výkonný ředitel, lomeno můj dlouholetý tajný milenec, vždycky připravil něco speciálního.

Loni jsme v taškách našli poukaz na dvoudenní wellness, poměrně drahé archivní víno a poukaz do Victoria’s Secret. Jako Oscarova výkonná asistentka jsem měla to privilegium, že jsem výběr dárků pro zaměstnance mohla trochu ovlivnit. No co, nepředstavujte si mě hned jako nějakou vypočítavou potvoru, která sbalila šéfa, aby si mohla kupovat drahá kalhotky. Jen jsem zkrátka využívala svůj exkluzivní vztah. Ve firmě jsem pracovala čtyři roky, od svých dvaadvaceti. Bylo hezké, že mi Oscar dal šanci hned po škole. V té době to byl mladý teprve začínající ředitel. Jeho místo měl původ-

ně převzít jeho starší bratr, ale na poslední chvíli to z nějakého důvodu získal Oscar. Když se na mě usmál, podlamovala se mi kolena. Takže nebyl žádný div, když jsme půl roku na to spolu začali spát. Pochopitelně tajně, protože Oscar si dost potrpěl na C*ompany culture* jak tomu říkal.

Za zavřenými dveřmi jeho luxusního sídla se však ke mně choval jak k dámě. Slíbil mi, že až se otevře nová pobočka na výrobnu luxusní kosmetiky v Chicagu, přeřadí mě jako asistentku tamnímu novému řediteli a náš vztah zviditelníme. Tahle událost se měla uskutečnit už prvního ledna příštího roku! Strašně jsem se těšila. Přece jen bylo mi šestadvacet. S Oscarem jsme chodili tři a půl roku. Tři a půl roku tajných dostaveníček, kdy jsme si spolu nemohli zajít ani na večeři do restaurace jako normální lidi. Doufala jsem, že by se Oscar po odtajnění našeho vztahu mohl i vyslovit a požádat mě o ruku. Pochopitelně ne hned, ale třeba za rok?

„Dámy a pánové, dovolte mi dnes trochu osobnější proslov…“ ujal se náhle slova Oscar. Vystoupil na pódium a okamžitě si získal pozornost všech v místnosti. Jak by taky ne, ten oblek na míru mu zvýrazňoval přesně ty správná místa. „Jak jistě všichni víte, už nejsem zrovna nejmladší.“ V sále se ozvalo tiché pochechtávání. „Před půl rokem jsem oslavil třicáté narozeniny, což byl pro mě milník, kdy jsem začal přemýšlet o usazení.“

Do tváře mi vstoupila růž. Tak možná jsem se spletla. Možná, že Oscar nebude čekat ani rok, ani do ledna, ale požádá mě o ruku teď. Byla jsem tak vzrušená, že to na mě musela být vidět na míle daleko.

Už jsem si představovala jak tuhle romantickou historku budeme vyprávět našim dětem pravidelně na Vánoce, když Oscar řekl: „Becky, drahoušku, mohla by si prosím přijít sem ke mě.“

Becky? Musela jsem se přeslechnout. Přece vážně nemohl říct, aby za ním na podium přišla moje nejlepší kamarádka!

„Becky a já spolu chodíme už dva roky a já myslím, že je nejvyšší čas posunout to dál. Co říkáš zlato, vezmeš si mě?“ Ne, ne, ne, tohle musí být nějaká noční můra. Štípnu se a probudím se ve své posteli. Že ano?

„Bude mi potěšením,“ odpoví Becky a můj svět se v ten okamžik roztříští. Jak mi to mohl udělat? Jak mi to oba mohli udělat?! Becky je má nejlepší kamarádka a jako jediná z mých kamarádek věděla o mém tajném vztahu s Oscarem. Není přece možné, aby s ním chodila dva roky mě za zády a neřekla to.

Není možné, aby poslouchala mé historky o našich postelových dobrodružství a nechtěla mi přitom vyškubat všechny vlasy. Protože přesně to chci já teď udělat jí!

„Jednoho medového Jacka,“ poručím si na baru, kde v současnosti sedí jen jediný člověk. Všichni ostatní stojí u pódia a provolávají slávu nově zasnoubenému páru. Kurva!

„Co že neslavíte s ostatními“ odfrkne si ten člověk, co sedí opodál a věnuje mi zkoumavý pohled.

„Prosím?“

„Ptám se, proč jste se nepřipojila k potlesku,“ zopakuje o něco hlasitěji, jako bych snad byla natvrdlá. Než odpovím, kopnu do sebe panáka medového Jacka.

„Jako oslavovat, že chlap co mi tři roky sliboval svatbu si teď bere moji nejlepší kamarádku?“

„Prosím?“ Tentokrát se jako natvrdlý chová ten chlap. Zřejmě bych o svém *tajném vztahu* s Oscarem neměla mluvit nahlas, ale co už. Jestli mě bude chtít vyhodit, ať si poslouží. Víc na hovno svátky už mi stejně neudělá.

„Slyšel jste dobře. Takže jestli mi nechcete nabídnout svatbu, abych se těm dvěma mohla vysmát do očí, radši na mě nemluvte.“

„Beru vás za slovo.“

„Prosím?“ Teprve teď si toho chlápka trochu víc prohlédnu. Vypadá, že mu bude jen něco málo přes třicet. Má na sobě drahý oblek a evidentně používá i celkem drahou kosmetiku po holení.

Tohle není žádný řádový zaměstnanec Aqua-kosmetic. Tenhle chlap bude patrně nějaký manažer, který bude mít tolik peněz, že si mezi ženami může vybírat. Tak proč mi to zní, jako by právě souhlasil se svatbou?

„Proč byste to dělal?“

„Řekněme, že mám své důvody a tomu zamilovanému páru taky zrovna nefandím,“ odfrkne si. „Nebylo by to na furt,“ dodá, když na něj stále poulím své oči.

„Jen přes Vánoce. Vy ukážete že jste nad věcí a já na tom taky něco trhnu.“

„Vegas je odsud dvě hodiny,“ vypadne ze mě. Copak vážně o něčem takhle směšném přemýšlím? Ten člověk si ze mě nejspíš dělá srandu.

„No vidíte, to bychom se stihli vzít ještě dneska. Máte snad na zbytek večera lepší program?“

„Ještě jednoho Jacka,“ poručím barmanovi. Na tohle rozhodnutí budu potřebovat trochu více alkoholu. Jen co do sebe obrátím panáka, můj lehce cinklej mozek má ve věcech jasno.

„Tak jedeme, jestli se nebojíte.“

No a tak jsem tady. Ležím v posteli cizího chlapa, který je od včerejšího dne můj zákonný manžel. Že se jmenuje Jack, stejně jako ta věc, kterou jsem včera celý večer pila, jsem zjistila až ve chvíli, kdy jsme si předávali svatební prsteny, které jsme jen několik minut předtím vylovili v herním automatu! Chápete vůbec jak strašně v prdeli jsem?

„Proč tu máš na zdi fotku s Oscarem?“ Fotka mého ex na mě ze zdi výsměšně mrká. Sakra, proč jen jsem včera tolik pila? A proč se se mnou celá tahle místnost točí?

„Já ti to neřekl? Oscar je můj mladší bratr," ušklíbne se ten nemožný nařád a mě teprve v té chvíli plně dojde, jak strašně hloupě jsem se včera večer zachovala.

„Tvůj… bratr?" tohle musí být nějaký zvrácený sen. Vždyť ti dva si nejsou ani podobní!

„Musíme to anulovat. Oba přece víme, že to včera byla blbost."

„Ale copak. Ty už se nechceš pomstit mému bratříčkovi, že s tebou tak zametl?"

„To chci, ale tohle je…"

„Máme spolu dohodu Zoe. Já a ty na svátky u našich. Budeme hrát zamilovaný mladý pár a pak si každý půjdeme po svém. Souhlasila si," připomene mi zcela zbytečně.

„Měla jsem v sobě celkem dost alkoholu."

„Ale úplně na mol si nebyla." Jeho proradný úsměv se mi zažírá do těla jako jed. Z tohohle se nevykroutím, to je mi jasný.

„Takže svátky u vašich? Co jim řekneš?"

„Že jsem šťastně ženatý."

❄

Už po několikáté kontroluji svůj telefon. Stále čekám, že mi zavolá Oscar nebo Becky, že mi celé to nedorozumění vysvětlí, ale to bych chtěla asi moc, že?

Je třiadvacátého prosince. Přesně za deset minut pro mě přijede můj manžel a vezme mě na svátky ke svým rodičům. Panebože, manžel! To slovo i divně zní a vůbec se ke mně nehodí. Proč jen jsem s tou šíleností souhlasila? A proč souhlasil Jack? Od Oscara o něm moc nevím. Jen, že se celkem vyzná v číslech, ale jinak…

Jack by klidně mohl být sériový vrah. Když se u dveří ozve zvonek trochu znervózním.

„Můžeme?"

„Jasně, čeká na nás už taxi?“

„Taxi? Letíme soukromým letadlem.“

„Prosím?“

„Jedeme do Evropy, čím by si tam asi tak chtěla jet.“

„Do Evropy?“ nechápu. Oscar má přece rodiče v Americe

„Vážně si s mým bratrem chodila tři roky?“ rýpne si do mě

„Vánoce trávíme vždycky u babičky s dědou a ty bydlí v Česku.“

„To si mi neřekl!“

„No tak ti to říkám teď. Připoutej se, letadlo na nás čeká kousek odsud,“ doporučí mi, než se rozjede vstříc mé jisté smrti.

V Evropě jsem nikdy nebyla, natož pak v Česku, o kterém jsem slyšela? No, nejspíš nikdy. Zeměpis zrovna nepatřil mezi moje silné stránky. Proto mě celkem překvapí, když vystoupíme na soukromém letišti a vypadá to tam tak kultivovaně.

Já vím, já vím, suďte mě za to, že mám předsudky, ale na svou obranu, Česká republika mohla být klidně to samé co Afrika.

„Tady je můj nejoblíbenější chlapeček,“ rozléhalo se v přístupové aule, přičemž zdálky na nás mávala žena kolem padesátky, kterou jsem vyhodnotila jako mámu Oscara a Jacka. Nikdy jsme se sice osobně neviděli, ale i tak bych jí na ulici pravděpodobně poznala. Vypadala totiž jako ženská kopie svých synů, přičemž každý si z ní vzal něco úplně jiného.

„A kdepak je moje oblíbená budoucí snacha Ruby?“ tak moment Ruby? *Můj manžel* mi nic o žádné Ruby neřekl.

„Já a Ruby jsme se rozešli.“

„Po sedmi letech? Ale pro pána, proč o tom nic nevíme?“ zamračila se Jackova matka a teprve v té chvíli vzala na vědomí, že tam její syn nepřišel sám. Nepřátelsky si mě přeměřila svých ostřížím zrakem a já si najednou připadala, jako bych se octla na nepřátelském poli. „A kdo je tohle?“

„Tohle maminko, je moje manželka Zoe.“

„Dobrý den“ pokusila jsem se o zdvořilé natáhnutí ruky, ale Jackova matka mou nabídku ignorovala.

„Prosím? Jak si to Ruby mohl udělat? Podvedl si jí po sedmi letech s touhle holkou?“

„Uklidni se mami,“ ušklíbl se Jack, přičemž já o krok ustoupila. Tohle se mi nelíbí, tohle se mi ani trochu nelíbí. Jack tvrdil, že jeho rodiče budou s naším sňatkem v pohodě, ale reakce Jackovo mámy mi nepřišla v pohodě ani trochu.

„Mám se uklidnit?“

„Napadlo tě třeba, že jsem to nebyl já kdo Ruby podvedl?“ tvář Jackovo matky na chvíli povolila.

„Ach.“

„Ano ach. Neřekl jsem ti to dřív, protože jsem přesně čekal tuhle reakci.“

„Takže vy dva, jste…“

„Manželé, ano. Zoe znám už spoustu let. Pracuje jako Oscarova asistentka. Když mě Ruby opustila, párkrát jsme si spolu vyšli a protože jsme zjistili, že si výborně rozumíme, přišlo nám že není co odkládat.“

„Takže svoji jste?“

„Teprve měsíc.“ Alespoň, že v tomhle Jack úplně nelhal, i když ten měsíc byl hodně nadnesený.

„V tom případě, mám z vás děti ohromnou radost.“ Jackova matka ve vteřině najednou úplně otočila.

„Omlouvám se za to předtím, špatně jsem to celé vyhodnotila. Jsem Diana, prosím tě tykej mi, když teď patříš do rodiny.“

„Děkuji, jsem Zoe,“ podali jsme si s Jackovou matkou ruku, ale v duchu jsem se stále vracela k Ruby. O tomhle tématu budu chtít od Jacka slyšet víc.

„Pověz mi něco o sobě Zoe. Pracuješ tedy v naší rodinné firmě jako asistentka.“

„Ano, doufám, že vám to nevadí. Vím, že vztahy na pracovišti nejsou úplně v pořádku.“

„Ale kdeže, svého manžela jsem poznala úplně stejně. Také jsem pro něj pracovala.“

No vida, vida, Oscar byl čím dál tím větší pokrytec.

„Hlavně, že jste s Jackam šťastní.“

„To jsme a moc, že zlatíčko?“ obrátil se ke mně Jack s hraným úsměvem.

„Samozřejmě koblížku, lepšího manžela jsem si vybrat nemohla.“ Za svůj herecký výkon bych měla dostat metál.

„Už jste někdy byla v Česku?“

„Zatím ne, je to tady nádherné,“ odpověděla jsem a myslela to upřímně. Všude kolem nás se rozprostírala nádherná krajina. Lesy byly pocukrované bílým popraškem a čím víc jsme stoupali, tím víc přibývalo i sněhu. Nebyla jsem zrovna horský typ. Naši nás na hory vzali v životě snad jen jednou. Měli mnohem radši moře, ale možná, že kdyby viděli hory v Česku, změnili by názor.

Po několika dalších zdvořilostních tématech a jedné krátké zastávce pro kafe, jsme konečně dojeli na místo. Dům byl celý dokola ověšený barevnými světýlky. Sníh kolem se ve svitu pouličních lamp leskl jako drahokam a mě v tu chvíli napadlo, sakra já jsem se octila v nějaká romantické komedie. Jen jsem se modlila, aby se ta komedie později nezměnila v drama. „Jsme tu. Všichni budou nadšení až tě uvidí“ ubezpečila mě Diana, ale já zůstávala obezřetná. Stále jsem měla v živé paměti její první reakci.

„Počkejte tu, dojdu zavřít psa,“ řekla ještě, než za ní zapadla vrátka.

„Vedeš si dobře, *manželko,*“ pochválil mě Jack polohlasně.

„To stejné bych mohla říct o tobě, *manželi,*“ opáčila jsem s úšklebkem, ale to už se k nám Diana vracela.

„Je to dobrý, Jack senior je v boudě.“

„Jack senior?“

„No jo, všichni psi, co tu kdy žili byli Jack. První vnouče má jisté výsady,“ mrkl na mě, načež jsem protočila oči.

„To je vidět.“

Jen co jsme se octli v horské chatě, ovanulo mě příjemné teplo. Ucítila jsem několik příjemných neznámých vůní a ačkoliv jsem si uvědomovala, že Jack a já jsme manželé jen na tyhle svátky, v duchu jsem se neubránila představě – jaké by to asi bylo být tady opravdu doma?

„Naši novomanželé dorazili,“ ozval se z chodby hluboký hlas, načež se vynořil muž, kterého jsem si v duchu přiřadila coby Dianina manžela.Byl úplně jiný než Jack, zato v mnoha ohledech připomínal svého mladšího syna Oscara.

„To jsem ještě neviděl, aby někdo dělal tolik tajností se svatbou jako ty,“ ušklíbl se a přeměřil si mě zkoumavým pohledem.

„Takže Oscarova asistentka? Pěkná. Asi si mohl dopadnout hůř.“

„Tati,“ zamračil se Jack. „Chovej se slušně!“

„Tvoje manželka jistě tenhle žert omluví. Ostatně není jediná asistentka, která se k nám do rodiny dostala. Tvůj bratr si letos také někoho přivezl.“

„Skutečně?“

„Oscar se zasnoubil, ale to už nejspíše oba víte“ opáčil a přeměřil si nás svým přezíravým pohledem. Rozhodně nebyl ani z poloviny tak sympatický jako Diana, ale co. Jackova otce budu muset přetrpět jen tyhle svátky, pak už se velmi pravděpodobně nikdy neuvidíme.

„Možná, že Oscarovu partnerku budete znát,“ nadhodila Diana vzrušeně a vedla nás rozlehlou chodbou do společenské místnosti

„Vážení, naši novomanželé dorazili," prohlásila Diana, čímž na nás strhla veškerou pozornost.

Bylo vážně k nezaplacení vidět Oscarův a Beckyin šokovaný výraz když mě uviděli stát po boku Jacka. A zvláště překvapení byli když se Jack ke mně nahnul a políbil mě. Celé mé tělo ztuhlo. Čekala jsem, že ten polibek bude divný, ale ono ne. Překvapivě? Celkem se mi to líbilo.

Jackovo prarodičům jsem nerozuměla sice ani slovo, ale to vůbec nijak nevadilo. Jackova babička mě beze slova zapojila do věšení jmelí a i do pletení *vánočky,* která se tolik lišila od toho, co jsme obvykle jedli na vánoce doma.

Od našeho prvního polibku se mi Jack vyhýbal. Zdálo se, že ho to celé trochu vykolejilo stejně jako mě. Když se pak v kuchyni objevil Jackovo děda, babička jen kývla, ať jdu teď na chvíli s ním. Starý pán mě zatáhl do sklepa, kde před mými zraky vytáhl rybu – těžko říct jakou, na ryby jsem zrovna expert nebyla.

„Zabít," řekl jen. Mohla jsem špatně rozumět, ale když vytáhl paličku, došlo mi, že jsem rozuměla velmi dobře. Nahlas jsem zaječela, přičemž můj jekot přitáhl do sklepa Oscara.

„Sakra, proč tak ječíš?" od včerejška se mnou on ani Becky neprohodili jediné slovo.

„Tvůj děda chce tady zabít tu rybu."

„Jasně, že jo. Bude k večeři."

„Cože?"

„Tady se na Vánoce nejí krocan, ale kapr," opáčil nezúčastněně.

„Promiň dědo, jen tě blbě pochopila," mávl na vykuleného starého pána, přičemž za námi zavřel dveře a zatáhl mě do jedné podkrovní místnosti.

„O co jde?" nechápala jsem, když za námi zavřel dveře.

„To bych se měl sakra zeptat já. Ty a můj bratr? Vždyť přece víš, jak toho hajzla nesnáším."

„Proč, tvůj bratr mi nepřijde zas tak hrozný.“

„Můj bratr se umí bravurně přetvařovat. Nebýt táty, nikdy bych neměl ani firmu! Netuším jakou lstí tě přesvědčil, aby sis ho vzala. Ale co vím, před měsícem, kdy jste se údajně vy dva vzali si se mnou ještě spala.“

„Jo to spala a ty si mi sliboval hory doly, aby sis pak před zraky celé firmy mohl vzít moji nejlepší kamarádku!“ odsekla jsem podrážděně.

„A divíš se mi? V posteli si sice dobrá, ale vzít si tě? Víš jak bych před všemi ve firmě vypadal?“

„To teda nevím, pouč mě,“ odsekla jsem podrážděně.

„Jako břídil. Nechat se sbalit svou vlastní asistentkou. Takové klišé.“

„Aha, takže jsem byla klišé? Proč si mě tedy už dávno nenechal být.“

„Jak jsem řekl, dobře šukáš.“

Tentokrát jsem se už neudržela a jednu mu vrazila, což ho jen pobavilo.

„Jen se nedělej, že se ti to nelíbilo. Vsadím se, že by sis dala říct i teď, i když hraješ tu směšnou věc na manželství s mým bratrem a předstíráš jak tě všechny tady ty vánoční blbosti, co dělají staříci zajímají.“

„Možná, že zajímají. Nech mě být.“ Jen co jsem rozrazila dveře, vpadla jsem do náruče svému manželovi.

„V pohodě?“

„Jo v pohodě.“ Z rozhovoru s Oscarem jsem byla nejspíš viditelně otřesená, protože Jack udělal něco co jsem naprosto nečekala. Objal mě.

„Nechápu, že se mi někdy tvůj bratr líbil“ zabručela jsem.

„Tak to jsme dva, vydrž tu chvíli.“ Jack vpadl jako velké voda do podkrovní místnosti, kde pořád čekal Oscar.

„Tohle bylo naposledy, co si na mou manželku takhle vyjel.“

„Ještě do nedávna to byla moje milenka, tak v klidu.“

„Je mi u prdele, co jste vy dva byli. Teď je to moje žena a ty se k ní budeš chovat s respektem. Co tak vím, sám máš někde nahoře snoubenku, tak se jí sakra koukej věnovat a mou manželku nech na pokoji. Pojď.“ Jack se do mě zavěsil, jako bychom takhle snad chodili pořád a já si poprvé v životě připadala chráněná.

S Oscarem jsme sice chodili tři roky, ale takhle se mě nikdy nezastal. Nejednou mi to všechno přišlo celé k pláči.

„Copak je?“ když jsem si uvědomila, že před Jackem brečím, spěšně jsem si utřela své vlhké oči.

„To nic, já jen… děkuju. Nemusel si to dělat.“

„Já vím, ale chtěl jsem.“

V té chvíli mi myšlenka přišla na Ruby. „Ruby tě vážně podvedla, že?“

Když na to nic neříkal, pochopila jsem, že jsem uhodila hřebíček na hlavičku.

„Její škoda, připravila se o báječného manžela.“

„Myslíš?“ uculil se.

„Ne to vím, z vlastní zkušenosti.“

„Proč jsme se mi dva nepotkali dřív,“ povzdechl si a prstem mi sjel po tváři.

„Jsme dobrý tým, ty a já.“

„Ten nejlepší,“ souhlasila jsem a najednou se už nebála. Tyhle svátky možná zpočátku vypadaly jako hodně špatný nápad, ale nakonec se ukázalo, že mě nic lepšího nemohlo potkat.

ŠŤASTNÉ A VESELÉ PŘEPADENÍ

KAČKA TAJEMNÁ

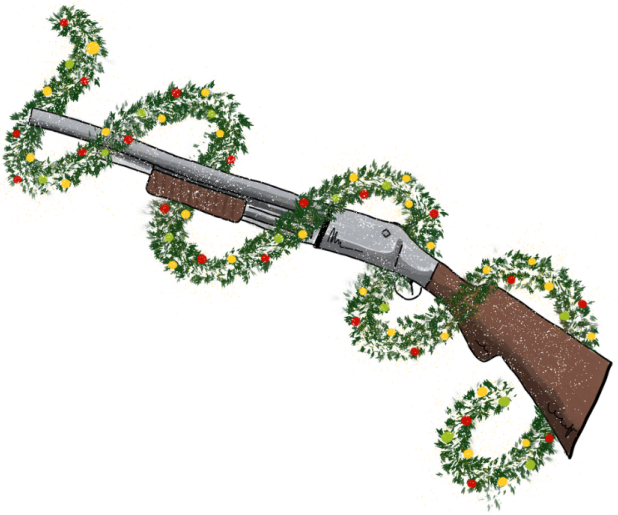

ŠŤASTNÉ A VESELÉ PŘEPADENÍ

KAČKA TAJEMNÁ

Kanada, *Toronto*, listopad 2025

„Letos vám *Santa* žádné dárky nepřinese," rozčiloval se nešťastný Leo. Ta sousedovic děcka ho pěkně štvala. Nejen ta, všechny zlobivé děti. Leo zaprskal. Právě totiž po chodníku proběhla myš. Než stačil zareagovat zmizela v kanále blízko domu Sundyho, místního čaroděje. „Mňáááu," zaklel v kočičím jazyce. Takhle potvora už mu zdrhla třikrát.

Sundy bydlel v purpurově fialovém domečku, který vypadal jako dýně. Uvnitř jedovatě působícího doupěte měl laboratoř, kde vyráběl všelijaké lektvary, otvory domku tak zlověstně svítily. Okolo dýně vibrovala zeleno-modro-oranžová aura, magická slupka. Kocourovi se zablýskalo v lidsky modrých očích. Právě ho napadlo, jak jeho plán zrealizuje. Potřeboval k tomu jedno, znovu získat svou původní lidskou podobu, o kterou přišel, když byl ve špatný čas na tom nesprávném místě. Už věděl kdo mu s tím pomůže.

Čaroděj byl noční tvor, stejně jako teď Leo, dříve mladý knihkupec s budíčkem zvonícím v časných ranních hodinách. Teď přes den spal v pelíšku u popelnic vytvořeného z krabice a polštáře, v noci chodil na lov. Mističky s kapsičkama vymetal po sou-

sedech. Hlady rozhodně netrpěl. Přesně u Sundyho získá lektvar, díky kterému se promění zpět v člověka a on potom bude moct unést *Santu*. V tomto světě totiž kouzelníci neumí čarovat pomocí hůlky ale díky alchymii, míchání lektvarů. Nápojů, ze kterých jde magická pára, stačí si čichnout ani je nemusíte pít, směsi z netopýřích exkrementů či jiných živočichů a bylin začnou působit hned.

Santu Leo neměl rád už odmalička, protože mu nikdy nic nepřinesl. Věděl, že žije na *Severním pólu* a doma má pohodlné křesílko z růžové cukrové vaty. Tak moc si přál, aby se k němu přilepil. Oblečení by zůstalo na místě a on by měl holý pupík. Obrázek k popukání. Ano, byl zlobivé dítě ale ne snad tak příliš velký darebák, aby si žádný dárek nezasloužil. Vždyť ty dnešní děti zlobí úplně stejně jako tehdy on a on jim tažen na saních *Dancerem, Dasherem, Prancerem, Vixenem, Cometem, Cupidem, Donnerem, Blitzenem* a *Rudophem* s červeným nosem, jeho sobi, nebyl schopen dárky přivézt. Ačkoli byl zlobivý, byl dobrosrdečný a vždycky mu připravil mléko do džbánku a sobům mrkev. Na posilněnou. Mezitím, co mu z tváří tekly slzy, seděl pod vánočním stromkem sám a vztekle chroupal onu oranžovou zeleninu.

Dnes o půlnoci za čarodějem zajde, to pozná až ji odbimbá kostel. Dnes je dvacátého pátého listopadu, přesně za měsíc by děti ráno neměly najít žádné dárky od toho dědka v červeném oblečku, protože dvacátého čtvrtého prosince v noci prostě tím zatraceným komínem nepřiletí. Tak je tomu v *Severní Americe* a *Kanadě. Ve Spojeném království chodí Father Christmas, Otec Vánoc. Santa Claus Isn't Coming To Town! Santa* letos nepřijde do města.

Odbila půlnoc a Leovi zlověstně zajiskřilo v očích. Nastal čas. Došel k fialovému domečku. Dýně si ho prohlížela celou svou existencí, cítil to. Zježil se mu z toho celý zrzavý kožíšek. Drápky mu vystřelily. Zaprskal heslo. Domeček otevřel svá ústa, přes-

něji z dýně vyjel *šuplík,* na který kocour naskočil. Za doprovodu tajemné hudby ho spolkl.

Otevřel oči před kterýma se mu objevily mžitky, čemuž se vůbec nedivil. Dopadl nejméně pět metrů dolů na nadýchaný polštářek, který ho pomaličku dopravil na zem. Leo ucítil levanduli, musel si kýchnout. Neměl tuhle vůni rád, intenzivě omamnou až z toho bolela hlava. Nad tou viděl rozrostlé kořeny stromů a taky hejno netopýrů visících hlavou dolů na knihovničce s všelijakými lexikony kouzel. Objalo ho magické teplo namísto chladu, který čekal. Bylo to tak příjemné až zavrněl. Sundy si uměl vytvořit útulno.

Seskočil z polštářku, zdroje onoho smradu. Ten dopadl na podlahu. Rozhlédl se. Čaroděj tu očividně nebyl. Nemohl ale nic ponechat náhodě. Tiše vyčkával. Mezitím měl mnoho času prohlédnout si místnost, kde co je. Ve druhé knihovničce, která se nacházela hned vedle té první byly v každé poličce vyskládané baňky s lektvary. Mahagonově hnědá knihovnička zářila barvami.

Leo byl prozíravý a počítal i s možností, že ho Sundy proměněný v cokoli odněkud pozoruje, jen vyčkává co bude dělat. Taky čekal. Čas se táhl jako smrad. Pečlivě si prohlížel místnost. Jak hodiny plynuly cítil čím dál tím větší únavu. Hlavička mu začínala padat až nakonec spánek nad bdělostí vyhrál. Z dálky byla na roztomilého kocoura radost pohledět. Ano, čaroděj ho opravdu pozoroval. V podobě obmotaného hada na kořenech stromu shlížel na chrnícího vetřelce.

„Můj ty kluku ušatá, tak ty takhle? To snad nemyslíš vážně?“ syčel mu okolo hlavy, „z tvého plánu, abych se vysvléknul z kůže. Jaký to záškodníček v tobě zasel semínko nenávisti? Přej a bude ti přáno, nenáviď a bude ti v pekle u kotle ustláno! ‚To si pamatuj!“ Narážel posledním tichým varováním na českou pohádku *S čerty*

nejsou žerty, kdy kaprál vyhrožoval synovi mlynáře, *Petrovi Máchalovi*, že ho čeká šibenice. Sundy měl totiž české předky, pohádku moc dobře znal. „Santa na tebe určitě nezapomínal schválně celých dvacet let, kdy jsi byl ještě dítětem, měl na starosti hrozně moc balíčků, které musel rozvézt. Nemůžeš přát dětem stejný osud. Si jako myslíš, že přijdeš nenápadně za ním a řekneš: ‚Čus Santo, šťastné a veselé přepadení. Teď tě zavřu do garáže, zacpu dirku v zámku u dveří a zabarikáduju všechna okna, abys neuletěl'. Víš jak by všechna ta děcka byla smutná. Po celých státech by mohli vyvěsit černé prapory. Tohle jim nemůžeš udělat!" Po celou dobu co k němu takhle promlouval spal stočený v klubíčku. Něco se měnilo. Třeba magie ve vzduchu. Ta žluto-zeleně světélkovala.

Čaroděj Leovi začal postupně přetvářet vzpomínky. Těm špatným začal šeptat kouzla a bouchal přitom o sebe kostma z nějakého magického zvířete. Nevymazal mu paměť, jen ji uzamkl do hlubokého vědomí vzpomínek. Nad spící šelmičkou se vytvořil černý oblak, který se postupně začínal od okrajů měnit v obláček bílý, jako nepopsaný list papíru. Teď bylo na čase proměnit ho v člověka a vrátit ho alespoň do jednich *Vánoc*, *Christmas Eve*, *Štědrého dne* a ponechat ho tam až do *Christmas Day*, to je den, kdy *Santa* právě nosí dárky. Vzal z knihovničky baňku se zelenou kapalinou a odtrhl špunt. Zasyčelo to, jak se ze skleněné nádobky začalo kouřit. Sám čaroděj měl jakousi masku připomínající v lidském světě třeba *respirátor*. Tohle byla samozřejmě mnohem účinnější věcička. No, jen si představte čaroděje s kulatýma černýma *brejličkama*, fialovém *hábitu* a špičaté čepici s obličejem z části zakrytým. Baňku strčil kocourovi před čumák. Ten se třikrát nadechl a na chviličku otevřel oči. Modře zasvítily. Potom se postupně začal měnit v člověka, to už Sundy natáhl ruku pro další lektvar, který se vznesl a spadl mu přímo do dlaní. Nacvičeným pohy-

bem odtrhl víčko a dal tentokrát už malému chlapci přivonět. Tomu postupně začaly mizet všechny končetiny, až se vytratil úplně.

Postel, ve které se osmiletý Leo probudil, byla měkoučká. *Co se mi to jenom zdálo? Byl jsem kocour!* Ještě stále cítil v ústech prazvláštní chuť. Jakoby jedl zvířecí jídlo. Najednou si vzpomněl na mléko a mrkev, kterou i přes to, že mu to maminka nedovolila pro *Santu* s jeho parohatým týmem připravit, tajně připravil. V obýváku jakoby někdo byl. Někdo tam zlehounka našlapoval. Leo se tam pomaličku po špičkách vydal. *Byl to on!* Muž jako hora, zavalitý, v červeném oblečku zrovinka plnil punčochy, které včera a tatínkem navěsil na krb. „Páni," zcela omylem vyšlo z jeho úst. Dnešní půlnocí očekávaný návštěvník nejdříve ztuhl leknutím, a potom se pomalu otočil. Změřil si malého chlapce od hlavy až k patě.

„Hergot! To jsem se lekl." To bylo to první co od něho uslyšel. Leo se zasmál. Měl sto chutí vzbudit oba rodiče a říct jim, ať se jdou na *Santu* podívat. Muž ho ale zabrzdil a dal si ukazováček před ústa.

„Nech mě sem dát všechny ty dárky. Mohl bys mi potom pomoct nakrmit mé kamarády, co ty na to?" Kývl na soby venku. *Přišlo mu to, nebo Santa ani nebyl zas tak překvapený?*

Malý Leo málem zapištěl radostí. Najednou vůbec nejevil zájem o dárky pod vánočním stromem, už se těšil až dá zvířátkům najíst. Za chvilku už byli oba dole, sob *Rudolph* si pochutnával na sladké pochoutce. *Santa* klučinu vysadil na saně a vznesli se vzhůru. *To byl výhled, panečku!* Trošku se bál, aby nespadli do *Ontaria*, jezera, které se nachází právě v *Torontu*.

„Dáš si?" Nabízel mu růžovou cukrovou vatu. S díky ji přijal. Chutnala *božsky*. Ani nevěděl, jak se to stalo ale najednou měl na sobě pořádný kožich s beranicí. Leo byl šťastný.

Santa ho vzal k sobě domů až na *Severní pól*. Bydlel v nádherné vile, která byla nasvícená bílými světýlky. Na dveřích měl ohromnou poštovní schránku, zřejmě proto, aby se mu do ní vešly všechny dopisy od dětí. Malý chlapec nemohl uvěřit svým očím, když vešel dovnitř. Přímo před ním se vynořila celá sedací souprava ze stejně růžové cukrové vaty, které měl plné bříško. Hnedka se uvelebil v křesle, připadal si jako král. Křeslo tak sladce vonělo. Uloupnout ale nešlo, to už se stihl přesvědčit. Vata držela pohromadě jako přibitá.

Leo na křesle spokojeně usnul. Tohle byly ty nejlepší *Vánoce*. *Santa* ho ve spánku doručil domů, zpět ke svým rodičům. Doma na něj ráno čekala pod stromečkem spousta dárků. Ten nejlepší zůstal u něj ve vzpomínkách a v srdci.

VIANOCE NA ÚTEKU

13 JOSEPHINE12_

VIANOCE NA ÚTEKU

*13JOSEPHINE12_*

„Toto je normandská jedľa.“ Muž v strednom veku rukou ukáže na neveľký rozbalený stromček hrejivej zelenej farby „Počul som na ňu len samé chvály. Nepichá, neopadáva a, čo je najdôležitejšie, vydrží až do Nového roku. Určite neoľutujete. Aj my ju mávame každý rok a doteraz nikdy nesklamala!“ dopovie s hrejivým úsmevom na tvári želajúc si predať jeden z posledných stromčekov v obchode.

Predajňa vianočných stromčekov rozvoniava po celej ulici. Žiadny zvedavý nos ju neobíde bez prehliadnutia. Tento rok sa dostala do pozornosti tlače, ako najkrajšie vyzdobená pouličná predajňa v krajine. A právom. Stromčeky rôznej veľkosti, mohutnosti, druhu alebo farby. Obsluha ochotná nájsť najlepší vianočný stromček pre každého – či už rodina s veľkým domom túži po mohutnej borovici alebo bezdetný pár v garsónke po jednoduchej jedličke v kvetináči. V strede areálu sa rozprestiera predajná búda rozsvietená farebnými vianočnými svetielkami. Po jej pravej strane pýtajú o pozornosť soby ťahajúce na sánkach bucľatého Santa Clausa s naplneným vrecom darčekov. Návštevníkov víta mocný vysvietený smrek chrániaci nežné, krehké jasličky uložené v jeho tieni.

„Super, ďakujem. Vezmem ju.“ odpovie žena s malým dieťaťom na rukách pozorne si prezerajúc jedličku, aby jej náhodou nejaká malá vytŕčajúca vetvička neunikla.

Pán predavač jej stromček s veľkým rachotom zabalí, ako správny gentleman pomôže odniesť do auta a zaželá veselé Vianoce rýchlo utekajúc domov, aby stihol ešte dať žene tradične bozk predtým ako prídu svokrovci. Kolesá auta pod hrubou vrstvou snehu zahrabú a vyfrknú všetok sneh na vedľajšiu predajňu kaprov s milým, pracovitým predavačom obsluhujúcim starší manželský pár s veľkými ťažkými taškami preplnenými všakovakými darčekmi pre ich vnúčatá.

„Ako každý rok pán Kováč, pre vás odkladám toho najväčšieho a najlepšieho kapra akého máme.“ hrdo vyhlási predavač vyťahujúc z pod pultu nádherného trojkilového kapra.

Kapor pomaly otvára ústa, snažiac sa porušiť zákony prírody a nadýchať sa vzdušného kyslíku. Uvedomuje si, že individuálna vaňa na tmavom mieste, nebola bez zásluhy. Tak ako všetci jeho priatelia, aj on onedlho okúsi ostrú čepeľ nožu.

„Oj, skoro som ho neudržal.“ ryba sa zatrepoce s myšlienkou na kaprie podkovy so zemiakovým šalátom, ktorých bude súčasťou.

Pani Kováčová sa nad huncútstvom kapra len pousmeje, mysliac na to, že tento rok by namiesto tradičnej vyprážanej ryby mohla skúsiť uvariť niečo nové. Možno plneného kapra alebo mäso na francúzsky spôsob. Okrem toho, jej suseda odporučila urobiť zo zvyškov rybaciu polievku na rozdiel od tradičnej mastnej kapustnici. Že vraj je to lepšie na žalúdok.

Predavač vloží kapra do bielej igelitovej tašky spokojný s dobre odvedenou prácou, podávajúc kapra pánovi Kováčovi. Pán Kováč sa mierne pousmeje pamätajúc na minuloročný incident. Ryba vyskočila z vani odskakujúc s veľkým hlukom do kuchyni a na prachu dverí poslednýkrát vydýchla. Nezniesla pohľad na všetky nástroje, ktoré by boli strojcami jej koncu. Tento rok je doma na Vianoce aj jeho syn, takže dúfa, že sa mu ho konečne podarí naučiť,

ako správne zabiť kapra. Vlaňajšie roky sa buď niekde záhadne vyparil alebo povracal v prvých sekundách.

So želaním šťastných sviatkov sa manželia vyberú smerom k hračkárstvu, kde ich márnotratná dcéra nakupuje darčeky pre deti na poslednú chvíľu.

„Bude to osemdesiatpäť eur aj dvadsať centov. Želáte si platiť kartou alebo v hotovosti?“ spýta sa žena stojaca za pultom vyzdobeným rôznymi vianočnými guľami popretkávanými červeno-zlatými mašľami.

Celé hračkárstvo hrá farbami a rozvoniava vôňou škorici. V pozadí hrá tichá vianočná hudba. Plyšové hračky do jej rytmu tancujú snažiac sa, nepotknúť sa o vlastné nohy. Bábiky utešujú jedna druhú dúfajúc, že nejaký zábudlivec si pre nich nakoniec príde. Autá súťažia o titul najrýchlejšieho pretára v celom hračkárstve. Stavebnice sa čudujú detinskosti napodobnenín reálnych vecí, či už kuchynke alebo montážnemu pultu a ticho im závidia. Zosunuli ich tento rok z prvej priečky najpredávanejších hračiek. Smútia nad tým, že si nedokázali udržať čestné miesto v srdci každého dieťaťa, ako minulé roky. Už nie sú tím, čím bývali. A plyšový macko ticho sedí v náručí chlapca dúfajúc, že si ho konečne odnesie niekto domov.

„V hotovosti, ďakujem. Viete, je to darček pre deti a syn je príliš technicky zručný, takže by na to hneď prišiel. To je aj jeden z dôvodov, prečo som prišla až dnes, aj keď je taký vysoký dátum. Prepáčte. Nechcem, aby ich doma našli...“ rozpráva žena bez možnosti zastavenia.

Niekoľkokrát podá predavačke peniaze, ale ruku vždy odtiahne, pretože ju niečo zaujme s myšlienkou na to, že jej dcéram by sa to určite tiež páčilo. Či už je to čajová súprava pre bábiky alebo farby na líčenie pre deti. A tento scenár sa opakuje doneko-

nečna. Predavačka sa nad ženinou prchkosťou len pousmeje odrátavajúc minúty do zatvorenia.

Na opačnom konci mesta sa rodina Lehotských bez slova usádza za stôl. Zemiakový šalát, vyprážaný kapor, pečený pstruh, varené zemiaky, domáca kapustnica, medovníky a všelijaké iné zákusky od výmyslu sveta. Za vrchom stola tradične sedí otec, po jeho pravici manželka s troma malými rozkošnými deťmi, oproti starí rodičia a osadenstvo stola uzatvára prázdna nemá stolička s čistým tanierom navyše.

„Amen.“ domodlí sa pred večerou hlava rodiny.

Pri okne žiari vianočný stromček všetkými možnými farbami. Vrch zdobí vlastnoručne vyrobená hviezda najmladšieho chlapca v téme Hviezdnych vojen. Na hviezdu smrti nadväzuje zeleno-modrá girlanda, pretože dcérka trvala na tom, že Ľadové kráľovstvo je klasická vianočná rozprávka. Anna a Elsa nesmú chýbať na stromčeku, inak by sa mohlo stať, že sa urazia. Biele gule s motívom zimnej krajinky a zlaté nepatrné hviezdičky len dotvárajú absurditu celého vianočného stromčeka. Vyvrcholením je obľúbená postavička najstaršej ratolesti na najnižšej vetvičke – princezná Vaiana. Mama nemala to srdce odmietnuť výtvory svojich detí, ale pri letnej ateistickej rozprávke si musela dupnúť. Predsa toto správanie nebude podporovať!

Mama, deti aj starí rodičia nemo sedia za honosným stolom očakávajúc posledného člena rodiny. Otec nádej na zmenu správania, stratil v osudný deň. Neočakáva, že by sa dnes ukázal, veď predsa neprišiel domov už celé mesiace. Mama, ale stále niekde v hĺbke duše verí, že aspoň tento deň v roku sa vráti. Lenže realita je úplne iná.

Dnešný deň zlatníctvo zíva prázdnotou. Rolety pozaťahované, pokladňa uzatvorená, dvere zamknuté s jasným zreteľným oznamom, že momentálne nikoho neobslúžia. Zvonček nad vstupom

potichu drieme a svetlá naberajú silu do ďalšieho dňa. V celej budove je hrobové ticho, iba z výkladu plného šperkov sa ozýva neprestajné šuškanie. Náhrdelník sa sťažuje, že v pustej tme zanikne jeho žiarivá krása, náušnice sa čudujú, prečo si ich nejaký milý pán neodniesol ako vianočný darček svojej manželke a brošňa v tvare jazdeckého koňa túži po poriadnom dobrodružstve. Na rozdiel od toho dostala zízajúci pohľad mladého chalana, ako keby bola na jedenie. Veľké modré oči postupne prechádzajú zo zlatého zásnubného prsteňa s okrúhlym diamantom, ktorý sa pri myšlienke, že by prekrásne čistý kameň mali poškvrniť ruky tohto človeka, radšej stiahne do úzadie a pokračujú striebornými náušnicami tvare srdca, ktoré sa pri jeho pohľade zapýria. Náušnice ani prsteň, si ale nezískali chlapcove srdce. Je ním pozlátený náhrdelník zdobený niekoľkými zafírmi doplňujúc veľký jasný opál.

Chlapec je na ulici celkom sám. Žiadny rodič, sestra ani kamarát, akoby sa v jeho veku v tento deň očakávalo. Mladý výzor hatia dlhé, mastné vlasy ledajako upravené za ucho, prvé vrásky v okolí vpadnutých očí, popraskané pery a vytŕčajúce lícne kosti z pod doráňanej kože na tvári. Zničenú pľuzgierovú ruku si trie o starý špinavý kabát s niekoľkými farebnými záplatami. Strnulý prísny pohľad prezrádza nie práve šťastný život. Možno je sirotou žijúcou na ulici bez akejkoľvek pomoci alebo jeho mama prechádza veľmi ťažkým životným „obdobím“ a nemá čas sa postarať o jediného syna. Ktovie. Chlapcovi z úst vyjde tichý povzdych. Ako keby rozmýšľal nad zmyslom dnešného dňa, všetkým zhonom, nákupmi súvisiacimi s Vianocami a jeho miestom vo svete. Jemne prechádza skrehnutými prstami po skle zlatníctve až sa zrazu ozve: „Prásk!“

Celým mestom sa šíria červené a modré svetlá. Osvetľujú každú budovu plnú detí, zamrznutú záhradu alebo tichý obchod. Obyvatelia zvedavo nakúkajú cez okná domu na nádherne predstavenie,

ktoré vytvárajú – všakovaké tvary a vzory vytvárajúce sa v uličkách mesta. Škriatok v susedovej predzáhradke sústavne mení farbu – jednu sekundu žiari teplou červenou, druhú mrazivou modrou. Vtáčiky, ktoré sa rozhodli túto zimu prečkať doma, ľutujú svoje rozhodnutie, pretože im dobrý spánok kazí ostré svetlo. Dokonca aj prvotriedne vyzdobenú vianočnú predajňu kazia nekontrolovateľné zmeny farieb.

Pokojný večer, vianočné koledy, pesničky a rozprávky narušil ostrý štipľavý zvuk. Šíril sa údolím ako pliaga napádajúca každého živého jedinca. Psy začali zavýjať, mačky sa poschovávali do najtemnejšieho kúta domu a dokonca aj samotná Perinbaba stíchla. Niektorí mrzutí obyvatelia povyliezali zo svojich domov, aby zistili, kto je zodpovedný za rušenie sviatočného pokoja.

Ja.

A môj husársky kúsok.

Krádež storočia.

„No tak chlapče...“ začne jeden z mnoho ozbrojených policajtov stojacich okolo mňa. Pomaly sa ku mne približuje s pravým palcom položeným na hlavni zbrani v opasku. „Nemusí to takto byť. Dáš nám to, po čo sme si prišli a ja sa prihovorím za teba u sudcu, aby ti znížil trest. Predsa si nechceš pokaziť celý život jedným hlúpym rozhodnutím.“

„Nie!“ stručne mu odpoviem.

Po malých neistých krokoch sa posúvam bližšie ku kraju útesu. Srdce mi splašenie bije, ruky sa potia, celé telo horí, rýchlo dýcham. Pri pomyslení na dôvod, ktorý ma sem priviedol, sa rýchlo strasiem. Predstava, čo sa so mnou stane, keby teraz povolím ma desí.

Bojím sa.

Policajt sa zlostne zatvári vrátiac sa na svoje pôvodné miesto. Privolá k sebe zopár kolegov. Ani jeden z nich netúži so mnou

strácať čas. Vidím im to na očiach. Nenávistné pohľady, nedisciplinovaná reč, namyslený postoj tela, tak isto ako u ostatných. Pýcha prameniaca z odznaku na uniforme a zbrane v ruke. Vedomie, že akákoľvek chyba, im prejde.

Červeno-modré svetlo mi ostro preniká do očí. Zvuk húkačky sa mi permanentne zarýva pod kožu. Vo vzduchu cítiť ostrý kovový zápach spálenej síry. Chladný vietor rozfúkal moje dlhé mastné vlasy. Srdce mi splašenie bije, ruky sa potia, celé telo horí, rýchlo dýcham.

„Nechceme ti ublížiť. Určite to nechceš ani ty.“ skúša na mňa policajt psychologickú taktiku. „Vráť nám ten náhrdelník, chlapče, a všetko sa vyrieši. Tvoja rodina určite čaká, nemyslíš?“

Rodina.

To je ten dôvod, prečo som sa ponížil k takému prízemnému činu, ako je krádež.

Keby prídem „domov“ na Vianoce s prázdnymi rukami, tak ma otec aj matku, snažiacu sa ma brániť, zmláti do krvi. Pre neho som nikto. V tom momente ako som urobil prvý krok alebo povedal prvé slovo, jeho záujem o mňa vymizol. Som len nepodarený neúctivý zasran, ako vravieva.

Náhrdelník v zlatníctve sa nádherne ligotal. Ležal tam sám, opustený, nechcený. Na prívesku sa vynímal opál žiariaci doďaleka. Zatienil aj snubný prsteň s veľkým diamantom. Priam kričal: „Vezmi si ma!“

Neodolal som.

Nedokázal som.

Matka dostala od otca na výročie prsteň s presne takým istým opálom, ale otec ho prehral v kartách. Od vtedy chodí, pozerá do výkladov a ticho závidí každému, kto ho má.

„Nikde s vami nejdem.“ precedím cez zuby. „Nesnažte sa ma presvedčiť. Zbytočne sa namáhate. Už ste aj tak pokazili všetko, čo sa dalo!“

Zdvihnem na nich vyčítavý pohľad. „Koľko ľudí ste už zlikvidovali? Koľko rodín sa kvôli vám rozpadlo? Koľko matiek každý deň trpí a vy sa len nevinne prizeráte?“ mlčia. Ako vždy.

„Rýpete sa v somarinách, ale pritom to, čo je najdôležitejšie, len ticho zametiete pod koberec!“

Sťažka som vydýchol. A v tom...

Kraj útesu.

Narazil som pätou pravej nohy na okraj útesu! Ďalej už nie je nič. Len nekonečné údolie a pokoj.

Pokoj...

Pomenovanie tak abstraktné, že vôbec neviem či existuje. Jestvuje vari niekde večná nirvána?

Policajti jednohlasne nabijú zbrane a vystrelia. Ale skôr ako guľky narazia do krehkého tela, sa rozhodnem vziať prvýkrát život do vlastných rúk.

Skočím.

ZPÁTEČNÍ JÍZDENKA

GABRIELA BOŠKA

ZPÁTEČNÍ JÍZDENKA

GABRIELA BOŠKA

„Prostě mi chybí. A tahle roční doba tomu nepřidává."

Nechal tu větu viset ve vzduchu. Mnul si ruce, hlava mu už asi deset minut bezradně visela mezi rameny, lokty se opíral o stehna a narůstal v něm pocit, že mu na krku visí závaží, které ho stáhne z pohodlného polstrovaného křesla na starý, sešlapaný zátěžový koberec.

Nic mu na to neřekla.

Zvedl hlavu, ostýchavě se podíval jejím směrem a hledal pochopení, soucit, cokoli, co by naznačovalo, že ho poslouchá, že jí to, co říká, není úplně ukradené. Ale v obličeji měla stále stejný výraz – pátravý, neutrální.

Nadechl se.

„Neměla byste mi k tomu třeba něco říct? Na něco se mě zeptat?"

Téměř neznatelně se usmála. „Co chcete, abych vám řekla?"

„Že to bude dobrý."

„A bude to dobrý? Pomůže vám, když to uslyšíte?"

Odfrkl si.

Nebude. Jeho situaci nezmění, když mu někdo řekne, že se to zlepší. Vina neodejde. Nepřestane mít pocit, že se nemůže nadechnout. Jen o tom sám sebe falešně přesvědčí, ale neposune se dál.

Zarazil se.

Seděl tady potřetí. Pokaždé si myslel, že to k ničemu není, ale očividně se něco naučil. Něco pochopil.

„Vy nedáte nikomu nic zadarmo, co?“

Žena se znovu usmála, tentokrát mnohem zřetelněji, přehodila si nohu přes nohu, trochu se na křesle zavrtěla, položila si zápisník na stehno. Velmi pomalu se naklonila jeho směrem.

„Můžu vám říct, že se točíte v kruhu, chodíte kolem horké kaše. Proč jste tady, jsme si řekli hned na prvním sezení. Ale zatím se mi zdá, že nejste schopný, nebo ochotný, ponořit se do hloubky a začít mluvit o tom, co vás opravdu trápí. Ale s tím já nehnu, musíte chtít vy.“

Znovu se pomalu opřela do křesla, složila si ruce na deskách zápisníku a propletla prsty. Všechny její pohyby mu přišly kontrolované, vypočítané, možná až vypočítavé. Štvalo ho to.

Po dalších dvaceti minutách ticha přerušovaného jen zvuky z ulice, odložila zápisník na stolek.

„Vypršel nám čas. Tak zase příští týden?“

Zvedl se z křesla, hodil na sebe kabát a měl se k odchodu. U dveří se zastavil. „Není to se mnou ztráta času? Měl bych sem vůbec chodit?“

Vzhlédla k němu, sepjala ruce a chápavě se na něho usmála. „To je na vás. Pokud máte pocit, že je to ztráta času, nemůžu vás nutit sem chodit ani tady mluvit.“

Přikývl. Chvíli na sebe ještě hleděli. Ona zdvořile, on nerozhodně. Pak vzal za kliku a vyšel na pavlač osvícenou barevnými vánočními světýlky, která se proplétala kovaným zábradlím.

Zvedl se mu žaludek. Kdyby mohl, chodil by s páskou přes oči. Nebo by se na dalších pár týdnů zavřel do deprivační nádrže.

Vytáhl z kapsy pouzdro se sluchátky, nasadil je do uší a zapnul si režim potlačení hluku, aby odfiltroval všudypřítomný ruch, který

se zákeřně linul ze všech repráků a přepadal ho v nejméně předvídatelných chvílích.

Měl se sejít s Terezou na punč. Proč k tomu proboha svolil? Líbila se mu, ale přeháněla to. Možná to přeháněl i on.

Dojel na Moravské náměstí, vystoupil a rozhlížel se. Během pár vteřin se mu kolem krku obtočily ženské ruce. Když se otočil, spatřil její dětsky nadšenou tvář. Oči jí svítily tak jasně, že by na chvíli přísahal, že si do nich nechala voperovat vánoční žárovičky.

„Tak kde si dáme punč? Máš nějaký oblíbený stánek?“

Zakroutil hlavou. Chtěl dodat, že mu na tom nesejde, ale nedostal příležitost.

„Já moc punč nepiju, spíš svařák a tady kousek je super stánek, kde dělají svařák z prvotřídního španělského vína. Někdo by si možná myslel, že je to škoda, ale –“

Její hlas se ztratil v hluku davu, kterým se prodírali. Cítil, jak v něm narůstá úzkost, jak mu buší srdce. Ruce schované v kapsách kabátu sevřel v pěst, lokty odtáhl od těla, aby si kolem sebe vytvořil prostor.

Došli doprostřed náměstí, Tereza se otáčela kolem dokola a vyjmenovávala všechny jejich možnosti. On zvedl hlavu a díval se na osvětlené ruské kolo. Budilo v něm klid.

Vytáhl z kapsy kabátu peněženku. Téměř zapomněl. Vyndal dvě vstupenky. Dal mu je Petr. Jako správný otec zjistil, že jeho dcera se bojí výšek, ve chvíli, kdy lístky koupil a vystál s ní celou frontu, až se dostali ke kabince, do které odmítla nastoupit.

„Terez,“ zastavil ji. Otočila se k němu, on držel dva lístky v ruce a házel hlavou směrem ke kolu.

„Půjdeme na kolo?“

„Chceš?“

„No jasně, pojď. Každý rok si říkám, že tam musím a ještě nikdy jsem nešla. Jdeme. No pojď.“

Chytila ho za ruku a táhla ho k nekonečně vypadající frontě.

Přešlapoval na místě, pokoušel se soustředit na Terezino vyprávění a povídání, ale místo toho se díval na vyjíždějící kabinky, mihotající se světýlka a přiopilé, smějící se lidi. Jako kluk míval tuhle atmosféru rád. Ještě před rokem, dvěma by se opíjel punčem a smál se hřejivým historkám svých přátel. Teď cítil jen zimu.

Konečně se dostali na řadu, nasedli do jedné z kabinek a kolo je pozvolna vyváželo nahoru. Vydechl, začal se uklidňovat.

Navrchu se kabinka na chvíli zastavila. Tereza se rozhlížela kolem a oči jí svítily nadšením. Pozoroval ji. Možná jí i trochu záviděl.

„Vypadáš, jako bys nikdy neslavila Vánoce."

Otočila se k němu, tvářila se překvapeně a hned nato uraženě. „Vždyť jsem ti říkala, že jsme doma Vánoce neslavili."

Díval se na ni nechápavě. Svraštil obočí.

„Naši jsou Jehovisti. Neslaví žádné svátky. Vždycky mě to štvalo."

„Tě štvalo, že jste neslavili Vánoce? Co bych za to dal!"

Vyvalila oči, zírala na něj a on nevěděl, co udělal špatně. Po chvíli odvrátila pohled a do konce jízdy už se na něho nepodívala.

Když vystoupili, poodešla kousek od davu, rázně se zastavila, otočila se se založenýma rukama na hrudi. „Asi půjdu domů. Nemám už na punč chuť."

Nechápal, co se stalo, ale přemlouvat ji nehodlal. Přikývnul.

Tereza si odfrkla, nesouhlasně pohodila hlavou, chvíli čekala, frustrovaně a prosebně na něj hleděla, a pak odešla.

Trvalo mu několik dní, než se mu v hlavě rozezněla ozvěna jejich rozhovoru.

„… s našima moc nemluvím. Nesdílím jejich víru. Chci slavit narozeniny a Vánoce, aniž bych se o tom musela pořád hádat…"

Pokusil se jí zavolat, chtěl se jí omluvit, ale nezvedla to. Nahrál jí hlasovou zprávu, nasypal si popel na hlavu, vysvětloval. Dostal palec nahoru. Na žádnou další zprávu nereagovala. Asi to posral.

❋

Teď stál před známými tmavě hnědými dveřmi, přecházel chodbou a čekal, až mu hodinky ukážou celou a dveře se otevřou. Dřív sem nechtěl, teď se nemohl dočkat.

Vešel dovnitř, terapeutka seděla na polstrovaném křesle a pokynula mu, aby se posadil naproti ní.

„Jak se dnes máte?“

„Nic moc.“

Pozorovala ho a čekala.

Mnul si ruce, hrál si s vlasy, poposedával. Nevěděl, jak začít.

„Něco, o čem byste rád mluvil?“

Povzdechl si. Párkrát polknul. Cítil se nervózně, jako by měl vyzradit nějaké obrovské tajemství. Podělal to.

„Tohle je extrémně těžký období.“

Žena přikývla a něco si napsala do zápisníku, který jí ležel na stehnech. Pak složila ruce, propletla prsty. „Vánoce?“ Přikývl. „To nejste sám. Ty jsou jedním z nejkrizovějších období. Vánoce a léto.“

„Léto?“

Pokývala hlavou. „V obou obdobích mají lidé pocit, že by měli žít jinak, než žijí.“

Zaujatě a překvapeně nadzvedl obočí.

„Nebo jim chybí lidé, kteří v jejich životech už nejsou.“ Jako by mu pokládala otázku. Naklonila hlavu a snažila se zachytit jeho pohled.

Věděl, kam směřuje. Nadechl se a zavřel oči, jako by dělal krok do propasti.

POSLEDNÍ DÁREK

WENDY SVĚT

POSLEDNÍ DÁREK

WENDY SVĚT

15.12.

Vzbudila se do krásného, slunného rána. Na prosinec lehce nezvyklé. Protáhla se a pomalu se rozkoukávala. Pokoj měla uklizený a byl to skvělý pocit, o kuchyni se to samé říct nedalo. S povzdechem se posadila na posteli. Věděla přesně, co ji dnes čeká. Po včerejším maratonu pečení vánočního cukroví, už neměla energii ani náladu na úklid, takže to v kuchyni vypadalo jako po výbuchu bomby. Nic nebylo na svém místě, ve dřezu se vršila hora nádobí, nápadně připomínající šikmou věž v Pise. Sama nechápala, jak se jí to podařilo tak skvěle naskládat. Ale obdiv nebyl úplně na místě, teď bylo potřeba to opatrně přemístit, umýt, utřít a uklidit do skříněk.

Někdy si říkala, jestli jí to za to stojí, jestli vůbec potřebuje cukroví a kdo to vlastně bude jíst. Ale pečení ji vždy bavilo, byla schopná se u toho příjemně odreagovat a vypnout mozek. Nemyslela prostě na nic. Snad jen na to, aby perníčky byli krásně nazdobené a kuličky měly ten správný, kulatý tvar. Na to byla hrozný puntičkář. Kdykoli se o tom někde, byť jen v mezi řečí zmínila, téměř vždy to vzbudilo velkou vlnu smíchu.

A tak se neochotně zvedla z postele a protáhla ztuhlé kosti. U toho se mohla na chvíli pokochat výhledem, který měla ze své ložnice. Bydlet na okraji města mělo určité nevýhody, jako

například to, že vše máte z ruky a i do obchodu musíte jet autem, ale zase na druhou stranu, ten výhled. Hned za panelákem měla totiž les. Často z okna pozorovala veverky, jak se honí po kmenech a utíkají do korun stromů. Sem tam zahlédla i srnku, nebo jelena. Ale hlavně na podzim ten výhled milovala nejvíc. Když bylo listí krásně zbarvené do červena, oranžova, žluta a dalších odstínů, to byl výhled přímo fenomenální. Ty barvy milovala. Do toho svěží vánek a to vědomí, že si může ve volné dny beztrestně zalézt pod deku s knihou, hrnkem teplé kávy a jen tak odpočívat.

Takhle v zimě to není až taková hitparáda, ale přeci jen ta zasněžená krajina měla něco do sebe… Když její kuchyň konečně zase vypadala jako kuchyň, a ne jako bojiště, tak si oddechla. V klidu si uvařila kávu a sedla si ke kuchyňskému stolu. Vzala do ruky telefon (ten den poprvé) aby se podívala co je nového. Měla tam jednu novou zprávu. Od babičky. Ačkoli babičku milovala, dlouho se neviděly. Koralina nevycházela úplně dobře se svými rodiči, a to bylo ještě slabé slovo. No a protože bydleli s babičkou ve stejném baráku, tak tam moc často nejezdila, aby se zase nehádali a babi z toho nebyla špatná. Dost často se stavěla mezi ně, ale zároveň působila jako Švýcarsko, neutrální, nepřikláněla se ani k jedné straně, nikomu nechtěla dát za pravdu, aby se ten druhý neurazil.

Ještě než zprávu otevřela, tak už měla jasnou představu, co v ní bude. Babičky každoroční pokus. Budou Vánoce, svátky klidu a míru, a babi bude chtít, aby přijela alespoň na Štědrý den. Chtěla celou rodinu pohromadě a ona jí to nemohla mít za zlé. Kdyby to jen bylo tak jednoduché, tak ráda by jí vyhověla. Ale nepohádat se s rodiči, především s tátou, bylo téměř nemožné. Táta do dnes nebyl schopný akceptovat, že se vykašlala na vysokou školu a zařídila si život po svém. Občas měla pocit, že by máma byla na její straně, ale nechce si to s tátou rozházet. Přeci jen je to její manžel a žijí spolu.

A nikdo nestojí o tichou domácnost, tak se radši smířila s tím, že se nebude bavit se svojí jedinou dcerou. Pro klid v duši, a v baráku.

Nechtěla tu zprávu číst, protože pak by byla nucena odpovědět. Dokud si zprávu nepřečte, může dělat, že o ní neví, že neexistuje. Může se pokusit něco vymyslet, naplánovat… Přijít s nějakou výmluvou, proč letos opět nepřijede. Z toho přemýšlení ji rozbolela hlava a ani to kafe už jí nechutnalo.

16.12.

Na své dětství vždy vzpomínala s láskou. Několikrát se snažila přijít na to, kde se to všechno tak hrozně moc pokazilo, ale na nic kloudného nepřišla. Odmítala věřit tomu, že je to všechno jen kvůli pitomé škole. Vždyť o co jde? Je spousta lidí, kteří nemají vysokou školu a o nic nepřišli. Učení ji nikdy moc nebavilo, střední udělala více méně z povinnosti a z té samé povinnosti se přihlásila na vysokou školu. Aby udělala tátovi radost. V hloubi duše si přála, aby ji nevzali. Bohužel to nevyšlo. Tak tedy nastoupila na vysokou školu a táta byl v sedmém nebi. Ona trpěla. Vydržela tam přesně jeden semestr. Ani o den déle, a během té doby si hledala práci a bydlení, protože věděla, že domů už se nevrátí. Jakmile tátovi řekne, že na školu nemá buňky, nebaví ji to a nevidí v tom smysluplnou budoucnost, tak jí zavře dveře před nosem. Tak ho předběhla. Než ukončila školu, už měla práci a bydlení. Po prvním semestru přijela domů a než se táta vrátil z práce, měla sbalené všechny věci, rozloučila se s mámou a odjela. Ten cirkus si nechala na jindy, nejdřív se pokusila dát tátovi čas aby vychladl, a srovnal si to v hlavě. To se bohužel nestalo. Už je to přes pět let a zbytečné hádky na téma škola jsou na pořadu dne pokaždé, když se odváží přijet na návštěvu.

Trpí tím máma, trpí tím babička a trpí tím i ona sama. Jen táta se v tom zdá se vyžívá.

18.12.

Několik dní sváděla vnitřní boj. Samotné už jí to připadalo hloupé, byla dospělá samostatná žena, a zároveň měla strach z rodičů. Jak směšné.

Nakonec se odhodlala k radikálnímu kroku a napsala babičce, že letos na vánoce přijede. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat, babi byla nadšená. Psala jí, že pro ni má dárek, který už čeká pod stromečkem. Jo, babi vánoce milovala a každý rok si je užívala pořádně. Letos to bude ještě lepší, přijede její milovaná vnučka, všechno bude zase v pořádku…

Alespoň s sebou vezme to cukroví, táta uvidí, že je v něčem dobrá. Chlácholila samu sebe a snažila si nepřipouštět si tu katastrofu, která se nezadržitelně blíží. Doma nebyla dva roky.

20.12.

Snažila se myslet na něco jiného, a to opravdu usilovně. Ale marně. Myšlenky se jí stále vraceli ke dni, který se nezadržitelně blíží. Vánoce, štědrý den, rodina po hromadě, výzdoba, stromeček a dárky. Nikdy to neměla moc ráda. Dokonce to byl i jeden z důvodů, proč se rozešla se svým posledním partnerem. Prostě nebyl schopný pochopit, že z tohoto období není tak unešená, jako ostatní. Hádky byli absurdní a nebrali konce, doma se to nedalo vydržet a nejednou spala u kamarádky, než se konečně rozhoupala k tomu, aby se s ním rozešla, sbalila mu věci a poslala ho pryč.

Při snaze přijít na jiné myšlenky si domluvila sraz s kamarádkou. Dohodli se, že si zajdou do kina a pak na skleničku. Najít film, ve kterém by nebyl ani náznak sváteční atmosféry, byla celkem fuška. Komedie nepadali v úvahu ani náhodou, nakonec se rozhodly pro horor, i když i tam se u některých titulů zmiňovali vánoce. Bylo jí jedno, jestli je Santa hodný, nebo zlý, stejně ho nechtěla vidět.

Dali si pořádnou dávku popcornu a coca-colu, aby si to zpříjemnily. Stejně se na film nebyla schopná soustředit. Nadávala si za to v duchu, ale co víc mohla dělat. Alespoň po kině, v nedalekém baru, kde si naštěstí na vánoce nehrají, se trochu uvolnila a bylo jí líp. Alespoň do rána. Když pomine neklidný spánek a noční můry, tak to nebylo tak zlé, určitě ne tolik, jako kocovina, která se dostavila druhý den ráno. Světlo bylo nepřítel. Děkovala všem svatým, že si večer zatáhla závěsy.

22.12.

Ty poslední dny se táhly jako smrad. Jak ráda už by to měla za sebou, ale čas jako by se zastavil. Snažila se ho popohnat, ale nic. Odjíždí zítra. Ještě by si to mohla rozmyslet. Ne! Okřikla se v duchu. Nesmí být tak zbabělá, tohle zvládne, je to JEN rodinná návštěva. Lhala sama sobě. Věděla, proč domů nejezdí. A ani láska k babičce nepomohla k tomu, aby své přesvědčení změnila. Ty hádky nenáviděla. Ale přeci jen už je neviděla dva roky. Může doufat, že se něco změnilo. Neříká se, že naděje umírá poslední?

23.12.

Věci měla sbalené, auto připravené, už nebylo co odkládat. Ráno si dala snídani a kafe, ano dalo by se říct, že na kávě byla

závislá, den bez ní si nedovedla představit. Koukla na internet, co je nového, jestli nejsou někde cestou hlášené vážné dopravní nehody. Měla v plánu vyrazit po obědě. Tedy časově, hlad neměla a žaludek měla jako na vodě. Kolem půl čtvrté se doploužila k autu a vyrazila. Domů k rodičům a babičce to měla zhruba hodinu cesty, plus nějaká ta zastávka, aby protáhla ztuhlé kosti. A nechtěla jet za tmy, to neměla ráda. Neřídila moc často, tak proč riskovat.

Cesta byla kupodivu klidná, navzdory očekávání nebyl tak šílený provoz, jako to bývá v tuto roční dobu. Většina lidí asi ještě šílí v nákupních centrech, takže malé meziměstské silnice téměř zejí prázdnotou. Dorazila po páté hodině. A pak ještě zhruba půl hodiny seděla v autě kousek dál od baráku, aby ji nebylo vidět, a sbírala odvahu jít dovnitř. Když se konečně rozhoupala, tak se rozhodla, že půjde rovnou k rodičům a k babi až zítra. Bylo už později, babička si chodila brzy lehnout, tak ji nechtěla rušit.

Byl to klasický dvou generační domek. Babička bydlela v přízemí, aby nemusela chodit po schodech, rodiče v prvním patře. Ona měla od puberty svůj pokoj v podkroví. Ale nedávala tomu velké naděje, že by zůstal tak, jak ho opustila, nebo že by se v něm alespoň dalo přespat. Cestou k domu se snažila ignorovat veškerou vánoční výzdobu, ale barák svítil víc, než ten stromeček, který zahlédla oknem. Stále měla klíče, tak si dole odemkla a šla potichu po schodech nahoru, kde zaklepala a čekala, co se bude dít.

Otevřela jí máma a vypadala nadšeně. Trochu ji to zarazilo, ale vzápětí jí došlo, proč tomu tak je. Táta nebyl doma. Pravděpodobně byl zase v hospodě, ale máma se o tom nechtěla bavit. Chvíli si popovídali v kuchyni, ale vlastně nebylo moc o čem. Dlouho se neviděli, nic o sobě nevěděli, a kdo ví, kdy se zase uvidí. Máma jí oznámila, že její pokoj v podkroví je připravený, aby tam ty dva dny, které měla v plánu zůstat, mohla přespat. Za to byla ráda, ji-

nak by musela spát na sedačce v obývacím pokoji, hned vedle ložnice.

Noc moc klidná nebyla, ale neslyšela tátu přijít domů, což bylo zvláštní. Po špičkách nikdy nechodil. V tomto ohledu se vždy choval jako sobec, kterému je jedno, koho svým příchodem vzbudí. Tedy tak si to pamatovala. Jestli to někdy bylo jiné, to netuší.

24.12.

Ráno se probudila brzy. Nervozitou nemohla dospat. A taky se těšila na babičku. Po ranní hygieně na sebe hodila oblečení a potichu, aby nevzbudila mámu, sešla dolu.

V babičky bytě bylo ticho a tma. Jen skrz škvíry mezi závěsy tam proudilo trochu ranního sluníčka. Došla do obýváku a zůstala stát, jako zkoprnělá. V krbu hořel oheň. Pohled do ohně milovala, zvláštním způsobem ji to uklidňovalo. To nebylo to, kvůli čemu byla nesvá. Pokud babička ještě spala, a to ticho tomu nasvědčovalo, jak to že je v krbu zapálený oheň? A ne nějaký malý, dohasínající plamínek, ale opravdu oheň, který zahřeje, když sedíte kousek dál v křesle. Křeslo, uvědomila si. Bylo otočené jinak, než si pamatovala. Měla ho k sobě zády. Popošla kousek doprava a nahlédla. V tu chvíli by se v ní krve nedořezal. V křesle seděla babička. Ale babička se už nikdy nezvedne, už ji nikdy nepozdraví, neobejme. Z hlavy jí trčela zaseknutá sekera. Hrůzou málem začala křičet, ale najednou vzadu na hlavě cítila tupou bolest. Ani neměla čas se otočit. Padla k zemi a než se jí zatmělo před očima, tak se jí na malou chvíli naskytl pohled na babičky krásně nazdobený stromeček. Stromeček, pod kterým byl dárek. Dárek pro ni, ten o kterém jí psala. Poslední dárek, který už si nikdy nerozbalí.

PŮLNOČNÍ ZÁZRAK

LENKA HLAVÁČOVÁ

PŮLNOČNÍ ZÁZRAK

LENKA HLAVÁČOVÁ

Je to s tebou k nevydržení! Leona zamrkala a těžce polkla. Synova slova opakovaně probublávala jejími rozbouřenými myšlenkami. Přitáhla stoličku ke kamnům a usadila se. Pohlédla do ohně a s povzdechem do něj hodila několik polínek. Ráda pozorovala zběsilé plápolání, milovala žár, který jí olizoval věčně studené vrásčité tváře. Teplo jí dodávalo pocit pohody a bezpečí. Teď to ale fungovalo tak nějak míň.

Zavřela horká dvířka a pohlédla na hodiny nad jídelním stolem.

Půl osmé. Štědrý den.

Určitě se vrátí. Nenechal by mě samotnou, v takový významný den. Ještě, když mám zítra narozeniny. Sedmdesát. Za pár hodin sedmdesát let. Sebejistě se uvelebila v křesle naproti příjemně sálajícímu zdroji tepla a střídavě pozorovala vteřinovou ručičku a tmu za oknem. Dřevo si nanosila už před hodinou, aby až klesne teplota ještě víc, a sníh namrzne, nemusela ven. Nohy už jí nesloužily jako dřív, proto našlapovala životem rozvážně a opatrně. Bolestivá artróza jí sužovala kolena i prsty rukou, a tak bylo lepší, nevylézat ven.

„Měl by přijít co nejdříve, jinak jídlo nebude k jídlu," zabrblala do světnice. Vzduchem se linula vůně hovězího vývaru, smaženého kapra a perníčků. Plamen svíčky se lehce chvěl a romanticky doplňoval měkké žluté světlo ze stojací lampy. Malý stromeček

v rohu místnosti barevně problikával. Atmosféra v pokoji byla příjemně hřejivá.

Většinou se nezlobil dlouho. No, ale odešel už včera v podvečer, a ještě se nevrátil. To je dost. I na něj. V zimě sem jezdili jen na Vánoce. Spolu. Protože chalupa na samotě má sice své kouzlo, ale pro staršího člověka je za sněhu a námrazy náročná.

Vytáhla z kapsy kardiganu mobil, nasadila si brýle a navolila *Petr*. Už po několikáté. Do ucha znělo vyzvánění zesílené na maximum a do druhého Rybova mše vánoční z rádia na poličce nad ní. „Pacholek, nebere to," odložila telefon na stolek, ale ještě si všimla, že se rozsvítil indikátorem prázdné baterie a pak se vypnul. Vzdychla a unaveně přivřela oči. *Musela jsem mu připomenout, že už není nejmladší, a že je dobré zastrkávat si košili do kalhot, aby mu nenastydla záda. Aspoň, že měl na sobě tu hnědou vestu, co jsem mu upletla loni. Ačkoliv mám pocit, že ji obléká jen přede mnou. Že ji jinak nenosí. To přece není možný, že by kus oblečení způsobil to, že je sám. Bez partnerky. Taková blbost. Ženy mají rády zodpovědné a upravené muže. A uhlazené.*

Do komína se dostal vítr, zahučel a v kamnech hlasitě zapraskalo. *Prý ničemu nerozumím. Když mu dohodím dceru nějaké kamarádky, tak nemá zájem. Brblá jako starej dědek. Přitom je to chlap v nejlepším věku. Třicet čtyři je přece fajn, o takový musí být zájem. Možná, kdyby tak nesrkal, když jí polívku. A příbor nedržel divně. Jako bych ho to nikdy neučila.*

„Zhejčkanej je, když nesnese pár dobře míněných rad," zaostřila na mísu uprostřed slavnostně prostřeného stolu. *Měla bych ten bramborový salát dát do lednice, aby se nezkazil.* Pomyslela si, ale najednou jí ztěžkla víčka a dovolila si je na chvilku zavřít.

❄

„Petře!“ vykřikla Leona do tiché místnosti. Až moc tiché. A temné. *Kde to jsem? Proč je všude tma?* Srdce prudkým probuzením bušilo tak moc, že jí nadskakoval hrudník a dýchání jí činilo lehké potíže.

Na chalupě, uvědomila si. *Sama.*

„Zase vypadla elektřina,“ odůvodnila si šeptem ztichlé rádio a zhaslá světla. *Kolik je hodin, když už ani svíčka nezáří?*

Sevřela područky křesla a jakmile se trochu uklidnila, opřela se do nich a postavila se. Po paměti došla ke kamnům a na zbytek rozpálených uhlíků hodila trochu třísek a dvě velká polínka. Do nosu jí bouchla vůně kouře a popela. Chvíli pozorovala, jak dřevo začínají olizovat malé plamínky a pak opatrně došla ke stolu. Ve svitu měsíce, který se ležérně opíral o zeď, rozšifrovala, že je něco po jedenácté. *To sis pořádně zdřímla. A Petr nikde.*

Naštěstí umím pojistky nahodit sama. Jakmile vyšla na verandu, na jejímž konci byla skříňka s jističi, oklepala se zimou, která se do ní s chutí zakousla. Mrazivý vánek ji donutil přitáhnout z obou stran svetr a trochu ho zkřížit na hrudi.

Velká rána, která se ozvala, ji vylekala tak, až se zakymácela a musela se přidržet studené zdi. Zvuk vydaly staré fortelné dveře, když se s prásknutím zabouchly. „Fuj to jsem se lekla,“ vydechla úlevně. Instinktivně se vrátila a chytla za kliku. Stiskla. Nic. Pevněji se postavila a silně zalomcovala. Nic. „To ne!“ vystrašeně se rozhlédla po měsícem ozářeném zasněženém palouku. Zkusila se ještě několikrát opřít do trucujících dveří, ale marně.

Dala dlaně k sobě a dýchla do nich. Teplo, které je polechtalo ani nestálo za zmínku. *Musím se dostat dovnitř*, nebo tu umrznu. *Šroubovák. Kůlna.* Obalila se svetrem a vyrazila přes verandu, aby s vidinou aspoň nějakého řešení obešla stavení. Neklid jí rozechvěl

končetiny. Měla pocit, že jí vratké nohy sotva nesou. Čtyři schody dolů, doleva kolem letité borovice, na které dřív visela houpačka, a znovu doleva až za dům.

Splašené mrkala, aby rozehnala slzy, které chladem naplnily oči. Zkříženýma rukama si poklepávala paže, aby se trošku zahřála. „Aspoň, že tady je pootevřeno," špitla úlevně, když v chabém přirozeném světle zahlédla škvíru.

„Uf!" prudce vydechla a myslela, že už se nenadechne. Že leží na zemi si uvědomila, až když hlava jako poslední bolestivě zaduněla o zledovatělý povrch. Třeštila a v Leonině zorném poli rozsvítila světlé rotující kruhy. Hrudník se ženě nesnesitelně svíral. Tušila, že pomyslný balvan, který ho zatěžoval, jen tak sama nezvedne. Zírala vzhůru k okapu a na noční oblohu posetou snad miliony hvězd. Myslela na ukrutnou zimu, která ji okamžitě znecitlivěla naražená záda, a na smrt. Nohy přestaly poslouchat. Obě. Žádný pokyn k pohybu nebyl vyslyšen. Krom toho ji pravá hrozně bolela. V kyčli. *Krček,* rozsvítil mozek rudý alarm. Ruce se jí klepaly tak, že musela prsty jedné chytit dlaň druhé a přitisknout si je k břichu, aby je aspoň trochu uklidnila.

Očima těkala po zledovatělém svahu, který čněl nad ní. Se zdí chalupy po druhém boku si připadala jak v napůl vykopaném hrobě. *Opři se o ruce. Můžeš se odplazit!* Radila sama sobě. Ale dlaně se odmítaly pustit jedna druhé. *Vstávej! Nezvedneš se, nepřežiješ! Kde je Petr? Kdybys na něj nebyla taková, tak by tu teď byl. Nic z toho by se nestalo. Jsi zapšklá bába, která nemá nic jiného na práci než otravovat lidem život. Už tvoje máma ti to říkala. To jsi ale byla příliš sebestředná. Ignorovala jsi ji.*

Teď bys jí poslechla. Ráda, že?

Teplota těla klesala rychle, avšak zima se najednou nezdála tak ukrutná. Sice se chvěla, ale měla pocit, že ji to zahřívá. Hleděla vzhůru a vnímala vibrace. Uklidňovaly ji. Zavřela oči.

❄

„Seš slaboch," funěl Petr snahou nepropadat se do sněhu a nesklouzávat z namrzlých závějí. Hlavou mu zněly časté matčiny pokyny a otázky: *Umyl sis ruce? Od kdy nejíš fazolky? Nesedej si sem, ale tady. Na podsedák. Zastrč si košili.* Nenáviděl to. Na každé takové setkání se dlouho psychicky připravoval. Letos nevydržel. Ruply mu nervy.

Je otravná a direktivní. Nikdy mě nenechá opravdu dospět, zatínal naštvaně čelisti. Přesto cítil povinnost. A úctu. Vychovala ho, sama. A proto se teď, v noci, brodil touhle bílou „nádherou".

Už měl chalupu na dohled. V měsícem ozářené krajině se tyčila její tmavá silueta. I uvnitř byla tma. *Přirozeně, vždyť je bezmála půlnoc. I když…, vždycky nechává svítit malé světýlko v kuchyni, aby v noci trefila na záchod,* zašimrala ho znervózňující myšlenka za krkem. *Klídek, to uvidíš až později. Je přece až dole u země v zásuvce. No ale stromeček taky nechávala svítit celou noc,* upozornil sám sebe. Byl zmrzlý na kost. Celý den stopoval, protože doprava sem je tristní. Stejně jako jeho slabá bunda. I kvůli ní se pohádali.

Nemůžu ji tu nechat samotnou. Za pár minut má narozeniny. Stejně na mě čeká. Jako vždycky. Bude podřimovat v křesle a při sebemenším cvaknutí otevře oči. A to budeš potřebovat, protože sis nevzal klíče, jak jsi rychle vypadnul. Krom toho jsi nikdy ještě na takhle dlouho neodešel.

Zadupal nohama na verandě, aby sklepal sníh a částečky ledu. Chytil kliku a zalomcoval. Dveře byly zavřené. Což se dalo čekat, takhle v noci. Naklonil se k oknu, přiložil dlaně kolem obličeje a snažil se prohlédnout tmu, která byla víc než tmavá. *To je divný.* Žádné světýlko. Úplně mrtvo. *Že by jela domů?* Autobus ve svátek jel pouze ráno. *Sama?* Zaťukal na sklo a chvíli čekal. Nic. Pořádně zabušil na druhé okno a pak i na dveře, ale marně. Bez odezvy.

Nakonec zkusil mobil, ale ten hlásil, že je číslo nedostupné. *No super. Takže se sem vleču zbytečně. Máma trucuje a já tu teď umrznu*, prskal naštvaně. Rázoval přes verandu a nakouknul za levý roh, ale nic neviděl, pak přešel zpět a nakoukl za pravý roh. Nic. *Prosím tě, co by dělala venku! Buď spí, tvrdě*. Což se mu nechtělo věřit. *Anebo prostě paličák, paličatej odjela.* Ještě několikrát zalomcoval dveřmi a rozezněl okenní tabulky, ale když nezaregistroval ani náznak života, tak se otočil a stejnou cestou, kterou přišel se vydal zpět. Na telefonu navolil Frantu, kámoše ve vesnici. „Ještě nespíš? Super. Můžu u vás zůstat na noc? Vím, že je Štědrý den. To je dlouhý vyprávění. Všechno ti řeknu. Za čtvrt hoďky jsem tam."

Nevím, jestli jsem vytočenej nebo se o ni bojím. Přiznal si. Noha mu uklouzla a svezl se po závěji. Zapadl zadkem do sněhu. „Sakra!" zasyčel. Když vstal, otočil se ještě jednou k chalupě. *To, ale přece neštymuje. Jestli odjela ráno, nemůže vycházet kouř z komína. Zkusím ještě jednou zabouchat.*

❄

Zvuky zvonů svolávajících věřící ve vesnici na půlnoční mši se převalovaly nad zmrzlým paloukem. Leona pootevřela oči, protože měla pocit, že kromě nich slyší také kroky a bouchání. *To se ti zdá,* okřikla se. Zima se po jejím ztuhlém těle vytrvale přelévala sem a tam a otupovala ho. Nebylo to nepříjemné. Spíš takové odevzdané.

Stočila oči k nebi a srdce ji počalo z posledních sil nadskakovat. *Opravdu padá hvězda? Něco si přej, Leo*! *Třeba je to naposled.*

Z jasné vesmírné linky se stala rozmazaná šmouha, když žádala vesmír, aby jí Petr odpustil a zrak jí zahalila slabá vlhkost. *Jsi*

naivní, jestli si myslíš, že ti hvězda zachrání život. Stejně ti ho už moc nezbývá. A není ti to jedno?

Z ponurých myšlenek ji náhle vytrhl zvuk, který rozčísl noční krajinu. Vyburcoval ji k pozornosti. Jako šíp se zapíchl do zmrzlých uší. *Opravdu? Bušení na okna?* Zalapala po dechu. Zkusila vykřiknout, ale nešlo to. Odkašlala si a ztuhlé tělo u toho bolestivě nadskakovalo.

„Pomoc," zamumlala. Hlasitě, ale pořád málo.

A tak se nadechla, co to šlo. Ignorovala bolest v hrudníku a ostré řezání v krku a co nejvíc mohla, zakřičela. Uvědomovala si, jak nepřirozeně její hlas zní, a jak míří ke hvězdám. I tíhu světa, co jí tlačila ramena k zemi. Vyčerpaně zavřela víčka a nechala bradu, aby se ještě chvíli chvěla zoufalstvím a nadějí.

Vnímala rychle se přibližující kroky, které křupaly ve sněhu.

Vnímala to nejkrásnější slovo, které kdy slyšela.

„Mami!"

VÁNOČNÍ CHAOS

VERONIKA KRUMMER

VÁNOČNÍ CHAOS

VERONIKA KRUMMER

Jen co Agnes otevřela dveře, mráz jako by se jí pomalu zakusoval pod všechny ty vrstvy oblečení. Venku panovala tma, byl prosinec, polární noc a jen lehká záře stoupala zpoza obzoru. Za doprovodu několika svíček za okny a vánočních světýlek, která osvětlovala vedlejší dům, se Agnes těsně za prahem začala balit do své veliké červenočerné kostkované šály.

Než ale přehodila přes rameno poslední její cíp, za krk jí dopadla pořádná nálož sněhu. Bylo to jako když jí někdo polije ledovou vodou. Na místo výkřiku, strnula a o několik vteřin plných rozdýchávání z toho šoku později ze sebe šálu zase strhla. „Mary! Ten sníh jsi měla shodit už včera!" Nebylo to totiž poprvé, kdy Agnes schytala podobnou ledovou nálož těžkého sněhu, a i když se jí ani jednou nic nestalo, měla za to, že není dobrý nápad si tu duchnu na střeše nechávat.

„Já ho ale shodila, miláčku," rozezněl se ten důvěrně známý hlas odněkud z výše a až tehdy si Agnes spojila jednu a jednu dohromady. Zmateně se rozhlédla kolem sebe, aby tu podlou útočnici našla, ale její stopy jako kdyby končily u rohu domu. Až když se okolím rozezněl rybářčin lehce nakřápnutý smích, spatřila ji nahoře na střeše. Jasně, že jí to ráno říkala, když odcházela. Chtěla stihnout pověsit světýlka ještě před Štědrým dnem. Byly jediné v ulici, kdo měl dům ještě bez vánoční výzdoby.

„Takže tys mi to hodila za krk schválně! Tak to teda ne, pojď dolů!" Vyprskla Agnes a hned hrábla rukama do sněhu, aby mohla po růžovovlasé rybářce mrsknout pořádnou kouli. „Pojď ty nahoru," broukla na oplátku Mary a obě vyprskly smíchy.

„Já nemůžu nahoru!" Zaskučela v návalu dalšího smíchu Agnes. „A já nemůžu dolů!" Oplatila jí rybářka. Hned na to upravila poslední drátky a zapojila všechna ta světýlka do prodlužovačky, kterou si tam nachystala už předtím. Tmou se rozzářila jemná bílá záře vánočních dekorací, která červenému domku, pokrytému popraškem sněhu dodávala opravdové kouzlo. Možná, neměly nejvelkolepější výzdobu, ale za to byla jejich.

Mary ladně seskočila ze žebříku dolů a postavila se k Agnes. Na sobě měla jeden z těch růžových svetrů, které stále nosila a přes něj si výjimečně přehodila šedivou buřtíkatou bundu, pod kterou si svou milovanou fotografku přitáhla do objetí. Ta ani v nejmenším neodporovala, jen se víc zachumlala do její teplé náruče a zabořila tvář do rybářčina svetru. Chvíli jen vnímala její vůni a užívala si teplého objetí.

„Budou to ty nejkrásnější Vánoce... " zašeptala nakonec a zahleděla se na jejich domov, teď už zahalený do vánočního kabátku. Ten nejkrásnějších domov na tom nejmagičtějším místě světa s ženou, o které by si nikdy nedovolila ani snít. Jestli si někdy měla dovolit být šťastná, bylo to teď. Za polárním kruhem na norských Lofotech.

I přes štiplavý mráz si užívala chvíli po jejím boku. Poslouchala, jak rozdivočelé moře naráží o břehy, jak lodě tiše vržou při každém poryvu vln a jak racci v divokém větru navzájem volají jeden druhého. Někomu by se to mohlo zdát děsivé, většina turistů touto dobou na Lofoty nemířila, ale Agnes si to zamilovala. Všechny ty zvuky, vůně i podnebí o trošku teplejší než v Oslu, kde trávila většinu život. Milovala všechno. Cítila se tu totiž volná.

❄

Romantickou chvilku jim nemohl zkazit nikdo jiný než Haf, který se nezapomněl připomenout a celý mokrý na ty dvě skočil. Přeci jen se ony mazlí a on svou denní dávku drbání ještě nedostal. „Neee, už zase! Šupej dolů, budu celá mokrá!" Zaskuhrala Agnes, jako by snad měla naději, že pes ji jen tak pustí. Nakonec ho lehce sama postavila na zem a začala se s ním mazlit. Spojení smrdí jako mokrý pes nabralo nový rozměr. Radši nad tím zavrtěla hlavou. „Zítra si dáš teplou sprchu s šamponem, budou Vánoce," zašeptala směrem k němu, ale to už jí Mary jemně upravila vlasy.

„Říkala jsi něco o tom, že budeš mokrá? Nebo snad jen... Vlhká?" Poškádlila ji s úsměvem rybářka a znovu projela prsty jejími vlasy. Agnes se nakonec poddala moci jejích rukou a zaklonila spokojeně hlavu. Chtěla na ní vidět. Mary byla ale mnohem zrádnější, než si fotografka jen dokázala představit. Jemně porozepla její bundu, pohladila ji nejprve hřbetem své ledové ruky po odhaleném krku a pak...

„Tak tohle si vypiješ!" Zapištěla Agnes se sněhem v dekoltu a okamžik vyskočila. Znovu popadla do ruky sníh, tentokrát ho ale odmítla pustit a mrštila ho po růžovovlásce. Ach, jak si přála aspoň jednou umět házet. Sněhovou kouli totiž ukořistil Haf, kterému spadla přímo pod čumák. Jasně, ledový míček je mnohem lepší než ten gumový, který ho nikdy nezajímal.

Pak přišel další pokus, další rána a tentokrát i zásah do rybářčiny boty. Ta jí bez jediného zaváhání útok opětovala. Za ten večer nakonec skončili všichni tři durchum mokří a jednoho po druhém čekala pořádná teplá, a hlavně mydlinková sprcha.

I přes Hafův odpor vůči šamponu, se nakonec vše podařilo. Vymydlený chundeláč se uvelebil před krbem, zatímco obě ženy se společně při svíčkách zachumlaly do deky. Popíjely horké kokekaf-

fe, jehož vůně i chuť lahodila jejich smyslům a četly si. Mary Vánoční koledu a Agnes novou knížku z pera Ashley Harrington Blake.

Zář z jablečnoskořicových svíček jemně osvětlovala všechny ty drobné dekorace, které společně přichystaly. Šišky, sušené plátky pomerančů i vyřezané domečky zaskládané několika větvičkami jehličnáčů tvořily jemný, přesto tak nádherný pocit vánoční nálady, který jim doma chyběl. Uprostřed pokoje, vedle krbu se dokonce tyčil i vánoční stromeček. Respektive vánoční kytka, protože Mary zapomněla zajet do města. Ale ani jedné nevadilo, že místo jehličnanu ověsily ozdobami dracénu. Právě naopak, ta atmosféra, kterou si připravily, byla jedinečná. Byla totiž jenom jejich.

K večeři pak nebylo nic jiného než zelený hnus, který Agnes v návalu vánoční euforie přejmenovala na Grinchovi zvratky. Ve skutečnosti to ale nebylo nic jiného než smothie ze zelených jablek, mořské řasy a brusinek, které Mary každý den chystala ke svačině. Ani jedné se totiž nechtělo připravovat nic dalšího. Štědrý večer je čekal až následující den, nemělo cenu se tím stresovat předčasně.

Až pozdě v noci, rybářka v náručí odnesla spící fotografku do postele, uvelebila se k ní a po chvíli přemýšlení nad následujícími dny taky usnula.

❄

Uprostřed noci obě probudil drnčící zvonek. Mary se po několika chvílích zdlouhavého přemlouvání rozhodla vstát a jít otevřít, zatímco si Agnes jen přetáhla polštář přes hlavu a snažila se ignorovat světlo lampičky, kterou si rybářka rozsvítila, aby trefila ke dveřím. Chvíli vnímala jen hlasy, kterým zpoza dveří nebylo ro-

zumět, ale už podle jejich tónu fotografka pochopila, že se něco děje. Něco hodně naléhavého.

Jakmile hlasy utichly, vběhla do pokoje růžovovláska, která se bez jediného slova začala soukat do svých rybářských kalhot, zatímco si volnou rukou motala vlasy do obrovského uzlu. Agnes to nedalo a muselo jí po očku sledovat.

„Co se děje, lásko?" Zaskuhrala a promnula si vyčerpaně oči, aby si zvykla na světlo lampičky a zamaskovala své pohledy směrem k ní. „Ale nic, zlato. Jen menší problém v přístavu, ještě spinkej. Než se vzbudíš budu zpátky," řekla tiše Mary, zatímco se naklonila nad rozespalou Agnes a jemně přitiskla své rty na ty její. Ach, jak si Agnes přála ten polibek prohloubit. To už se ale růžovovláska odtáhla a vyběhla do tmy ven.

Fotografka se unaveně natáhla pro telefon a při pohledu na čas, který ukazoval dvě hodiny ranní se jí udělalo téměř mdlo. Raději zhasnula lampičku, zavřela oči a pokusila se zaspat ten nepříjemný pocit. Opět byl Štědrý den a něco se prostě muselo pokazit...

To, co probíhalo poté se už ani nedalo nazývat spánkem. Chvíli, co chvíli se otevřely venkovní dveře, ozývalo se hlasité šramocení a občas i Maryiny nadávky. Rozhodně to nevěstilo nic dobrého. Po šesté hodině na spánek rezignovala a rozhodla se projít alespoň pracovní emaily. Jakmile ale nastartovala notebook, načetla Wi-Fi, kterou Mary donutila pořídit a přihlásila se, málem jí trefil šlak. Osm nepřečtených zpráv od klienta, pro kterého měla jednu z největších zakázek za poslední měsíc. Zazdila jeden z termínů odevzdání.

„Bože... bože to ne," zaskuhrala a okamžitě začala listovat diářem, ve kterém TO datum neměla poznačené, i když bylo životně důležité. Zadívala se na hodinky a s trhaným nádechem otevřela editor. Čekala na ní úprava celkem padesáti dvou fotek. Minimálně tři nekonečné hodiny práce, úpravy kontrastu, světla, tónů, a hlav-

ně vizuální stránky jako takové. Určitě tam bude muset hodně retušovat a ladit detaily. Protože právě tahle zakázka je pro ni klíčová.

Jako raketa vystartovala z postele, ani se nepřevlékala jen v chlupatých kravičkových papučích a pyžamu vyběhla do kuchyně, aby si v rychlosti udělala kafe. Po otevření dveří dostala málem druhý skoro infarkt rána. Všude byly černé šmouhy od vazelíny, blátivomokré otisky bot a na čistě bílém ubrusu s ručně vyšívanými vzory hromada špinavého nářadí.

Zoufale se otočila na vánoční kytku, od které se ozývaly divné zvuky. A v tu chvíli přišel třetí skoro infarkt. Haf se rozhodl, že ochutná vánoční dracénu, protože vypadala přeci opravdu chutně. Po několika soustech se ale svalil s otevřenou tlamou na zem a lapal po dech. Agnes si nestačila ani zanadávat, než se jí nahrnuly slzy do očí. Ale neváhala ani vteřinu, načež se rozběhla zpátky do ložnice pro telefon, aby mohla zavolat Jonasovi. Veterináři a Maryinu dobrému kamarádovi. Tohle se totiž rybářka nesmí v žádném případě dozvědět

❄

Když se ani na druhý pokus z telefonu neozval veterinářův hlas, natáhla na sebe péřovku, čapla psa do náručí a celá udýchaná se vydala ven. Nebrala ohled na to, že chumelí a Haf váží sedm kilo. Jen s funěním skoro běžela k Mariinu autu, které řídila jen jednou jedinkrát, a to v létě. Tentokrát bylo na silnici několik centimetrů sněhu, jinde i pěkná námraza, nemluvě o tom, že jejich auto mělo sněhové řetězy, které už něco zažily. Psa položila na zadní sedačku a sama si sedla na sedačku řidiče.

Dalo by se říct, že byla blázen, když rychlostí vyšší, než třicet kilometrů za hodinu vyrazila po kluzské cestě k Jonasovi domů do vedlejší vesnice. Vůbec jí nezáleželo na ničem jiném než na tom,

dostat Hafa co nejdřív na místo. To ovšem neznamenalo, že při řízení nesvírala volant jako kdyby ho měla rozdrtit a na pyžamu se jí nezačaly objevovat koláče potu. Právě naopak. Měla nervy v kýblu. Možná z toho kýblu i přetékaly ven. A ta cesta se zdála jako by snad neměla konec.

Když ale konečně zastavila na místě, málem se rozbrečela úlevou. Vytáhla Hafa a vydala se rovnou k dveřím Jonasova domu. Stačilo jedno zazvonění a jeho drobná postava se vyřítila ze dveří. Nepotřeboval víc než jediný pohled, aby pochopil, co se děje. Převzal od Agnes Hafa, který jen nespokojeně zachrochtal a vydal se do ordinace.

„Co přesně sežral?" Zeptal se, zatímco zápasil s klíči do vedlejšího domku, kde měl svou útulnou ordinaci. „Já... On... On se pustil do dracény. Bude v pořádku? Mary si tohle nesmí dozvědět. Vůbec nevím, jak se dostal sám do kuchyně. Normálně tam bez dozoru nemůže," vysypala ze sebe udýchaně.

Jakmile Hafa položil na stůl a prohlédl si ho. „Neboj, myslím, že zakousnul jen pár listů. Nejdřív mu dám něco proti otoku, co má v tlamě, aby se mu zase líp dýchalo a pak mu dám něco, aby nám tu kytku vyzvracel. Divila by ses, ale nejste první pacienti s tímhle problémem." Pronesl po chvíli a s úsměvem se na Agnes poprvé pořádně podíval.

Vypadala jako zmoklá slepice. Byla vyčerpaná, zmrzlá a na nohou se jí stále smály kravičkové pantofle, akorát už v dost pokročilém stádiu omrzlin. Nemluvě o tom, že jí pod bundou koukal lem noční košile, který už musel být taky pěkně podchlazený.

„Co kdybychom pak přešli k nám, udělal bych ti čaj, našel nějaké oblečení, ve kterém nebudeš vypadat no... takhle a ještě boty, které ti nezpůsobí omrzliny prstů? Haf se mezitím prospí, hm?"

Zavrtěla hlavou. „Musím domů, Mary má nějaký průser v přístavu a já zazdila zakázku," přiznala s povzdychem.

Když se pak i s Hafem vrátila domů, tak aniž by poklidila všechen ten nepořádek, zavrtala se zpět do peřin a začala pracovat na úpravě fotek. Teď se jí ta zakázka protivila ještě víc než na začátku. Nikdy nefotila kosmetiku s přírodou. Vždycky fotila jen a pouze přírodu v celé své kráse a v téhle zakázce zrovna vynikal jen nějaký flakón s voňavkou a butelka s krémem. Nic, po čem by fotografčino srdce mělo prahnout. Ale takovouhle zakázku si nemohla dovolit odmítnout.

❋

Na místo pár hodin nad prací strávila téměř celý den. Když si šla udělat oběd, klasické vánoční karbanátky, které všichni v okolí dělali na Štědrý den, všechno se pokazilo ještě víc. Místo karbanátků vznikly černé ztvrdlé šišky, které nakonec pláčem vysypala do koše. Celý domek smrděl spáleným masem a ať se Agnes snažila sebevíc, nedokázala to vyvětrat. Od kouře jí štípaly oči a už ani nebránila slzám, které se jí začaly valit po tvářích.

Když se vrátila k té podělané zakázce, uvědomila si, že nad ní sedí už sedmou hodinu. Měla chuť notebookem hodit o zem a na všechno se vykašlat. Celý den byl úplně k ničemu. Měl být jen o nich. O ní, rybářce a Hafovi. Měli společně péct cukroví, smát se každé blbině a užívat si zasloužené volno, které obě tak moc potřebovaly. Namísto toho byla každá jinde a ani jedné se nedařilo.

Za celý den viděla Mary ještě dvakrát. V obou případech byla rybářka celá od oleje, vlasy jí vypadávaly z růžového drdolu a na tváři měla ten zádumčivý výraz, kterým se na ni dívala v první den jejich setkání. Při té vzpomínce Agnes zabolelo u srdce. Tehdy na sebe měly přeci jen o trochu času víc než teď...

Až když se k ní Haf došoural do postele, rozhodla se nakonec všechny fotky odeslat. Co na tom záleželo, že jedna nebo čtyři fot-

ky nebudou dokonalé. Zaklapla noťas a s pláčem si k sobě přitáhla psa, který ji začal olizovat tváře. Nakonec s ním v náručí usnula vyčerpáním.

„Lásko, už přišel Julenissen." To tiché šeptání jí probudilo z bezesného spánku. Unaveně rozlepila oči a když před sebou uviděla Maryin ustaraný výraz, smutně zvedla koutek.

„Ty už jsi doma..." zašeptala Agnes a padla rybářce kolem krku. Už nebyla cítit po oleji ani po potu. Voněla jako hřebíček se skořicí, vlasy měla zase krásně upravené a na sobě měla opět ten zářivě růžový svetr, akorát čistý jako obloha za letního dne.

„Musím si dát sprchu a všechno uklidit," vyhrkla okamžitě Agnes a chtěla se odtáhnout. Na místo toho jí u sebe Mary přidržela, jako by ji snad nechtěla pustit. „Všechno jsem zařídila, lásko. Dej si jen sprchu a přijď za námi do obýváku. Už přišel Julenissen." Pronesla s klidem a až poté fotografku stisk objetí povolila.

Agnes se před ní možná až maličko styděla. Sama byla celá neupravená, smrděla potem, oči měla ulepené od slz a o vlasech ani raději nechtěla přemýšlet. Hned se začala hrabat z postele, popadla oblečení ze skříně a rozběhla se do sprchy. Cestou se ale po papučích smekla a div nespadla na zem. „To nic!" Houkla za sebou pro jistotu a pokračovala se svým úprkem do koupelny.

Po sprše vylezla do obýváku a nestačila se divit tomu, co viděla. Kolem znovupostavené, nazdobené a osvícené dracény stál dřevěný plůtek a kolem něj byla hromádka dárečků. Hned vedle na zemi na koberečku ležel Haf s červenou mašlí, za ním na křesle seděla Mary s širokým úsměvem na tváři a sobími růžky ve vlasech. Pro úplné naladění atmosféry v pozadí hrály vánoční koledy, v oknech svítily svíčky a za okny padal sníh. Což asi rybářka nedokázala ovlivnit, ale to pravé kouzlo to rozhodně mělo.

„Zavři pusu ať ti do ní nevletí moucha, lásko. Holt jsem si dala i druhou polonoční. Když jsem slyšela a pak i viděla co všechno

se tu stalo, musela jsem ti zajistit alespoň ten štědrý večer. A teď už pojď k večeři, mám příšerný hlad. Mám nachystanou tresku s hráškem a bramborami. Může být, mademoiselle?“ Rybářka vstala z křesla a nastavila jí ruku. Fotografka už ani nestačila nic říct, jen němě šla za ruku s ní směrem do jídelny.

Po večeři si předaly dárečky a společně na gauči ještě chvíli poslouchaly tiše hrající koledy. Potom pořádně umuchlaly Hafa, který měl pod vánoční kytkou nejvíc dárků. I když těžko říct, zda si je všechny zasloužil. A v průběhu večera se ještě podívaly na Tři oříšky pro Popelku. Až těsně před půlnocí vyrazily ven, kde už se z náměstí rozeznívaly hlasy sousedů zpívající tradiční koledy. Na ty Vánoce Agnes nikdy nezapomněla, všechno zlé se totiž v průběhu té noci smazalo. Byly jen ony dvě, Haf a jejich nejbližší přátelé, sousedi a kolegové, se kterými zpívaly a popíjely čaj až dlouho do noci. Možná, že se jí to jen zdálo, ale jen pro ně té noci vyšla polární záře. A Haf výjimečně nesmrděl jako zmoklý pes, i když tu noc našlapal doma víc než obvykle.

NESPRÁVNÝ DÁREK

ÁĎA -
JESTE_JEDNU_STRANU

NESPRÁVNÝ DÁREK

ÁĎA - JESTE_JEDNU_STRANU

Už když jsem se probudila, věděla jsem, že dnešek bude něčím výjimečný. Někdo by mohl tvrdit, že si to myslím proto, že za pár dní jsou Vánoce. Samozřejmě, nemůžu říct, že bych se na Vánoce netěšila, stejně důležitého je pro mě ale i osmnáctého prosince. Moje milovaná babička Giorgia má totiž narozeniny.

Letos má kulatiny, tak se moc těším na oslavu, a na to, až jí budu moci dát dárek. Rozhodla jsem se, že jí sestavím album s fotkami jejích přátel. Babička, tedy nonna, jak jí říkáme, je totiž Italka a do svých třiceti let žila ve Florencii. Tam potkala mého dědu, který ve Florencii byl na dovolené a měl tam strávit jediný den. Po setkání s nonnou se ale oba domluvili, že zbytek jeho italské dovolené zůstane s ní ve městě. Oba se do sebe šíleně zamilovali, a přestěhovali se do země, kde žil můj dědeček.

Po smrti dědečka před pár lety se nonna trošku uzavřela do sebe, pořád však mluvila o svých italských přátelích. Slyšeli jsme tolik historek o Matteovi, Giulii, Paolovi a Isabelle, že mám pocit, jako by to byli i mí přátelé. Moje nejoblíbenější je ta, jak tato pětice hledala nejlepší *spaghetti carbonara* a víno ve Florencii, jedli a pili snad v každé restauraci, a pak se skoro neudrželi na nohou. Představa, jak tohle dělá moje noblesní nonna, která i na procházky v přírodě nosí perlový náhrdelník, mě pokaždé rozesměje.

Rozhodla jsem se tedy, že jejím přátelům napíšu, a poprosím je o fotky a přání. Odepsali mi všichni, každý poslal fotky jejich rodin, a nakonec přidali fotku sebe s party čepičkami a textem *Buon compleanno, Giorgia!* V dopise, který mi poslali, byl navíc list. Po jeho zběžném prozkoumání jsem zjistila, že jí každý napsal dopis a blahopřání k narozeninám v italštině. To mě moc dojalo, a měla jsem ohromnou radost z toho, jak to vyšlo. Moc jsem se těšila, co na to Nonna řekne.

Nastalo odpoledne. Moji rodiče, bratr Alex, náš pes Marty a já jsme sešli v obýváku, abychom probrali detaily oslavy. Moje mamka Sofia nám začala dávat pokyny: „Marty, nemotej se tu! Alexi, nachystej stůl!“ Marty se někam spakoval, pravděpodobně si dát svůj pátý šlofík za den, a brácha šel a začal prostírat, což mě docela překvapilo. Je v pubertě, a většinou dělá, že nic neslyší. Vlastně pokaždé, když po něm něco chci já, se otočí úplně jiným směrem, strčí si prsty do uší a začne pískat znělku z Čelistí. Ha. Ha. Ještě teď se popadám smíchy za břicho.

Mamka se pak obrátila na mého tátu Thomase s dotazem, zda by mohl dojít pro nonnu. Sice bydlí na stejné ulici jako my, dostala ale pokyn čekat, než pro ni někdo z nás dojde. To bylo součást překvapení. To jsme ještě nevěděli, že největší překvapení si pro ni nepřipravíme my, ale někdo jiný.

„Lio, skoč prosím zamíchat jídlo,” řekla mamka. Otočila jsem se a vyrazila do kuchyně. Tehdy se to stalo. Když jsme byli všichni zaměstnaní v obýváku, náš pes Marty, alias chodící popelnice, se nepozorovaně vplížil do kuchyně, a začal ochutnávat. Úplně jsme v tom zmatku totiž zapomněli, že jsme položili obložený sýrový tác na židli. Zatímco my jsme řešili oslavu, Marty měl bufet ve stylu *all you can eat*. Asi se chtěl přesvědčit, že nám bude chutnat. Spoiler: chutnalo by nám víc, kdyby to nesnědl.

„Dohája, Marty, nežer to, fuj!“ zaječela jsem, a náš chodící žaludek se na mě jen podíval, až jsem skoro měla pocit, že slyším jeho myšlenky. Určitě to bylo něco ve stylu: *u jídla se nemluví, co na mě řveš??* Kdyby mohl, protočil by oči.

Mamka slyšela můj křik, a přiběhla se podívat co se děje. „Lio, co tu řv…MARTY!! JÁ TĚ VYKOSTÍM! NE, TO BYS MĚL MOC RYCHLÝ A VYVÁZL BYS MOC SNADNO! JÁ TI BUDU DÁVAT NA JÍDLO JENOM GRANULE! NIC NA PŘILEPŠENOU, TEĎ SES O TO PŘIPŘAVIL, TY PSISKO! SLYŠÍŠ TO? UŽ NEBUDE ŽÁDNÉ MASÍČKO, VAJÍČKO, PROSTĚ NIC!!“ Marty se na ni podíval, a mocně si říhl. To už jsem nevydržela, a rozřehtala se na celé kolo. Dokonce i mojí rozlícené mamce zacukaly koutky. „Nemysli si, že jsem ti odpustila,“ láteřila dál, „fakt už ti nedám nic dobrého. Ani kapsičky, ani konzervy.“ Marty se na ni díval, jako by měla sedm hlav a osm rukou. Asi jsem ho nikdy neviděla tak zmateného, slyšel jeho oblíbená slova, ale tón paničky byl nějaký divný. Pro jistotu se tedy skrčil, a nasadil výraz roztomilého štěněte. To mě znovu rozesmálo, a viděla jsem, že i mamka se už směje. Jo, ten náš pes, to je herec.

A do toho přišla nonna. V tom zmatku jsme obě zapomněly, že pro ni taťka už šel. *A dohája*. Očividně ji přilákalo mamčino láteření, a když jsme jí vysvětlily, co se tu stalo, začala se smát, až se za břicho popadala.

„*Omg*, co tu máte za *session*?“ přišel brácha. „Jste se všechny zbláznily, nebo co, že tak kvílíte?“

Nonna se na něj otočila, přejela ho hodnotícíma očima, a s klidem pravila: „*Omg*, pes sežral večeři. Předpokládám, že *omg* je nějaký typ pozdravu, který vy mladí používáte, vzhledem k tomu, že jsi nás ani nepozdravil a řekl rovnou tohle.“ Alex se zarazil a pak se hned opravil: „Jé ahoj nonno, já jsem si tě ani

nevšiml, při všem tom rozruchu. To víš, vypadáš jako Lia a mamka, prostě jsem se přehlédl."

Po slavnostní večeři jsme se sesedli v obýváku a rozhodli se, že popřejeme nonně. Stoupli jsme si ke krbu, vzali si do ruky sklenky s Proseccem, a všichni jsme sborově zvolali „*Buon compleanno, nonna!"*

„No vy jste úžasní, moc děkuju," slzela. „Doufám, že pro mě nemáte žádný dárek, já nic nepotřebuju!" Všichni jsme hromadně zakouleli očima a obligátně odpověděli: „My víme nonno. Neboj, určitě pro tebe nic nemáme. Žádný dárky, nic."

Vzápětí jsme si ale všichni stoupli, a taťka zahlaholil: „Ale co by to bylo za narozeniny bez nějakých drobností pro radost, že?" A postupně jsme nonně předali pár dárků, které jsme naskládali na stolek u gauče. Fotoalbum ode mě, úhledně zabalené ve smaragdově zeleném papíru, decentní béžová obálka od rodičů a malá modrá krabička od bratra. Marty, když viděl, že skládáme různé předměty na stolek, vzal do tlamy svého plyšáka lenochoda Sida z *Doby ledové*, a přidal ho na hromadu. To vyvolalo další salvu smíchu. Zatím to vypadalo, že na letošní nonniny narozeniny budeme vzpomínat ještě dlouho.

Nonna si k sobě tedy přitáhla dárky, a začala rozbalovat. Jako první na řadu přišel bráchův balíček. Sama jsem byla zvědavá, co nonně dal, nebylo to tak, že by se mi svěřil, nebo mě požádal o pomoc. Vzápětí jsem zalapala po dechu. V balíčku se ukrývalo nádherné kapesní zrcátko s růží. Bylo zlaté, a na horním víku byla nakreslená růže, která měla starorůžovou barvu. Byla jsem ohromena, to se bráchovi opravdu povedlo.

Nonna vypadala potěšeně, prohlížela si zrcátko ze všech stran, a pak se otočila na bráchu: „Je nádherné, grazie mille! A mně se zrovna včera rozbilo moje zrcátko! Vypadlo mi z kabelky, když jsem ho vytahovala na ulici. Vidíš, to jsi měl skvělý nápad."

Brácha se rozzářil: „Fakt? Uf, tak to vyšlo! Šel jsem ho kupovat s kamarádem, říkal, že jeho babička má přesně takové, a že si ho nemůže vynachválit. Tak jsem si říkal, že by se ti mohlo taky hodit.“ Nonna se usmála a znovu poděkovala.

„Tak, jsem zvědavá na obsah dalších balíčků. Začínám si myslet, že mi čtete myšlenky. Zrcátko se mi opravdu hodilo, a to ani nemluvím o tobě Marty. Jak jsi uhodl, že plyšáka taky potřebuju?“ Zasmála se, a podrbala Martyho po hlavě. Ten ležel celou dobu na gauči, podezřívala jsem ho, že spí.

Nonna vytáhla dárek ode mě, a já jsem napjatě sledovala, co na album řekne.

“Dio mio, Lio, to je úžasné! Jak se ti to povedlo?” zvolala s hlasem plným emocí.

„Napsala jsem tvým známým, a všichni mi poslali fotky. Pak jsem je vytiskla, a nalepila do alba.“

„Ty jsi hodná, takovou práci jsi s tím měla! Grazie mille, cara.“

Následně se nonna se natáhla pro obálku od našich, a po jejím rozbalení vykulila oči a otočila se na mamku s taťkou: „Vy jste se zbláznili! Letenky do Florencie s pobytem v hotelu u Duomo?“ Wow, tak tohle jsme nečekali, s bráchou jsme se na sebe podívali, jeho vytřeštěné oči a pusa do ‚o‘ by mě rozesmály, kdybych si nebyla jistá, že se tvářím úplně stejně. To se rodičům opravdu povedlo, nonna ve Florencii nebyla od doby, co se přestěhovala za dědou.

„Já ale přece nemůžu nikam letět, už jsem stará!“

„Nonno, ale no tak! Vždyť ti ještě není ani sto let,“ rýpla jsem si.

„Ano, nejsi stará, jen máš víc aktualizací než ostatní,“ přidal se brácha.

I když víme, že naše rodina má skvělý smysl pro humor a že tím nikoho neurazíme, po bráchově prohlášení jsem se trošku zarazila.

Nonna naštěstí vyprskla smíchy, a rodiče se k ní po chvilce přidali. „Vy vtipálci. Co bych si bez vás počala," prohlásila nonna.

„Ale teď vážně. Já opravdu nemůžu nikam letět, vždyť bych se akorát ztrapnila před ostatními lidmi. Taková stará ženská, co sem lozí, to by si určitě říkali," vyšilovala.

„Né, to by nikdo určitě neřešil. Vždyť by to bylo super! Mohla by ses vidět se svými kamarády. Jak že se jmenují? Mercoledi, Giuseppe, Pedro a Isidora?" předstírala jsem nevědomost.

„Matteo, Giulia, Paolo a Isabella, což sama dobře víš," zasmála se nonna. „ A kde jsi vůbec našla ta jména? Kromě toho, Mercoledi znamená středa. Mimochodem, a to víte, že ten váš oblíbený seriál o té divné holce, co si říká středa…"

Brácha jí do toho vstoupil: „Wednesday nonno, Wednesday…"

Nonna pokračovala, jako by ji nikdo nepřerušil: „... se v Itálii jmenuje Mercoledi?"

„A do té Itálie nepojedu. Tečka. Jste moc hodní, ale já musím zůstat. Navíc..." podívala se na datum na letence a vykulila oči „…je to už za dva dny? To nemůžu tak jako tak, mám domluvenou kontrolu na zubním, vždyť víte, jak dlouho trvá se objednat." Nonna se odmlčela, a my se snažili zpracovat nové informace.

„Lio, co kdybys tam jela místo mě? Alex je ještě moc mladý, ale ty bys mohla." Rodiče se na sebe podívali, a přikývli. Sami se nemohli takhle narychlo uvolnit z práce.

„Co…cože?"

Odkašlala jsem si, a snažila se působit alespoň trochu inteligentně. „Já mám cože? Cože mám? Já?" Hm. Tak ne no. Snad někdy jindy. Můj mozek si očividně dává volno aby byl čilý na Itálii, kam očividně jedu už pozítří.

„Pojedeš do Itálie. A musíš sehnat někoho, kdo pojede s tebou, je to pro dva lidi."

„Ježišmaria, to nemám šanci kohokoli sehnat, musím hned napsat kamarádkám," zaúpěla jsem a začala se natahovat pro telefon abych napsala do naší hromadné skupiny *Nejvíc nejlepší kámošky.* Tuto skupinu máme s holkami už od třinácti, a v té době nám to přišlo jako geniální jméno. Od té doby se změnila spousta věcí, rozhodly jsme se ale ten název zachovat.

Holky, co říkáte na výlet do Florencie? Odlet je za dva dny, můžu vzít jednu z vás 😊

Ťukla jsem na políčko odeslat, a zbývalo jen čekat.

„Mami, holky nemůžou, rodiče je nepustí, je to prý moc narychlo. Co mám dělat? Přece nepojedu sama," zakvílela jsem nešťastně a praštila sebou na gauč obličejem dolů. Mamka se už nadechovala k odpovědi, předběhl mě ale brácha. „Omg, nechovej se jako drama queen. Však to můžeš přidat na facebookovou skupinu vaší školy."

To mě vytrhlo ze zoufání a vzhlédla jsem. Brácha seděl u stolu a nerušeně si mazal rohlík marmeládou, jako by právě neřekl něco naprosto geniálního.

„Tak to mě nenapadlo, díky!" Vylítla jsem nahoru do pokoje, a začala jsem vše sepisovat. Rozhodla jsem se neponechat nic náhodě, a přidala jsem pro jistotu i fotky Florencie.

Zbytek večera se vlekl jako voda, a já jsem zatím nedostala žádnou kladnou odpověď. Moji spolužáci a známí byli buď sami někde na dovolené, nebo je rodiče nepustili. Do postele jsem ulehala s pocitem naprostého zoufalství. Samozřejmě, jet do Florencie sama je pořád lepší než nejet do Florencie vůbec, jen jsem nechtěla strávit těch pár dní před svátky sama v úplně cizím městě. Už jsem pomalu klimbala, když mě probudilo cinknutí na mobilu. Rychle jsem se po něm natáhla, a objevila, že mám jednu novou zprávu. Psal mi Liam, kluk od nás ze školy. Pořádně jsem ho neznala, pro-

tože byl o ročník výš, ale věděla jsem o něm. Liam byl vysoký, tmavovlasý, a jeho modré oči způsobovaly, že holky po něm šílely.

Liam
Ahoj Lio, ještě jsi pořád nikoho nesehnala?

Lia
Ahoj, bohužel ještě ne... Pořád ale věřím, že se někdo ozve🍀

S napětím jsem čekala, co se z této konverzace vyklube. Nechápala jsem, proč mi napsal.

Liam
Možná bych o někom věděl…

Srdce mi začalo bušit rychlostí, o které jsem nevěděla, že je toho schopné. Možná by ani nemělo?

Lia
Opravdu? To by bylo skvělý! Kdo to je?

Liam
Já 😎

Zůstala jsem na tu zprávu hledět s otevřenou pusou. Cože? Liam že by jel do Florencie? Tomu se mi nechtělo uvěřit. Na chvilku jsem si začala představovat, jak by výlet probíhal. Vždyť se ani neznáme, a měli bychom spolu strávit čtyři dny? Jasně, asi bychom se tam poznali, ale to přece nejde, co by na to řekli rodiče? Vím určitě, co by na to řekla nonna *„Jen si to užij cara, takový hezký kluk, to se hned tak nevidí.“* Ale přece nemůžu letět s někým jenom proto, že jeho vzhledové kvality jsou jiné než ostatních, ne? Panebože, co když mě tam chce zavraždit? Zas tak dobře ho ne-

znám. Ježkovy voči, on asi čeká na odpověď, musím honem něco vymyslet. Aaaaa, on něco píše, honem něco napiš, cokoli!

Lia
Chceš mě zavraždit?

Liam
Co…Cože?
Proč bych tě měl chtít zavraždit?

Lia
A nechceš?

Liam
A musím?

Hm, tak teď jsem si stoprocentně pokazila všechny šance, protože kluk, kterého nařknete z toho, že vás chce zavraždit v Itálii a následně ho k tomu ještě přemlouváte, s vámi asi těžko potom někam půjde. Liam měl ale očividně tužší kořínek, než jsem čekala, protože mi od něj vzápětí přišla další zpráva.

Liam
Jsi divná 🤔
Ale stejně rád pojedu, ve Florencii jsem ještě nebyl.
I když se teď spíš bojím, že ty zavraždíš mě 😅

Lia
Myslíš to vážně? Neříkám nic, strašně moc by se mi to hodilo, zachránil bys mě 🥺
Dívej, tak co kdybys přišel zítra dopoledne k nám, a domluvili bychom se?

Liam
Jasně, rád.

Rád. Zírám na ty tři slova a přemýšlím, co se to doprčic děje. Vážně s ním někam poletím? To jsem zvědavá, co na to ráno řekne mamka. Vypadá to ale, že nemám jinou možnost.

Ráno přišlo příliš brzy. Mamka kupodivu souhlasila, a teď jsme všichni čekali, až Liam přijde k nám domů. Přišla i nonna, prý si zapomněla vzít dárky. Podezřívám ji ale z toho, že se chtěla podívat na Liama. Když zazvonil zvonek, vyletěla jsem jako první, abych se s Liamem mohla alespoň v klidu pozdravit, než na něj nalétne moje rodina.

„Ahoj," pozdravil mě a usmál se.

„Ahoj," odpověděla jsem a pokusila se o úsměv.

Chvíli jsme stáli a dívali se na sebe. Pak mi došlo, že asi čeká na pozvání do domu, a vyhrkla jsem: „Pojď dál. A předem se moc omlouvám za svoji rodinu, asi tě podrobí důkladnému výslechu."

Liam se uchechtl: „To nevadí, chápu je. Snad to přežiju, jinak budeš muset jet sama," mrkl na mě.

„Tak pojď, ať to máme za sebou," povzdechla jsem si, a zavedla ho do obýváku. Moje rodina seděla spořádaně na gauči, Marty ležel na křesle, a chudák Liam nejspíš nevěděl, co ho čeká.

„Tak ty jsi Liam."

„Chodíš do školy?"

„Liam a Lia, to je jako jazykolam, haha."

„Chodíš s naší Liou?"

Poslední z dotazů vzešel od bratra, a já ho prošpikovala tak planoucími pohledy, že by se z nich Jan Hus začal přinejmenším ošívat.

Liam se tím nicméně nechal rozhodit, a postupně na všechno odpověděl. „Dobrý den, ano, já jsem Liam. Ano, chodím do školy, jsem v posledním ročníku na Liině škole. Ano, Liam a Lia zní trochu zvláštně, myslím si ale, že z nás bude skvělá dvojka. A ne, ne-

chodíme spolu.“ S posledními slovy na mě mrkl, a já měla co dělat, abych nezrudla.

V podobném duchu pokračovala celá návštěva, Liam ale trpělivě odpovídal na vše, co moje rodina uznala za vhodné vědět.

„Půjdu tě vyprovodit,“ řekla jsem, a snažila se ignorovat vztyčený palec, který mamka ukázala směrem k Liamovi. Pokud si toho všiml, nedal to na sobě zdát.

„Tak,“ řekla jsem.

„Tak,“ řekl Liam.

„Ještě jednou moc děkuju, že do toho jdeš,“ pokračovala jsem nejistě, ale Liam mě zastavil.

„To já děkuju, že mě sebou bereš, myslím, že to bude sranda,“ zasmál se.

„No dobře, tak zatím, a večer ti napíšu kdy vyjedeme, ano?“

„Dobře, díky a ahoj,“ usmál se na mě Liam a odešel.

Když jsem večer lehala do postele, totálně unavená po balení, které zabralo mnohem víc času než jsem myslela, začínala jsem se opravdu těšit. A k mému překvapení jsem se těšila i na Liama, vyklubal se z něj fajn kluk. Během návštěvy bavil mě i ostatní svými vtipy, a já jsem se přistihla, že mám radost pokaždé, když se na mě usmál.

Nakonec musím říci, že vše vlastně dopadlo dobře. I přes neshody s Martym o tom, co je a není slavnostní atmosféra jsme si vše všichni užili. A já se už moc těším, co nám s Liamem Florencie přinese. Kdo ví, třeba se tam stane nějaké kouzlo, a Nonnin nesprávný dárek bude ten pravý pro mě.

Lia

Zítra tě vyzvedneme o půl desáté, ano? Kde vlastně bydlíš?

Liam

Bydlím na stejné ulici co vy, klidně dojdu k vám 😊

Lia
Super.

Liam
Super.
Liam
Tak se moc těším 😍

Lia
Já taky 😍

HOŘKOSLADKÉ VÁNOCE

DANA BEKOVÁ

HOŘKOSLADKÉ VÁNOCE

DANA BEKOVÁ

Praha – 23. prosince 1867

Přání jsou všude kolem nás. Mají neuvěřitelnou moc, protože nás dokážou naplnit, a už nepustit. Jsou pro nás nezbytné, proto jsme tak vděční, že je můžeme mít. Snít o nich. Vlastně nám někdy mohou připomínat hustou mlhu, nedotknutelnou a plnou tajemství. Přesně takovou, která právě pokryla Prahu, a to jen den před Štědrým dnem.

Zvláštní, co mlha umí. Byl to bílo – šedý závoj, který se dotýkal a halil nejen pražské domy. K nelibosti všech, neumožňoval vidět krásu tohoto starého města. Ve vzduchu byl cítit dým, který vycházel z nedalekých továren a dusil veškeré obyvatelstvo.

Zasněžená Praha byla v tomto čase nejkrásnější a také nejpřitažlivější. Kdo se procházel po sněhem pokrytých ulicích, ten musel hodně dávat pozor, aby nezakopl. Kamenné dlaždice nemilosrdně zamrzaly a způsobovaly tak bolestné pády mnoha chodcům.

Každá rodina se na příchod svátku chystala po svém. Jediné, co je pojilo byla touha po společnosti toho druhého. Toho drahocenného. Tak tomu bylo i na Kamenném mostě. Muž ve vysokém věku s výrazným knírem pod nosem se zrovna po něm procházel. V ruce držel v ruce papírový kornoutek s pečenými kaštany, a nemohl se dočkat, až je donese svým dětem. Mladá žena, která prošla kolem něj, zase pospíchala zadělat nejlepší vanilkové rohlíčky, pro které si dokonce chodil i pan továrník. Muž, co se nakláněl přes kamenné zábradlí se díval do vody. Marně si nemohl vzpomenout

na recept na vánočku, kterou mu šeptala kdysi babička do ouška, aby její tajemství znal jenom on.

Vlaky, které přijížděly na nádraží Františka Josefa I. byly plné vzdálených příbuzných remcajících, jaká to zase byla nepohodlná cesta. Ale cíl byl pro ně nejlákavější, strávit svátky s těmi, které měli nejraději.

Čas Vánoc klepal na každé dveře, které byly ozdobené obyčejnými věnci z jehličí, a přitom byl naplněn přáním i sny. Chudých nebo bohatých. Každý toužil po kousku štěstí, radosti, ale i uzdravení. Protože tento čas přinášel do každého domu mír a klid.

A tak není divu, že i já se těšil na příchod Vánoc. Byla už tma, a na nebi svítily hvězdy. Stál jsem na místě, které jsem tolik miloval. Snad jsem se naučil neustále na něco nadávat, jak to Češi mají zvykem, protože sotva jsem vyřkl slova plná hněvu, že most je zahalen příšernou mlhou, vše se změnilo. Ten nepropustný závoj se zvedl jako opona v divadle a já si mohl za svitu hvězd prohlédnout tu nejkrásnější konstrukci na světě. Důvod, kvůli čemu jsem v práci tolik byl.

Na břehu řeky Vltavy, která si pamatovala nejen panovníky, ale i války a jiná neštěstí, se tyčil nový most. Původně měl tento typ mostu být postaven v Británii, ale kvůli všemožným problémům se nakonec projekt přesunul do malebné, avšak tajemné Prahy. A tak já, původem Brit se společně s firmou pana Ordishe dostal do tohoto světem neobjeveného města.

Dřevěná lešení, napnutá lana a konstrukce nového zázraku moderního inženýrství byla slibem, že se tato výjimečnost, která měla nést jméno po císaři Františku Josefu I. dočká svého dokončení. A přece, mezi kovové řetězy pokryté mrazem a dutým bouchání kladiv, bylo cosi tichého, dokonce posvátného.

Stejně jako já, a to začínající stavitel, jsem vnímal tu krásu, která se v Praze v posledních měsících rodila. Vždyť mi přinesla tolik

štěstí a radosti, kterou málokdo zažije. Stavět mosty je totiž nejkrásnější činností, hned po stavbě katedrál či kostelů. Sami dělníci s rudými tvářemi ošlehanými mrazem zanechávali otisky svých rozpraskaných rukou na všem, čeho se dotkli, a dobře věděli své, nebyl to jen most.

Byl to příslib.

Byla to čest.

Byla to poctivá práce.

Každé ráno, když jsem přišel, jsem si se zálibou prohlížel lanové řetězy, které se třpytily jinovatkou, a přitom se napínaly do oblouku a stoupaly jak k jedné, tak ke druhé věži. To břímě, které nesly nebylo lehké. Vše jsme museli propočítat. Vše se muselo uzpůsobit, počasí i samotnému účelu.

Zhostil se toho pan Rowland Mason Ordish, anglický inženýr a chytrý člověk. Měl statnou menší postavu, kterou ale nešlo nikdy přehlédnout. I díky jeho hřmotnému hlasu, který byl slyšet široko daleko. Tmavé oči se vždy zaleskly, když jsem mu nesl plány a zeptal se ho na nějakou drobnost. Ne, abych ho upozornil na chyby, to bych si nedovolil, ale bych se učil. A pan Ordish byl velmi dobrý učitel. Jednou mi řekl: „Most je, milý Johne, jako člověk. Musí mít pevné základy. V opačném případě se zlomí. I ten nejkrásnější oblouk je k ničemu, když zůstane viset nad prázdnotou."

Pak se kolikrát stočila řeč ke Kamennému mostu, který nebyl z našeho místa vůbec vidět. Pan Ordish pokýval souhlasně hlavou, nadechl se a pokračoval: „Když naši předchůdci stavěli Kamenný most, neměli skoro vůbec nic. Jen kladivo a pár hřebíků. Jejich práce byla záslužná. Podívejte, kolik staletí vydržel. Vrstven jen kameny a cementem. Rok, co rok. Povodeň malá či velká. Vše vydrží," a protože si v Praze pan Ordish velmi oblíbil lískové oříšky

se skořicí, které si kupoval pravidelně na Ovocném trhu, ať už mluvil o čemkoli nikdy nezapomněl si jich pár hodit do úst.

„Minulý týden jsem po něm opět šel. Něco mě na něm totiž velmi láká. Chodil jsem sem a tam. Pořád dokola," pak se zarazil. Přemýšlel a upíral svůj zrak kamsi do dáli, kde zmíněný most stojí již několik stovek let. „Je to tím, že je tak čistý, přitom jednoduchý a neopomenutelný. Tenhle most je srdcem Prahy, ale náš most bude jeho věrným mladším bratrem."

Most králů, císařů, šlechticů, obyčejných lidí, to proto nás oba tak zajímala tato klenutá konstrukce. Koneckonců ho kdysi nechal i jeden král postavit.

Společně s panem Ordishem na mostě pracovali pan William Henry Le Feuvre a Max von Ende. A pak má maličkost John McAvishi. Všichni jsme kolikrát v noci slyšeli zvuky, které připomínaly dech nebo spíše šepot. To samotná řeka Vltava byla naším zaměstnavatelem, správcem ale i kritikem. Šeptala stará slova, která nikdo neznal, a ani nikdo nevěděl, co znamenají. Ševelení až hučení nepřestávalo. Dokonce u citlivějších, nahánělo strach. Řeka má takovou moc. Člověk nikdy neví, co od ní dostane.

My jsme ale strach nikdy neměli, věděli jsme, jak její občasnou neústupnost a tvrdohlavost obejít. Hned od začátku stavby jsme se rozhodli, že na most použijeme nově patentovaný princip. Pan Ordish společně s panem Le Feuvrem vymysleli, skromně řečeno, Ordish-Lefeuvreův systém. Zblízka působil zvláštním dojmem, přiznávám, ale skutečná krása byla v samotné celkové konstrukci. Nosné závěsy z dlouhých řetězů byly velmi těžké a přirozeně se pod vlastní váhou prohýbaly. Kdyby mostovka byla příliš lehká, zvýšený tah by způsobil jejich menší průhyb, ale naopak by se prodloužily a mostovka ve středním poli by klesla víc, což nebylo žádoucí. Aby se tomu zabránilo, zvolili jsme chytré řešení. Nad těžkými závěsy byl volně veden lehčí řetěz ve tvaru řetězovky, kte-

rý procházel přes malé věžičky na horních koncích mostních bran. K tomuto lehkému řetězu byla pravidelně připevněna svislá táhla, aneb tyče, jejichž spodní konce držely těžké nosné závěsy přesně ve svislé, přímé poloze. Tím zůstala mostovka rovná a bezpečná, aniž by řetězy musely nést nežádoucí průhyb. Bez ozdob. Bez kýče. Čistá, fascinující technologie. Ten kov totiž nesl myšlenku. Lidskou myšlenku.

Ano, stejně jako řeka, tak i most tvořilo umění.

Teď, když tu sám stojím, tak si se zatajeným dechem prohlížím těžké řetězy, které napjatě visí. Občas si říkám, a i čekám, až prasknou. Přísahal bych, že slyším z rachotu železa tlukoucí srdce. A od té doby jsem to železné tikání slýchal každý den i každou noc. A dnes v noci bušilo obzvlášť silně. Byl jsem rád, že mě už tolik netrápí ten dunivý, protivný kašel. A ano, i já jsem trpěl souchotinami, jako mnozí v této době. V noci jsem nemohl spát, přes den jsem se cítil vysílen, ale jakmile jsem se opět objevil na stavbě, snad řeka nebo most mi dodaly tolik energie, že bych s nadsázkou dokázal postavit dalších deset mostů.

Ale pak tu byl ten pocit, který jsem se snažil zaplašit. Otázka, která mě budila ze spaní, dožiji se otevření mostu?

S potěšením jsem se nadechl a shledal jsem, že kašel je pryč. Prostě zmizel. Náhle se něco změnilo. Voda se zčeřila a ve vzduchu jsem cítil takovou zvláštní vůni, kterou jsem do té chvíle neznal.

„Až se po mostě projde první člověk, teprve pak obživne," zašeptal do tmy mužský hlas. Otočil jsem se a spatřil jen kousek od sebe starého muže, který se opíral o svoji dřevěnou hůl. V té tmě nebyl skoro vidět, díky kápi, kterou měl přehozenou přes hlavu. Chápal jsem ho, že je mu zima, a když jsem si ho ještě bedlivěji prohlížel, uvědomil jsem si, že tu něco nehraje. Mluvil totiž ang-

licky, což pro mě bylo překvapením. Celou dobu jsem přemýšlel, kam bych ho zařadil.

„Každý most čeká na svojí chvíli, Johne McAvishi," a pohlédl na mě.

„Promiňte, úplně nevím… my se známe?" zeptal jsem se ho a muž se na mě zvláštně podíval. Shovívavě se na mě usmál.

„O mně se dozvíte, v tu pravou chvíli. Pamatujte si ale jednu věc, Vltava se odvděčí každému. Nikdy není nikomu nic dlužná. Svoji odměnu dostanete i vy," a ukázal prstem na most. Na mostovce, na které ležel písek, se rozsvítily svíčky. Desítek svíček. Jedna po druhé. Podíval jsem se směrem ke starému muži a zjistil, že zmizel. Vyběhl jsem na lešení a všiml si, že na druhé straně už svíčky dohasínají, až úplně zmizely.

Jsem unavený, snažil jsem si vysvětlit tento pro mě těžko stravitelný výjev. Nevěřím totiž na báchorky, ani pověsti, o strašidlech, nedají pak člověku spát.

Byl jsem nesvůj.

Dnešní noc byla jiná.

Vzal jsem si brašnu, ve které jsem měl svá kladiva a chystal se vydat domů. Mávl jsem na rozloučenou hlídači. Ten starý nabubřelý vrátný pohladil psa, a ani na mě nepohlédl. Nu což, vždycky to byl podivín, pomyslel jsem si.

Jenže ten večer ještě neměl skončit.

Cesta domů byla zdlouhavá. Šel jsem po kamenné dlažbě, která byla pokrytá jen jemným sněhem a přemýšlel. Nevěřil jsem na víly, elfy ani jiné tvory, jako Irové. Ach, tenhle národ, který umí jen vytvořit bolest hlavy. Nad mnou se skláněly větve starých stromů, které mi připomínaly paráty, zaschlé prsty ve věčném uchopení. Sotva jsem přišel k domu, zálibně jsem si prohlédl vchodové dveře, které zdobily dva věnce z jehličí s velkými červenými mašlemi.

Viktorie, má milovaná žena, si dala tu práci a celý dům ozdobila. Jako jsem to znal v Británii. Chytil jsem za kliku a otevřel staré dřevěné dveře, které jsem slíbil že opravím, protože strašně vrzaly.

Teplo z nedalekého krbu příjemně hřálo, a já byl po nekonečném dni konečně rád, že jsem doma.

Sotva jsem vešel dovnitř, všiml jsem si, že babička mé ženy spí v křesle u krbu. Neslyšně jsem zavřel dveře a tu starou dámu si prohlížel. Byla to dobrá a milá vdova, která se musela posledních dvacet let starat o svá dvě vnoučata. Navíc velmi zvídavá, žádná novinka, a to dokonce z řad techniky jí neutekla. Kdysi, když si dopřávala skleničku vaječného likéru, tak se mi svěřila, že si jako mladá přála stát se lékařkou.

„Můj muž byl ale velkorysý. Jiní manželé svým ženám jen poručili, aby šily, vyšívaly a neptaly se, ale Josef, takový nebyl. Po večerech mi vyprávěl, co nového jako lékař v nemocnic zažil. Koho zachránil nebo kdo mu umřel. A k tomu mi vysvětloval, jak koho léčit.“ Pak upila ze své skleničky a usnula. Ano, má skoro tchýně, jemná a velmi vyhublá žena, byla zlatá. Škoda, že nedostala tolik příležitostí.

Dnes večer vypadala pobledle. Její šedivé vlasy ji lemovaly vrásčitou křehce působící tvář. Chtěl jsem se ujistit, že je v pořádku, když po schodech sešla dívka, sotva žena, má drahá Viktorie. Kdysi mě zasáhla svým temperamentem, chytrostí, veselostí, ale i talentem. Tmavé kaštanové vlasy měla upravené vždy pod velkým kloboukem. Ať už na sobě měla světlé šaty na ven, nebo tmavé na procházku noční Prahou, vždycky jí to slušelo. Byla velmi chytrá, a tak dobrá, až jsem si kolikrát říkal, jestli si mě, takového občas morouse, zaslouží. Povídalo se s ní líp než s Kate. S tou první. Dívka se zrzavými vlasy a krásným úsměvem. Je zvláštní, že Češky jsou krásné, zatímco Angličanky. Řeknu to diplomaticky, dohání svoji vznešenost jinými způsoby. Kate krásně malovala botanic-

ké květy. Až do chvíle, než onemocněla, pak už jen ležela. Nakonec, jako zlomený květ uvadla, a já ji pohřbil na hřbitově Highgate v Londýně.

Zaplašil jsem vzpomínky, které mě i po tolika letech drásaly. Trápily

Má žena si mě ani nevšimla a šla rovnou ke své babičce. Na sobě měla tmavomodré příliš upnuté šaty, bez ozdob, ani bez přívěsku, který jsem ji koupil minulý rok. Vlasy měla sčesané do drdolu. Jemně babičku pohladila po rameni a tichým sametovým hlasem promluvila.

„Babičko, je čas."

„Vidíš, děvenko, jsem už dneska tak unavená. Přišli všichni?" zeptala se rozespalá paní a vstala. U krbu ležel starý kocour. Byla to pouliční směska, a i když neměl rád nikoho cizího, ke mně se vždycky měl. Sotva mě zahlédl, líně se převalil na bok, a nevěřícně si mě prohlížel. Pak si stoupl na své čtyři nohy a pomalým krokem přišel ke mně. Sedl si přímo naproti mně, ocas mu ležel hned vedle těla, a zadíval se mi zpříma do očí. Byl to zvláštní pohled. Jako by ten kocour snad věděl něco, co jsem zatím já nepochopil. Zvířata vždycky vycítí, když se něco děje.

„Má drahá," začal jsem, jenže Viktorie už vedla shrbenou babičku z druhé strany do zahrady. Šel jsem za nimi.

Naše zahrada byla skutku krásná. V létě se Viktorie postarala o výstavbu skleníku, který jsme společně navrhli. Byl středem i dominantou celé zahrady. Samozřejmě jsem se inspiroval zimní zahradou v Dublinu, kterým se proslavil pan Ordish. Ani v Británii takový skleník nikdo neměl. Zvenku připomínal chrám, světlo svíček se lámalo na skle a odráželo do chladné a temné noci. Kovové oblouky, jemné jako krajka, nesly tabule skla, za nimiž i teď v zimě dýchaly rostliny. Skrz sklo jsem uviděl, že se tam něco zelená. Tenkrát, bylo to v zimě, jsem do rakve milé Kate natrhal če-

meřici. Vánoční růži. Podařilo se mi tento vzácný kvítek dostat i sem do Prahy. A zasadili jsme jej s Viktorií do jejího skleníku. Poslední dva roky, vždy na Vánoce, tato krásná květina rozkvetla a nám i sousedům nabízela svoji eleganci, i nádheru.

Jenže skleník se vevnitř zelenal, ale čemeřice ne a ne vykvést. Zamrzelo mě to, a uvědomoval jsem si, že i má žena z toho musí být nešťastná.

Po cestě k domu, Viktorie zapálila svíčky, aby skleník ozářila. Hned vedle se otevřela branka a přišli sousedé z ulice.

„Paní Vilemíno. Jsem tak ráda, že vás vidím," zvolala paní Smetanová, manželka pana ředitele muzea. „Muž se omlouvá, ale opět bádá, bádá a bádá," tato korpulentní a lehce nešikovná madam se s rodinou mé ženy přátelila léta. Co nedohnala na své práci, dokázala svým čistým srdcem. Srdečnější ženu jsem nepoznal.

„Upekla jsem pár koláčků. Říkala jsem si, že by mohly přijít vhod," a sundala krajkovou látku z mísy, kterou přinesla. Koláčky sice nebyly tak nazdobené, přesto jsem viděl, že udělaly radost mé ženě.

„Děkujeme, paní Smetanová."

„Dovolil jsem si přinést něco na zahřátí," zvolal další hlas. To byl pan König, radní, a svobodný mládenec. „Takový teplý čaj s rumem," a naznačil, jak do sebe kope jednu rundu za druhou. „Neměl jste si dělat starosti, pane König," usmála se babička.

„Jak nádherný večer. A to jsem si myslela, že jak byla mlha, tak že to dnes nevyjde," řekla paní Herrmanová, manželka pana právníka, který stál vedle ní. Dva zazobanci. Dva neuvěřitelně hloupí lidé, přesto je musela má skoro tchýně pozvat. Slušelo se to. Nepozvat je znamenalo ostudu. Paní Herrmanová byla totiž vyhlášená drbna. Nikdy ji nic neuteklo.

Zahrada se za chvíli zaplnila dalšími sousedy i dětmi. Přiběhl pes pana Mersheho, generála v důchodu, který vždy zavzpomínal

na některou ze svým bitev ve službách Jeho Veličenstva Františka Josefa I. Když vešel do domu, nikdy nezapomněl z plných plic zařvat „Ať žije císař!“ Bodrý muž, který si léta potrpěl na návštěvy nedalekého vykřičeného domu. Jednou mi vyprávěl, že se zamiloval do dívky, která ale onemocněla a zemřela. „Byla naprosto chudá, ale já bych si ji klidně vzal,“ vyprávěl mi se slzami v očích. Pod slupkou tvrdosti se skrývala něha a cit, jak zvláštní u pana Mersheho, toho starého karbaníka.

Stál jsem tam a vypadalo to, že si mě nikdo nevšiml. Chtěl jsem také něco říct, když v ten moment mě někdo chytil za rameno. Otočil jsem se a ke svému zděšení zjistil, že na naší zahradě stojí starý muž z mostu.

„Neuslyší Vás, Johne,“ řekl klidným soucitným hlasem a pronikavě se mi podíval do očí.

„Ale proč? Já… Co tu děláte? Jste na cizím pozemku. Okamžitě…“ rozčílil jsem se, že takový pobuda se courá po zahradě mé ženy.

„Jste mrtvý, Johne,“ suše mi sdělil záhadný muž.

„Co si to, pane, dovolujete! Nejen, že vás nikdo nepozval ještě… tuhle komickou situaci vyřeším sám,“ a šel jsem ke své ženě.

„Viktorie!“ vykřikl jsem a obrátil jsem se na. Stál jsem proti ní a všiml si, jak po jemné a krásné tváři tekly slzy.

„Ale…“ a náhle aniž bych to očekával jsem se ocitl zpátky u mostu. Tyčil se před mnou ze železa a oceli, i působil mohutněji než kdy předtím. Řetězy se napínaly nad řekou a v jejich křivkách se leskl led. Každý článek řetězu se lehce pohyboval ve větru. Cítil jsem jejich chlad, a přitom jsem se jich ani nedotkl. Bylo naprosté ticho, jen řeka zlověstně hučela. Byla to píseň. Byl to tlukot srdce.

„Vltava Vám dává poslední možnost, Johne,“ řekl smutně starý muž. „Pamatujete na ten kašel, který Vás tak trápil? Tady,“ a starý muž ukázal na místo těsně kousek od nás, přímo u pilíře. „Jste se

rozčílil a začal chrlit krev. Snažili se Vám pomoci, ale… Víte, sám dobře, jak je to zlá nemoc. Posledním dechem jste ale vyslovil jméno…“

„Viktorie,“ zašeptal jsem a slzy mi pomalu kanuly z tváře. V ten moment se u jedné z bran objevila má žena. Zahalená do teplého šátku, který dostala minulý rok k narozeninám a šla rovnou na most.

„Řeka Vám dává poslední šanci. Vždycky jste slyšel, že je Praha tajemná, magická, záhadná. Tohle je její moc. Rozlučte se,“ řekl starý muž.

Utřel jsem si slzy z tváře a narovnal se.

„Tohle není možné…“ snažil jsem se starého muže přesvědčit. Vždyť jsem tu dnes ráno byl. „Johne, nemáte moc času. Jak říkám, to že jste postavil takový most Vám dává určitou moc. Buďte rozumný a udělejte pro ni,“ a starý muž prstem ukázal na moji nebohou a smutnou ženu „poslední správnou věc. Rozlučte se.“

Když jsem mrtvý, jak mohu oslovit tu, kterou jsem tolik miloval, pomyslel jsem si. Přišel jsem pomalu k ní. Stála ke mně zády a ustavičně plakala. Kéž bych se mohl dotknout jejích drobných ramen, vzít ji za pas, jak to měla ráda, když jsme byli sami. Díval jsem se na vzácnou perlu, kterou jsem ztratil, ale něco mi říkalo a nutilo mě, „musíš,“ šeptalo.

„Moc jsem pracoval,“ zašeptal jsem. Trhla se sebou. Podívala se zleva i doprava. Uvědomil jsem si, že mě slyší.

„Já jsem měl překrásný život, Viktorie,“ spustil jsem a ona se otočila. Oči plné slz, které bych ji tak rád z tváří zlíbal. „Být stavitelem je krásná práce. Stavět mosty. Kdysi jsem slyšel, že se každému staviteli vryje stavba do kůže. Do kostí. A to se nejspíš stalo i mně,“ a kývl jsem hlavou směrem k druhé věži „Ten most je mým odkazem. Byl to můj sen,“ Viktorie se už nedívala kolem sebe ale jen dolu na řeku. Měl jsem obavy, aby neskočila, přesto

mi něco říkalo, že má žena je moudrá i statečná. Dostane se přes to.

„Miloval jsem tě, od prvního okamžiku. I ty jsi byla mým snem, víc než Kate. Prosím tě, odpusť mi, že tu ještě jsem. Že nemohu odejít. Mám ale poslední přání," zase jsem se odmlčel. „Chci, abys žila. Vdej se, měj děti a… nezapomeň na mě."

„Tohle není možné," zašeptala Viktorie. Cítil jsem z ní její teplo i žár, který jsem ale sám postrádal.

Vzlykl jsem a pokračoval.

„Miluji tě," a naposledy jsem k ní pohlédl.

„Prosím tě, neopouštěj mě. Prosím," nechal jsem ji tam stát a sešel dolů z mostu, kde už na mě čekal starý pán.

„Neublíží si?" zeptal jsem se ho starostlivě.

„Ne. Ale pojďme se podívat, jak vaše slova zapůsobila," a ocitli jsme se zpátky na zahradě u skleníku. Všude byla tma, když se náhle objevila Viktorie a přišla rovnou ke skleníku. Měl jsem pocit, že neuběhlo ani pár minut, co jsem ji viděl na mostě, jak tam bezbranně stojí. Teď šla pomalu po zasněžené cestičce. Svíčky pomalu dohořívaly.

Vevnitř domu se mezitím uskutečňoval večírek. Byl to vánoční večírek mé drahé skoro tchýně. Jistě pozvala celou řadu známých, nejen sousedů. A věřím, že tu bude ta její pěvkyně, kterou tak obdivuje. Tlumený smích a cinkání sklenic i tichá hudba prozrazovaly, že je tam přesně taková oslava, jaká měla být den před štědrým dnem.

Viktorie otevřela dveře skleníku a usmála se. „Ta čemeřice kvete," zvolala Viktorie. Dotýkala se květů. Okvětní lístky měli lehký růžový až krémový tón. Dotýkala se opatrně kvítků, které nezpívali, ale za svitu dohasínajících svíček zářili. Jen těžko od nich šlo odtrhnout zrak. Pan König, zvědavý soused, odložil svůj čaj a s vrá-

voravým krokem přišel ke skleníku. „Vida, a to ještě před chvílí nic nekvetlo.“

„Co jste do toho hodila?“ zeptal se zvědavě.

„Nic,“ zakroutila hlavou Viktorie. „Jen jsem si přála, aby se vrátil.“

„Má drahá, zvolala paní Smetanová. „Drahý John byl tak obrovský gentleman. Vždycky jsem říkala, poslední anglický gentleman v Praze. Ten most. Víte, slyšela jsem, že už mu lidé začali říkat Eliščin. Po císařovně. No, řekněte není to hezké. Snad i poetické. Člověk musí jít dál po smrti svého milovaného. Jsem si jistá, že ta čemeřice…“ a paní Smetanová vyjekla. „Ona kvete? No, co to má být?“

„Mým posledním přáním je, abys nezůstala sama,“ zašeptal jsem a Viktorie sebou trhla.

Z ulice se náhle ozval zpěv mužského hlasu. Viktorie přešla k bráně a podívala se směrem odkud se záhadný tenor ozývá.

„Omlouvám se, madam,“ ozval se v němčině mladý muž, který stál ve stínu stromu. Byl nesmělý, a přesto něčím zajímavý. Hnědé oči se mu leskly a na hlavě měl starý cylindr, nejspíš po někomu zděděný. Sundal si ho a mnul ho v jemných prstech.

„Šel jsem kolem a všiml si, jak vaše zahrada i v tom sněhu září. A tak mi to nedalo a začal jsem zpívat. Byl to impuls, který nemývám, opravdu. Ale ten váš skleník si zaslouží nějakou hudbu, která by ho ještě více zkrášlila. Mohu se zeptat, co v něm pěstujete?“ zeptal se stydlivě záhadný muž. „Promiňte, vůbec jsem se nepředstavil. Ta daleká cesta z Vídně mě naprosto vyčerpala. Jsem na cestě do hotelu paní Ervinové, kde jsem ubytován. Jmenuji se Eduard Buchman, madame,“ a podal mé ženě svoji ruku.

„A co děláte, pane Buchmane?“ zeptala se má žena, a nabízenou ruku přijala.

„Jsem operní pěvec,“ a já se začal smát. Má žena totiž neuměla zpívat.

„Ale to je výborné, pane Buchmane,“ řekla německy paní Smetanová, která stála za Viktorií. „To je nevídané,“ a mrkla na Viktorii, která se usmála.

„Nedal byste si pane Buchmane šálek čaje? Po tak dlouhé cestě, si musíte trochu odpočinout,“ podotkla má žena „Jmenuji se Viktorie McAvishi.“

„Těší mě, madam.“ Viktorie vzala toho neznámého, zimou prokřehlého muže do našeho domu. Věděl jsem, že teď to bude v pořádku. Byl jsem tomu rád. Můj čas totiž nastal. Naposledy jsem se podíval do okna, kde seděla moje milovaná vedle klavíru, a u něj stál pan Buchman, který už zpíval písně. Nocí se nesly koledy.

Pousmál jsem se.

Krásné a Veselé Vánoce, zašeptal jsem. Vždyť čas smíření i slibů jsou jen jednou v roce. A to zítra.

VÁNOCE NA VENKOVĚ

PETRA ŠUPEJOVÁ

VÁNOCE NA VENKOVĚ

PETRA ŠUPEJOVÁ

Jestli existuje místo, kam by influencerka neměla v prosinci zabloudit, je to český venkov.

Venkov. *Jako vážně.* Grrr. Protáčím oči a proklínám se.

A hádej, kdo právě sedí v nablýskaném mercedesu, obklopená sněhem, se zbytky rozmazané řasenky a nulovým signálem?

Ano. Já.

Blbka, která kývla na kšeft, který jí měl přinést nové sledující.

Moje spolupráce „Vánoce v přírodním tónu" měla vypadat jako dokonale naaranžovaný moment. Káva v ručně malovaném hrnku, pletený svetr, zemité barvy prodchnuté bílou a bledě modrou, perníčková vůně a *mood „slow life*".

Moje současná realita je spíš „*frozen life*".

Auto stojí. Motor taky. Signál: *dead*.

Pod svetrem z prvotřídní merino mám další tři vrstvy, a i tak cítím, jak se mi mrazem stahuje obličej. Což mimochodem není nejnovější typ liftingu, ale obyčejná smrt zimou.

A já nemám spolupráci u kosmetičky. Velká chyba. *Velká.*

Znovu zkontroluji telefon. Beze změny. Pokud se odsud do pěti minut nedostanu, servu si z rukou tu předraženou manikúru. *A co, že jsem to měla v rámci spolupráce zdarma?*

Pořád nechápu, jak se mi mohla seknout navigace. Já teda rozumím, že ten meďák není zrovna nejmladší, mám ho už šest měsíců, ale i tak by měl fungovat. A už vůbec nechápu, kde se tady vzala ta závěj. Věděli, že dneska přijedu. Snad někdo denně čistí vozovku, ne? Koušu se do rtu a snažím se prohlédnout skrz husté sněžení.

„Tahle zimní *fashion* kampaň mě teda stojí víc, než jsem si od ní slibovala," stěžuji si osvětlenému zpětnému zrcátku s růžovým nápisem Sárinka a otírám si rozmazanou rtěnku odstínu *viral rose* do ubrousku.

Měla bych jít ven a zkusit něco natočit. Když už tu trčím…

Pomalu otvírám dveře a okamžitě toho lituji. Mráz mi proletí nosní dírkou až do mozku a na malý moment mě úplně znehybní.

Nesnáším zimu. Nuceně pokládám své huňaté UGG do šedavé brečky, které místní říkají sníh. Obličej se mi krčí do série znechucených a bolestných pohledů, když se zabořuji hlouběji. *Nákupy se mi nevyhnou. Zničený make-up, zničené boty, nefunkční auto. Horší už to být nemůže.*

Zrovna se snažím postavit telefon na sníh (ano, natáčím *meltdown story*, protože když už umírám uprostřed ničeho, ať to má *engagement*), když z mlhy vyjede… traktor.

Opravdový. Z opravdové špíny. A z něj vystoupí chlap jak z reklamy na pracovní oděvy. Takový ten vesnický kus, co má ruce stavěné na štípání dříví, ramena široká jak stodola a pod vrstvou montérek schovanou postavu, kterou by si i Thor odložil do galerie inspirací.

„Zasekla jste se?" promlouvá ke mně tlumeným hlasem, zahaleným v háčkované šále jako od babičky.

Ten tón. Jako by to byla moje záliba. Jako bych se ráda zasekávala v hromadách sněhu a dobrovolně si nechávala mrazem ničit vlasy.

„Ne, jen testuju, jak dlouho člověk vydrží čekat, než zmrzne a stane se dekorací do Betlému," říkám s úsměvem, který se dá volně přeložit jako nepřibližuj se ke mně s bahnem na botách.

Sehnu se pro telefon, který v sobě má víc sněhu než síly.

„Nechcete si ode mě zkusit zavolat?" promlouvá ke mně s nataženou rukou, ve které svírá něco, co se podobá nástroji jeskynního

muže. „Ale pochybuji, že zde chytíte nějaký signál. Telefony jsou nám v těhle místech k ničemu.“

„Nepovídej,“ silně přehrávám a protáčím oči. Ošívám se zimou a zarývám nehty přes všechny vrstvy na pažích hluboko do promrzlé kůže.

Pak uslyším zvuk, který se dá nazvat jako kakofonie pekla. Vytáhnu telefon z kapsy *baggy* džínů přesně ve chvíli, kdy zmizí poslední čárka baterie a telefon mi přímo před očima odejde přes řeku do končin, které ještě nepoznal.

„To snad ne!“ křičím frustrovaně.

„Ukažte,“ natáhne ke mně ruku posetou mozoly.

Odskočila jsem stranou. „Hej! To je IPhone 17 Pro Max! Na něj nemůžete šmatat svýma špinavýma polníma rukama! Je dělaný na šetrnější zacházení, než váš tlačítkový… vy tomu říkáte telefon?“ Zírám na něj s očima dokořán a nedokážu určit, zda je víc retro jeho mobil nebo oblečení.

„Tak to se vám moc omlouvám. Tyhle moderní hračičky u nás nikdo nemá. K čemu taky? Stejně tu není signál,“ směje se a podává mi ruku. „Já jsem Lukáš. A vaše jméno?“

„To není podstatné.“

„Tak paní ‚není podstatné‘, dneska vás odtud nevytáhnu a v tuto hodinu sem pro vás už nikdo ani nepřijede. Takže vás vezmu do své chalupy. Tam se můžete zahřát, dát si něco k jídlu a můžeme probrat, kam jste vlastně chtěla jet. Můj statek je jenom kousek.“

Kdybych teď popíjela prosecco, a věřte mi, momentálně bych za něj i prodala nějaké sledující, vyprskla bych mu ho do tváře. „Jak jako k vám?“ Kroutím hlavou do stran, až se mi zlaté náušnice zasekly v pramenech vlhkých vlasů. „To mě nemůžete odvést někam do hotelu do civilizace?“

„Hotel?“ chechtal se a nevěřícně kroutil hlavou. „Kde myslíte, že jste?“ na chvíli se odmlčel. „Nejbližší penzion je hodně daleko

a cesta je neprůjezdná. Měla jste štěstí, že jste tu na mě narazila. Já tady většinou parkuju Amandu.“

Amandu? No to je ale exot. On si pojmenoval traktor a teď chce, abych šla s ním domů? Ani za nic!

Kdybych neměla mrazem sežraný mozek, myslela bych si, že na mě mrkl.

„Počkejte… to nemyslíte vážně. Nemůžete. Nebo ano?“

„Naprosto vážně,“ ukazoval na prošlapanou cestu za sebe. „Až po vás.“

To je snad zlej sen. Ne. Ne. Ne.

A pak, že to horší už být nemůže. Měla bych příště raději mlčet.

❄

„Kousek“ je v jeho pojetí asi dvacet minut chůze sněhem po kolena. V promočených UGG botičkách. *Ještě že jsem neměla ty kozačky z bílé kůže, omg.*

Když dorazíme, vypadám jako sněhová socha Barbíny, která prohrála s počasím.

„Tady to voní jako Vánoce… a trochu jako kozí sýr,“ zírám na prastarou kachličkovou pec, kterou jsem viděla maximálně na Pinterestu pod záložkou retro.

Rozhlížím se kolem, zatímco si Lukáš zouvá špinavé hucule a pokládá je před pec. Statek je starý, dřevěný a voní po kouři, senu a… něčem, co by se dalo označit jako „zvířecí esence“.

Na flekatém gauči leží pes, který vypadá jako směs medvěda a koberce, kočka se válí v dřezu a zpod stolu vykukuje koza.

Reálně. Koza.

„To je Anděla,“ řekne Lukáš, jako by to všechno vysvětlovalo.

„To je… krásný,“ odpovím tónem, který používám jen při spolupráci s kosmetikou, která mi pálí obličej.

První věc, co hledám, je zásuvka. Druhá – signál.

Nic. Žádné čárky. Žádné notifikace. Jen ticho a kozí dech.

„Máte tady Wi-Fi?“ zkusím to.

„Myslíš víno? Jo, to máme,“ usměje se Lukáš a otevře láhev.

Můžu si jen hlavu vykroutit. Musela jsem se dostat do nějaké alternativní reality, protože nic nevysvětlí to, že netuší, co je to Wi-Fi.

Se skřípáním, které by probudilo i mrtvého tchoře, otvírám zamrzlé okno – mimochodem, ta dřevěná kostra potřebovala nový nátěr asi tak před třemi zimami. Doufám, že když do místnosti pustím trochu polárního vzduchu, vesmír se nade mnou smiluje a pošle mi aspoň jeden ubohý signál, co mě vysvobodí z tohohle ledového očistce.

Jenže zatímco jsem zaměstnaná představou, že se sem proudem nahrnou datový andělé se záchrannou Wi-Fi, přistrčí zvenku do okna hlavu… koza. Normálně koza. Další koza. S černým flekem na tváři, jako by šla na maškarní za piráta. Leknu se tak, že bych mohla probudit i Yettiho, a vypustím ze sebe zvuk, kterému bych v jiných situacích neříkala „výkřik“, ale teď to zní zcela adekvátně.

Za mnou se ozve Lukášův pobavený smích. „To je Andělčina kámoška,“ prohlásí, jako by bylo úplně běžné, že ti do pokoje strká hlavu cizí hospodářské zvíře. „Přišla si pro něco na zub.“

Chvíli tam jen stojím, koza na mě civí, já civím zpátky. Obě v hlubokém existenciálním šoku. Mám pocit, že snad halucinuju mrazem. Nebo že jsem umřela a tohle je nějaká vesnická verze posmrtného života.

Chystám se jí zavřít okno přímo před tím drzým, pobryndaným čumákem, když na mě z boku přiletí sněhová koule, která mi profesionálně vytřepe duši z těla. Následuje výbuch smíchu vřeštících dětí venku.

„Vy malý…!“ zavrčím, zatímco koza se tváří, že mě soudí. A možná i souhlasí s dětmi.

❄

Když už tu trčím, měla bych vytvořit *content*. Takový vánoční reel o pečení cukroví nezní špatně. Venkovský *vibe*, cukroví, autentičnost.

To jsem ovšem netušila, že když mi Lukáš propůjčí kuchyň, nastane totální chaos.

„Kde máte mouku?“ ptám se.

„V pytli,“ odpoví Lukáš.

Zírám na něj se zdviženým obočím a přemýšlím, jestli se mi to tu opravdu celé jen nezdá. „Haha. Ne… vážně.“

„V pytli.“

Tos mi opravdu pomohl, lacláči.

Stojím v kuchyni, kde je víc mouky ve vzduchu než kyslíku, a snažím se upéct linecké. *To nemůže být tak náročné.*

Kočka mi sežere půlku másla, pes olizuje příliš lepivé těsto, a když otevřu troubu, uvědomím si, že jsem zapnula jen světlo.

Koutky úst se mi protáhnou do mírného úsměvu. Nebo se mi to jen zdá? Nepamatuji si, kdy naposledy jsem něco tvořila rukama. Aranžování rekvizit na focení se fakt nepočítá.

Když zahlédnu svůj odraz ve vitríně s barevným porcelánem na druhé straně místnosti, zjistím, že se ani mé vlasy nevyhnuly bílému poprašku.

Lukáš mě celou dobu v tichosti pozoruje z rozvrzaného houpacího křesla s kouřícím hrnkem v ruce a Andělčinou hlavou na klíně. Spokojeně přivírá víčka, když ji drbe mezi ušima.

„Tak co?“ ptá se Lukáš a podává mi kus hadru, který tu zjevně používá místo chňapek.

Otáčím se na něj s voňavým plechem a nabízím mu k ochutnání. Těsně předtím, než si vezme, všimnu si chuchvalce kočičích chlupů, které se vzduchem snáší přímo na mé mistrovské dílo.

„Tak to ne!“ křičím a z plných plic mu chuchvalec odfouknu do obličeje až se rozkašlu.

„Tak ukaž,“ hřbetem ruky si očistí tváře od zvířecích chlupů a k mé nelibosti je sfoukne na dřevěnou podlahu. Pak se zakousne. Ani téměř nepostřehnu, že mi začal tykat.

No, co už… ztratí se to mezi chlupy té bílé kozí potvory.

Lukáš se na vteřinu zamračí, ale jakmile zaznamená můj „*don't-even-try-me*“ pohled, okamžitě polkne vlastní *attitude* a nasadí úsměv tak rychle, jako bych právě zmáčkla tlačítko „*refresh*“. „Tohle chutná jako Vánoce… po kocovině,“ procedí mezi zuby.

Naše pohledy se zastaví na rudé pixle na kuchyňské lince. V tu chvíli netuším, zda se mám smát nebo plakat. I za cenu toho, že si rozmažu zbytek make-upu, který mi ještě zbyl.

„To bude asi tou solí místo vanilky,“ utrousím. Chci se zavrtat do svého roláku a už nikdy nevylézt.

Lukáš mě svýma mozolnatýma rukama chytí za prsty a pohlédne mi do očí. Neucuknu. „Myslím, žes na to kápla. Něco tomu receptu už dlouho chybělo. Takhle to má ten správnej vesnickej říz.“ Naznačuje smeknutí klobouku a narve si do úst čtyři kolečka najednou. „Ani marmeládu k tomu nepotřebuju,“ mrká na mě.

To jsem tedy nečekala. Aspoň se směje. A já s ním. Poprvé kvůli něčemu jinému než fotce.

❋

„Musím jen postnout jeden reel,“ křičím, když Lukáš otevře dveře. Určitě si teď nadává, že mi ukázal jedinou funkční nabíječku v domě.

Klečím na schodech na půdu, telefon vytažený vysoko nad hlavou, protože tady nahoře je jediné místo, kde ten zatracený signál alespoň občas zableskne. Couvám o krok, aby se mi chytly další dvě čárky, podklouzne mi noha a já s křikem šílence letím dolů. Dopadnu přímo vedle stromku, který jsem před hodinou s hrdostí ozdobila a při mém *epic* pádu loktem smetu svíčku. Ta se převrhne. Vidím, jak malý plamínek olizuje spodní větvičku a pak už to jde ráz na ráz.

Pes začne štěkat jako v drama na Tik Toku. Koza, která ještě před chvílí spala u stěny, vyráží ven. A Lukáš… ten na mě jen zmateně koukne, popadne vědro s vodou a sprintuje ke stromku. Já křičím, on hasí, já brečím, on se směje. Kdo se u toho sakra může smát?

Když je po všem, stojíme v dýmu jak dvě postavy z *low-budget* apokalyptického filmu. Jsme promočení, zadýchaní a vypadáme jako reklama na totální selhání. Stromek je napůl spálený, ozdoby zčernalé, pes funí, koza kdovíkde. A já jen stojím, třesu se, a do toho se začnu smát, protože jestli tohle nejsou nejdivočejší Vánoce mého života, tak co už.

Lukáš se řehtá taky. Takovým tím měkkým, laskavým smíchem, který mě úplně rozhodí. A já si uvědomím, že tohle je nejspíš poprvé, kdy mi vánoční katastrofa připadá… vlastně trochu krásná. A co víc… všimnu si jeho blankytně modrých očí, ve kterých bych si mohla zaplavat a klidně se tam i utopit. Zaregistruji ten roztomile drzý důlek na bradě, který se objeví pokaždé, když se usměje, a to jemné nakrčení nosu, když se na mě podívá. Jako by přesně věděl, že zrovna teď přemýšlím o úplných nesmyslech.

Najednou cítím, jak mi horko stoupá do tváří. Tentokrát to není z ohně, ale z toho, jak blízko stojí. Dým se kolem nás pomalu rozplývá, jako by i on chápal, že teď má nechat prostor něčemu daleko nebezpečnějšímu než plamenům. Chemii, která mezi námi pře-

skočí tak zřetelně, že by ji zachytil i slabý signál, pro který jsem málem obětovala vlastní zdraví.

Lukáš se ke mně o krok přiblíží, kapky vody mu stékají po tváři, a já na okamžik zapomenu, že stojíme u polo spáleného stromku s kozou schovanou pod jídelním stolem.

„Jsi v pohodě?“ zašeptá.

Místo odpovědi jen kývnu. Protože kdybych měla otevřít pusu, velmi pravděpodobně by z ní vypadlo něco jako: „*Ne, nejsem, protože tvoje oči jsou ilegálně krásné.*“

A tak stojím, dýchám vlhký vzduch plný kouře a jehličí, nasycený vůní cukroví a skořice, a snažím se pochopit, co se právě stalo.

❄

Kočka spí v míse cukroví, pes se válí u kamen a Lukáš mě vítá ve dveřích: „Tak co, paní městská, půjdeme spolu pro kapra?“

Ráda bych mu odvětila, že kupuji výhradně filety. Z obchodu, v krabičce, bez očí. Ale ovládne mě nutkavý pocit, že prostě *musím* zjistit, jestli se ty zvláštní pocity ze včerejška zopakují. Tak s ním vyrážím pro kapra v trapném tichu, jako bych najednou úplně zapomněla mluvit.

„Čeká tě kulturní šok,“ řekne nadšeně.

A má pravdu.

❄

Vcházíme do vesnické hospody. Uvnitř to voní po pivu, dřevu a dezinfekci. Za pultem se tyčí chlap v tílku s obrázkem vysmáté ryby.

„Já… poprosím… jednoho kapra," vyhrknu opatrně, jako bych objednávala výbušninou plněný zákusek, a vyděšeně zírám do kádí před pultem. Voda v nich páchne směsí řeky a bláta a každé šplouchnutí mi ošlehá nos jako studená facka. Sleduju cukající se ploutve, které tu a tam vyplavou na hladinu, aby mě pozdravily výrazem: *vítej v pekle, Sárinko.*

Zatímco se snažím nepřevrátit žaludek, chlápek, vypadající jako někdo, kdo doma chová mumifikované tchoře, si s naprostým klidem právě vytvořil druhý pult. Tenhle je potažený fólií a plný… zabitých ryb. Některé bez hlav, některé s hlavou, ale všechny se na mě dívají tím mrtvým, skelným pohledem.

Zjišťuju, že stojím v ledové kaluži pod kádí, která mi pomalu nasakuje do boty. Cítím zápach mokrého dřeva, rybinový opar a přeji si, silou bytosti uvězněné v akvaristickém hororu, abych mohla být *kdekoliv* jinde. Třeba na Sibiři. Nebo na operaci mých vlastních mandlí bez umrtvení. Prostě… jinde.

„Zabitýho nebo živýho?"

„Prosím?" *Teď už nechci ani jednoho, ty blázne. To je Mordor.*

„Na Štědrý den, paninko. Živýho chce každej, jinak to prej nemá duši."

Můžu si panenky protočit.

Lukáš se za mnou culí. „Ty bereš s duší, viď?"

„Já beru bez šupin a bez traumatu," zasyčím.

Než se naděju, držím v rukou igelitku s… živým kaprem. Svírám ji před sebou jako nebezpečný biologický materiál. Kapr v ní plave v mikrosvětě chlorované apokalypsy a každým švihem ocasu mi připomíná, že můj život se definitivně vymkl kontrole.

Lukáš se opře o pult a s naprostým klidem si začne pobrukovat koledy. Falešněji než poplašná siréna. Má na to hrozivý talent. Nezastaví se, ani když se výčepní křečovitě ušklíbne a dítě vedle nás si zacpe uši. On? Nic. Prostě koledový masakr pokračuje dál.

„Prosím tě, hlavně ho nepusť,“ popíchne mě Lukáš, když dokončí poslední sloku, a s naprostým klidem si obléká čepici, jako by tohle byla jeho verze normálního čtvrtečního odpoledne.

Víš, co mi můžeš, pomyslím si a protáčím oči.

Vyjdeme z hospody do čerstvého sněhu. Tma se snáší nad vesnicí a světla malých oken vytvářejí z ledových vloček zlatavá zrnka. Děti někde v dálce hulákají koledy. Koza s pirátským flekem zase mečí za plotem, jako by se chtěla ujistit, že jsem se nezbavila jejího kamaráda.

„Půjdeme na kopec?“ navrhne Lukáš nenuceně. „Možná tam chytíš signál. Aspoň na tu tvojí… rolku? Kolečko? Jak tomu říkáš?“

„Reel,“ opravím ho. „A jo… to by se šiklo. Než mi tady z toho digitálního exilu začne cukat oko.“

„I tak bys byla roztomilá,“ pronese tiše.

Cítím, jak mi rudnou tváře, a tak sklopím zrak a zabodávám pohled do vyšlapaných stop ve sněhu. Nemůžu si dovolit, aby mě takhle viděl. Zacukají mi koutky.

Otočím se na něj s kamenným výrazem a odvětím: „Já vím.“ *Blbko.*

Bez dalšího slova se vydáme po zasněžené cestě vzhůru. Kapr se v igelitce houpe do rytmu kroků. Studený vzduch mi štípe tváře a každý nádech má v sobě chuť něčeho starého. Dřeva, sněhu a zimních nocí bez oken plných notifikací.

Zastavíme se na vrcholku kopce. Signál na telefonu se rozbliká. Měla bych *postnout* reel. Ozvat se světu. Udělat přesně to, co jsem sem přišla dělat. *Určitě se o mě moje ovečky už bojí*…

Ale místo toho… se dívám nahoru.

Nad námi se třpytí hvězdy, ostřejší než kdekoliv ve městě. V korunách stromů houká sýček, z vesnice hrají koledy. Pod botami nám šustí sníh a na řasy se mi lepí mráz.

„Poprvé… nechci být online,“ zašeptám, až mě to samotnou překvapí.

Lukáš se na mě pomalu otočí. V jeho očích se odráží Betlém svítící pod kopcem.

„Tak zůstaň tady,“ odpoví tiše.

Ta věta mě zasáhne jemně, ale jistě. Jako sněhová vločka, která dokáže studit i hřát.

Pohladí mě po ruce. Opatrně. Jako by čekal, že ucuknu.

Neucuknu.

Naše prsty se samy najdou, jako by znaly cestu dávno před námi. Srdce mi bije do žeber a nervozita mi svírá hrudník jako železná kazajka.

„Jo, ehm… ještě něco,“ řekne Lukáš a sáhne do kapsy. Podá mi malou dřevěnou ozdobu na stromeček. Ručně vyřezávanou, trochu křivou, ale o to krásnější. Na jedné straně drobnými písmenky stojí: Našla jsi signál?

Zasměju se. Takovým tím smíchem, co se objeví jen když se člověk cítí… správně.

„Jo,“ odpovím mu. „Ale úplně jiný, než jsem čekala,“ mumlám sotva slyšitelně. Vnímám, jak se mi chvěje spodní ret. Prosincový vzduch mi ochlazuje rozpálené tváře.

A když tam stojíme, bok po boku, v mrazivém tichu noci, s kaprem u nohou a hvězdami nad hlavou, napadne mě jediná věc. Možná jsem konečně našla to spojení, které jsem poslední dny tak urputně hledala. Jen s úplně jiným… operátorem.

POSLEDNÍ VÁNOČNÍ OZDOBA

NICKY_SPISOVATELKA

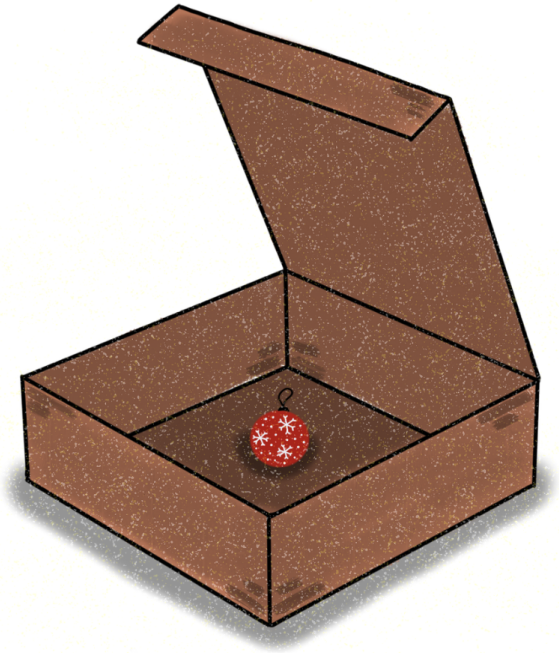

POSLEDNÍ VÁNOČNÍ OZDOBA

NICKY_SPISOVATELKA

Jesse a Nick

Vyletěl jsem jako šíp z koupelny a s rozběhem skočil za Jessem do postele. Matrace se pode mnou prohnula a cosi pod ní zapraskalo, což probudilo spícího medvěda ze snění.

„Sakra," hlesl, promnul si ospalé oči a zabořil mžouravý pohled do mého obličeje, zahaleného nadšením. Nasadil podezíravý výraz a já si skousl spodní ret. „Co?" zeptal se s neskrývanými obavami.

„Už jen pár dní," odpověděl jsem prostě a jasně, ale jemu to nedocházelo. Před první kávou vždycky vypadal jako starý Windows, snažící se přežvýkat nejnovější aktualizaci. „Vánoce," připomněl jsem mu.

„Za pár dní budou Vánoce a my nemáme ozdoby, cukroví ani dekorace." Počítal jsem na prstech. „Jediný, co jsme zatím pořídili je ten nebohý stromeček, který stojí opuštěně už týden v předsíni. Musíme ho přemístit a obléct."

Přimhouřil oči a zjizvené obočí mu vyjelo téměř až na vrch hlavy. „Jasně, musíme obléct stromek, chápu," prohodil ironicky a napůl ospale.

„Ehm…," pokračoval jsem nejistě, „musíme napéct cukroví, poklidit, rozeslat přáníčka a spoustu dalších věcí. Sepsal jsem to."

„Přáníčka? Vážně? Nicku, známe tu tak dva a půl člověka. Komu sakra chceš rozesílat přáníčka?"

„Riverovi, Glorii, paní z květinářství, potom...," zapíchl jsem oči do jeho nahého hrudníku a snažil se vybavit si každého, komu bych rád udělal radost, „ehm… té paní veterinářce, jak se postarala o Lanýže, chlápkovi co nám – "

„Jasně chápu, stačí," přerušil mě, mávl rukou a promnul si strniště na bradě.

Z kapsy kalhot jsem vytáhl seznam a podal mu ho. Převzal si ho, pohledem jezdil po papíře, krabatil obličej a z očí mu vyprchala všechna životní jiskra.

Dýchal nahlas jako starý sentinel a pak se zhluboka nadechl, až se jeho mohutný hrudník nafoukl o dalších sto procent. „Nicku," oslovil mě a nahodil skeptický výraz. Já zvadl jako kytka v péči opravdu špatného pěstitele. „Nemusíme to přehánět, ne?"

„To je základ." Ukázal jsem prstem na pečlivě sepsaný seznam.

Přiznávám, Vánoce jsem miloval. Možná víc než sladké, a to už bylo co říct. V žebříčku oblíbených věcí jsou nad Vánoci už jen Lanýž a Jesse. Ten je na prvním místě, samozřejmě, i když v některých situacích, jako je tato, bych ho nejraději poslal na konec seznamu.

„Nejsem takový milovník Vánoc," přiznal poklesle.

„Já vím, tvůj otec to přeháněl s nudnými večírky, vyprávěl jsi mi to ale tentokrát je budeme trávit spolu. Ty a já. A Lanýž," dodal jsem opatrně.

Věděl jsem, že ti dva si moc nesedli od chvíle, kdy Jesse omylem snědl žrádlo, které jsem pro Lanýže připravil. Což bylo ještě před tím, než jsem je seznámil. Musel jsem uznat, že to byla chyba. Hupsk.

„A pozval jsem i Glorii a Rivera, nevadí?“ zeptal jsem se ještě o level opatrněji, protože moc dobře věděl o sympatiích, které ke mně River chová.

„Užijeme si to,“ dodal jsem, zeširoka se na něj usmál a nahodil extrémně milý kukuč, pod kterým jeho ledové srdce pomalu ale jistě tálo.

Chvíli jen zíral ale pak si mě přitáhl k sobě. „Obříma tlapama mě obejmul, pevně mě sevřel, přes vlněné kadeře mě políbil na čelo a polohlasně mi řekl do ucha: „Tak dobře. Budu se snažit. Zkusím si letošní Vánoce víc užívat.“

Nadšeně jsem zvolal: „Jupíííííí, nebudeš litovat,“ doplnil jsem a snažil se z jeho sevření vyklouznout jako rybka.

„Mimochodem, sluší ti to Mazlíku.“ Potutelně na mě mrknul a rukou mi vyhrnul košili.

„Zapomeň,“ zarazil jsem jeho fantazii. „Máme práci.“

„Aaaaaah,“ zvolal a zabořil hlavu do polštáře.

„Tak co je? Vstáváme, jde se nakupovat,“ vyjekl jsem nadšeně a stáhl z něj vyhřátou peřinu.

❄

Držel mě za ruku, sníh pod našimi podrážkami příjemně křupal, Vánoční výzdoba a ozdoby na mě přes skleněné vitríny obchodů volaly, zatímco mě Jesse krotil, abych si laskavě uvědomil, že nevlastníme dodávku. Mával u toho rukama ověnčenýma taškami.

Dokonce nemáme ani auto a jediná možnost našeho návratu domů, je Uber a ten měl svou vlastní kapacitu vnitřního prostoru. Ale když ono toho bylo všude tolik a já to všechno moc chtěl.

„Půjdeme domů pěšky,“ nahodil jsem prosebný výraz.

Probodl mě párem různobarevných duhovek, ve kterých se odrážely drobné jiskřičky ze světel vánočního stromku, bohatě zdo-

beného, až jsem zatoužil mít doma přesně takový stromek. Hodně ozdob, hodně moc světýlek a dlouhé třpytivé řetězy.

„A budeš tahat všechny ty krámy na zádech nebo co jako?“

Usmál jsem se na svého velikého skeptika. „Zvládneme to. Máme sotva pár věcí.“ Zakroutil očima.

Ledovým vzduchem a zasněženým náměstíčkem se linula nejen vánoční melodie, která rozehřeje i to nejledovatější srdce na světě ale i vůně perníčků, skořice, medoviny a svařeného vína.

Jesse ochutnal od všeho trochu. No dobře, vymlaskl toho litr. Myslím, že na světě neexistuje větší milovník vín.

„Jesse, budeš opilý,“ upozornil jsem ho.

„Klídek mrnousi, mám veliký tělo,“ ukázal na svou mohutnou hrud, „tohle mě akorát zahřálo.“

Vešli jsme do posledního obchodu. Ihned u vchodu jsem se rozněžněle zadíval na řadu vystavěných plastických replik bílých sobů v téměř životní velikosti. Jejich oči zářily v barvách duhy. Ihned jsem se zamiloval.

„Jesse,“ zvolal jsem okouzleně a nadšeně.

„Ne,“ zakroutil hlavou.

„Ani nevíš, co jsem chtěl…“

„Odpověď je *ne*, Nicku. Nekoupím soba, ani omylem.“

Obočí se mi samovolně zkrabatilo a rty našpulily. Probudilo se ve mně něco, čemu jsem rád říkal *Kouzlo diplomacie*. „Jesse, když koupíš toho soba, už nebudeme muset kupovat nic dalšího. S ozdobami a dekoracemi končím.“ Pozvedl jsem dva prsty k přísaze. „Slibuju.“

Věděl jsem, co na něj platí. Znal jsem ho víc jak vlastní boty. Chvíli na mě podezíravě zíral ale já věděl, že už mám napůl vyhráno.

A tak jsme kráčeli už půl hodiny domů romantickou zasněženou krajinou, já s taškou v každé ruce plné ozdob a Jesse se sobem na zádech.

„Naposledy, Nicku," zafuněl, když se mu boty bořily do hlubokých závějí.

❄

Oheň v krbu tančil na vánoční songy a dřevo krásně praskalo. I já se pohupoval do rytmu, popíjel horký čaj a čekal, až mi Jesse připraví stromeček na zdobení. V obývacím pokoji se krásně vyjímal. Jesse zmerčil krabice roztažené na pohovce.

„Kde jsi to sakra vzal?" Zanořil ruku do jedné z krabic a prohlížel si dřevěné i slaměné ozdobičky.

„Našel. Na půdě. Musel to tu nechat ten starý pán. Hezký, že jo?" zeptal jsem se ale jeho pohled mluvil za vše.

„Nechceš to tam narvat všechno, že ne?" Jasně, že jsem to chtěl na ten stromek dát *úplně* všechno. „No já nechci radit ale," ukázal prstem na pohovku pokrytou ozdobami a třpytivými řetězy, „bude to přeplácaný."

„Neuč orla lítat," odsekl jsem mu. „A vůbec, nemáš práci v kuchyni?" Velmi netaktně jsem mu připomněl, že se pustil do pečení a měl by se mu věnovat i nadále, zatímco já ozdobím stromeček.

„Bojím se tě tu s tím stromkem nechat o samotě." Pokrčil nos.

„Taky ti nekecám do pečení perníčků." Zvedl jsem se od krabic, odstrčil jsem ho na stranu a pomocí chlupatého řetězu udělal na zemi čáru. Druhý jsem mu hravě obmotal kolem krku, zatímco jsem ho odtlačoval ze svého území.

„To možná proto, že máš doživotní zákaz vkročit do kuchyně, za účelem přípravy jakéhokoliv pokrmu," připomněl mi, zatímco se krásně třpytil.

No jo, tak se mi ten koláč spálil na uhel a málem jsem ho otrávil masovými kuličkami, ale jinak jsem nebyl zase tak špatný kuchař.

„Vrat se do kuchyně a nech mě tu pracovat. A máš zákaz překročit čáru.“ Ukázal jsem na podlahu. „O stromek se postarám, věř mi.“

Velmi neochotně se otočil na patě. Já vyndal Lanýže, který si tlapkou pohrával se slaměným panáčkem, z krabice a začal na větvičky věšet lesklé koule, andělíčky, skřítky a prostě všechno, co jsem kde našel.

„Ten stromek ti spadne.“ Stál opřený o futra kuchyně se šálkem smrtící dávky kofeinu a pozoroval, jak se snažím kolem dokola obmotat řetěz.

„Nespadne.“

Došel k čáře ale nepřekročil ji. Namířil hrnkem ke stromku. „Tohle je pěkná kravina. Vepředu toho máš mraky ale vzadu skoro nic.“ Nakláněl se a zkoumal stranu nalepenou na stěně.

„Vždyť jsem tam pár ozdob dal, nejsem trouba, Jesse. Navíc, je škoda dávat tam ozdoby, když je nikdo neuvidí,“ bránil jsem své rozhodnutí.

„Nicku,“ oslovil mě důrazně, „fyzikální zákony fungují vždy a všude. Nemůžeš je vosrat. Radím ti dobře, už tam nic nedávej.“

Vzal jsem do ruky kouli a chystal se ji pověsit na spodní větvičku. „Varuju tě,“ ozvalo se za mnou.

„Tahle je *poslední*.“

„Nicku ne, ser na to.“

„*Poslední ozdoba*, Jesse.“ Nešlo ani tak o tu ozdobu samotnou jako o pocit, že mu dokážu, jak moc se mýlí. Věřil jsem svým vlastním instinktům a ty mi říkaly, že je to v chillu, a nemám se toho bát. A já je poslechl.

Baňku jsem opatrně pověsil na spodní větvičku, aniž bych si dovolil nadechnout se. Ač jsem si byl sám sebou jistý, Jesse míval

občas pravdu. No dobře, měl ji skoro vždycky. Napřímil jsem se a s úsměvem od ucha k uchu mu dal najevo, že je posera. Ale nahlas jsem to rozhodně nevyslovil.

„Vidíš," napřáhl jsem ruce k dokonale vyzdobenému stromku, „není se čeho bát. Myslím, že jsi přehnaně opatrný a úzkoprsý."

„Úzkoprsý?" Pozvedl udiveně obočí a odložil hrnek na konferenční stolek.

„Ano." V očích mu zajiskřilo a já už věděl, že si s ním chci trochu pohrát. „A taky jsi pěknej suchar."

„Ach tak," zastavil se těsně před vyznačenou čárou, která mě pomyslně dělila od jeho odplaty za drzost, „suchar, jo?"

„Grinch," vyslovil jsem s hravým důrazem v hlase. To už před nohou hrnul řetěz a blížil se ke mně. „Čára, Jesse," trojčil jsem ale to už stál přede mnou ve své téměř dvoumetrové výšce. Natáhl jsem k němu prst a chtěl ho zastavit. „Zpomal Big Guyi," zamručel jsem a zrakem mířil na ohryzek na krku. Prst se pod tlakem jeho hrudníku ohnul a já musel uznat, že jestli neuteču lapí mě a zlechtá.

„Takže Grinch jo?" zeptal se, a než jsem se stačil rozběhnout, popadl mě a přehodil si mě přes rameno. Rozesmál jsem se. Nohou odhrnul krabice, které se žuchnutím dopadly na zem. Hodil mě na pohovku, která se pode mnou zhoupla a zalehl svým mohutným tělem.

Rukama jsem se zapřel do jeho hrudníku ale on byl jako tank, kterej jede i přes skály zapuštěné v zemi. Rukou mi zaplul pod košili a lechtal, dokud jsem nezačal prosit o milost.

„Odvolávám co jsem řekl," vyhrkl jsem ze sebe přes záchvat smíchu.

Konečně se slitoval a obličejem se mi zabořil do žlábku mezi krkem a ramenem. Rty přejížděl po holé pokožce.

Nadzvedl hlavu a zadíval se mi do očí a potutelně se usmál. „Nechápu to."

„A co?“

„Vosral jsi fyziku.“

Uchechtl jsem se. „Pro mě platí jiný zákon, než fyzikální.“ Naklonil hlavu na stranu jako štěně, které vnímá každé pánovo slovo. „Zázrak,“ vyslovil jsem s veškerou vážností světa.

Jesse se rozesmál tím svým hlubokým hlasem a políbil mě. „Ty jsi můj zázrak,“ šeptl mi naproti rtům a zase se mi zabořil obličejem pod ucho a líbal mě na krku.

Natočil jsem hlavu a užíval si jeho vřelých doteků, když mi pohled sjel ze špičky stromku po jeho kmen. Pod větvičkami seděl Lanýž. Natáhl svou nenechavou tlapku naproti *té poslední ozdobě* a začal do ní cvrnkat. Zlatá koule se třepotala a já zkoprněl.

„Sakra,“ vydechl jsem.

Jesse zvedl hlavu. „Sakra?“ Hleděl na mě nechápavě ale já ani nedýchal. Lanýžovo jemné cvrnkání se změnilo v hon na kouli, která poskakovala na větvi jako splašená.

Jessovi vystřelila ruka. „Lanýži, jedeš,“ houknul na tu nebohou kočku, která se lekla a vyskočila mezi větve stromku.

Jako ve zpomaleném filmu jsem viděl, jak se stromek začíná nekontrolovatelně řítit k zemi, kočka vyskakuje ze sevření větví a Jesse vstává rychlostí blesku, aby zabránil pádu. Ale doběhl přesně ve chvíli, kdy se stromek s křupavým zvukem odrazil od země. Jesse se přikrčil a chytil se oběma rukama za hlavu.

S otevřenou pusou do kořán a očima velkýma jako dva tenisáky, hleděl na tu škodu, za kterou z části mohl Lanýž a jeho nenechavá tlapka, z části já, že jsem nectil souměrnost a z veliké, opravdu veliké části Jesse, který to nebohé kotě vyděsil k smrti.

Napřímil se a svůj děsivý pohled obrátil směrem ke mně. Založil si ruce na hrudi. „Hupsk,“ vyšlo ze mě a pak jsem si skousl spodní ret a sklopil zrak na tu spoušť.

„Hupsk?“ Přeměřoval si mě pohledem tvrdým jako kus mramorové desky.

„Neměl jsem tam tu poslední ozdobu dávat.“ Chtěl jsem mu dát za pravdu a trochu si to u něj napravit. „Jak jsi mi radil,“ dodal jsem a ztěžka polkl. Stále jen mlčel.

Udělal dva kroky a mlčky stromek postavil na nohy. Hleděl na ten výsledek zkázy. Musel jsem mu slíbit, že to tu všechno uklidím, než dodělá perníčky a že stromek znovu ozdobím, ale tentokrát podle jeho přísných pravidel. *Souměrně a decentně*. A taky jsem měl domluvit Lanýžovi, aby si dal pohov.

Po necelé hodině práce jsem jako odměnu sklidil jeho spokojený úsměv, perníčky, hřejivou náruč, která mě objímala, zatímco jsme se kochali krásným stromečkem a výhledem na zasněženou krajinu se sněhem třpytícím se pod světlem zahradních lampiček.

ADVENTNÍ VĚNEC

MICHAELA HAVLOVÁ

ADVENTNÍ VĚNEC

MICHAELA HAVLOVÁ

Mezi stánky se vznášela vůně skořice a hřebíčku ze svařeného vína společně s kouřem z grilu a připálených paprikových klobás. Nad hlavami poletovaly sněhové vločky, které se mi snášely do vlasů a měnily je v mokré nitky. Cinkání zvonků, dětský rozpustilý smích linoucí se z řetízkáče, lidé objímající se pod světýlky. Každý z nich měl u sebe někoho blízkého.

Jen já ne.

Zastrčila jsem si prochladlé ruce hluboko do kapes, aby nepůsobily tak prázdně. Sestra psala, že letošní Vánoce stráví s rodinou u tchyně. *Otrava*. Bratr trčel někde v Itálii. *Zmetek jeden!* A máma? Ta zůstala sama ve svém bytě, kde jsme kdysi společně pekly perníčky a věšely ozdoby na stromeček. Tam už jsem se ale nevracela. Jako by ten svět plný mateřské lásky pro mě přestal existovat.

Už jsem chtěla vyrazit domů, když jsem koutkem oka zahlédla malý dřevěný stánek, který se vymykal všemu kolem. Žádná fronta ani kýčovité ozdoby. Jen několik tiše, téměř ostýchavě hořících svíček. Za pultem seděla drobná starší paní se šedými vlasy spletenými do copu, oči připomínaly dvě kapky rozlitého inkoustu. Pobrukovala si.

Před ní ležely adventní věnce – ne z jehličí, ale z břečťanu, tmavého, lesklého, propleteného suchými pomeranči, bobulemi a kousky skořice a badyánu.

„Krásné, že?“ zaskřehotala žena, jakmile mě zahlédla, jak pokukuju po jejím zboží.

„Spíš zvláštní,“ odpověděla jsem a prohlížela si jeden věnec po druhém. Bylo těžké vybrat si ten nejhezčí, ale nějaký jsem potřebovala. Dnes nastala první adventní neděle a já si doma neměla co zapálit. Maximálně tak cigaretu.

„Každá svíce ti splní jedno přání,“ zašeptala po chvíli mezi tóny vánoční koledy vycházející z reproduktorů. „Ale všechno to světlo, které rozsvítíš, někomu jinému uzmeš.“ Nadzvedla koutky. V tom výrazu se skrývalo cosi, co se podobalo zármutku, ale přitom se usmívala.

Hlasitě jsem se zasmála. „To zní skoro až strašidelně.“

„Pravda občas bývá strašidelná. Prostě si dej pozor na to, co si přeješ, děvče,“ varovala mě.

Svraštila jsem čelo. *Proč to všechno prodává, když se pak vzápětí snaží své zákazníky odradit?* U mě se jí to ale nepodařilo. Neověřila jsem ve zlé duchy ani nic podobného kolem.

Na pultu zacinkaly drobné a já odcházela i s novým věncem. Voněl jinak než všechny ostatní, ne vánočně, připomínal kostel po mši – kadidlo a vosk.

Ticho doma působilo tentokrát tísnivěji než obvykle. Pustila jsem si televizi, nalila víno a uvelebila se v pohodlném žlutém křesle. Nesměly chybět jemné huňaté ponožky, které vytvářely tu správnou atmosféru zimy. Venku padal sníh, takhle za oknem se svět zdál čistý, klidný a celkem i dokonalý.

Zapálila jsem první svíčku. Plamen se zachvěl, protáhl, jako by se nadechl. Okenní tabule se mlžily, na parapetu v kuchyni ležela vykrajovátka, které jsem letos ještě nepoužila. Můj útulný pokoj se rozzářil světlem, ze kterého pomalu vycházelo teplo. Přesto mi chybělo – to rodinné, láskyplné, které zahřeje u srdce.

Vůně pomeranče se mísila s voskem a skořicí. Podívala jsem se na kmitající plamínek a chvíli ho pozorovala. Uchvátil mě. Pak jsem zašeptala: „Kéž bych v sobě cítila víc tepla. Kéž by všechen ten chlad navždy zmizel."

Hloupé přání. V tu chvíli mi ale připadalo důležité.

Ten večer jsem usínala se zvláštním neklidem na duši.

❋

Ráno mě vzbudil řinčící mobil. Volala sestra. Brečela, téměř se zalykala. Sotva jsem jí rozuměla. I když těch pár slov, těch důležitých, které jí sklouzly ze rtů, se mi rozluštit podařilo.

Bohužel.

„U mámy…" polkla a rozbrečela se ještě víc.

„Co u mámy?" vyhrkla jsem rozpačitě a promnula si ještě stále napůl zalepené oči.

„U mámy hořelo," dodala polohlasně. „Zřejmě zapomněla uhasit svíčku."

Zatajil se mi dech. U mámy hořelo? Zapomněla uhasit svíčku? Na stole přede mnou akorát doutnal knot té mé. Zděsila jsem se. Já taky zapomněla?! Mohla jsem uhořet!

„Každá svíce ti splní jedno přání," vybavila se mi stařenčina slova. *Náhoda! Určitě.* Odbyla jsem sama sebe. Ozvěna té věty se mi zakousla do mysli.

Teplo.

Víc tepla. Obětovala pro mě máma to své?

Zavrtěla jsem hlavou. Přesto se mi na hrudi usadil tíživý kámen. *Zavinila jsem to já?*

„Ne! Ne… ne!" Neměla jsem daleko od zhroucení. Ruce se třásly, z očí vyhrkly slzy jako hrachy. „Je… je…" nedařilo se mi tu větu vyslovit. Chtěla jsem se vůbec ptát?

„Nezvládla to," vydechla sestra. Pak už se ozýval jen tichý vzlykot.

Mně se v tu chvíli udělalo zle. Posadila jsem se k věnci, sledovala ohořelý knot a nechala si máčet tričko slzami. *Vypadalo takhle i mámino tělo?*

Pohřeb proběhl v poklidu jen ve velice úzkém rodinném kruhu. Máma milovala vánoční čas, proto si přála, aby jí jednoho dne při takové mimořádné události hrály koledy. Bylo to bláznivé. Dokázali jsme však přeměnit smutek v úsměv. Bratr nás zklamal, nedorazil. To, že s mámou několik let nekomunikoval, přece neznamená, že se s ní nemohl alespoň rozloučit. Mně se sestrou poslal občas jen pohled, díky čemuž jsme věděly, kde se zrovna nachází. Nic víc.

Věnec jsem následně schovala do skříně a doufala, že ho v ní taky udržím. Marná snaha. Když jsem další neděli večer seděla v kuchyni, cítila jsem, jak ke mně prosakuje vůně vosku a kouře. To mě donutilo vstát ze židle a nakouknout do vedlejší místnosti. Ležel na konferenčním stolku a čekal. Jak se tam, krucinál, dostal? Zhluboka jsem se nadechla, posadila do křesla a chvíli na ten přírodní propletenec hleděla. *Zapálit? Nezapálit? Co by se tak mohlo stát? Je to jenom věnec!* Nakonec jsem nechala roztančit plamen i na druhé svíci. Byt se zahalil do skořice, táhla se vzduchem jako hedvábí. Za okny se rozléhalo ticho.

Se sestrou jsme se vídaly, ale bratr mi chyběl. Přesto, že mě v srdci hřálo nově získané teplo, zela v něm obrovská díra právě po bratrovi. Proč nepřijel aspoň teď? „Kéž bychom byli zase spolu," zašeptala jsem při vzpomínce na něj. Světlo se zachvělo.

Tohle přání znělo tak nevinně, že by nemělo nikomu ublížit. Proč by ale, sakra, vůbec mělo? Promnula si obličej a otevřela rozečtenou knihu. Po pár hodinách plamínek zhasl.

❄

Následující den se mi ozvali z policejní stanice. *Bratr*. Měl autonehodu. Zničehonic se rozhodl jet domů, za mnou. *Za mnou*. To spojení mi znělo v hlavě jako úder zvonu.

Naše rodinné spory už nikdy nevyřešíme, osud je vyřešil za nás. Nebo opravdu jen další náhoda? Sjela jsem pohledem k věnci, který odpočíval na stole. Až moc náhod najednou! Nedávalo mi to smysl.

❄

Třetí adventní neděli venku panovalo pochmurno a chlad, vzduchem poletoval sníh. Ticho doma přehlušoval jen tikot hodin, které běžely dál bez ohledu na to, co se kolem nich dělo. Z kuchyně se linula vůně vanilky. Potřebovala jsem se nějak zaměstnat a nemyslet, takže jsem pekla rohlíčky. Rozbrečela jsem se ale pokaždé, kdy začala hrát nová koleda.

Sestra mi nabídla, abych Vánoce strávila s nimi. Byla celkem neoblomná a vážně otravná, psala co chvíli, neustále volala, jestli jsem v pořádku. Nechtěla mě nechávat samotnou. Ani já zprvu nechtěla být sama, jenže truchlit mezi lidmi bych nedokázala, takhle jsem se cítila dobře. Zavřená mezi čtyřmi stěnami, kdy jediné oči, které mě propalovaly, patřily rybičce v akváriu.

Nepřemýšlela jsem ani teď a zapálila další svíci. Přání mi zatím nepřinesla nic dobrého, přesto nutkání je vyslovit bylo silnější než já.

“Kéž by byl klid, kéž by se všechen ten chaos v mém nitru uklidnil,“ pronesla jsem tiše nad mihotajícím plamenem.

Kolem třetí hodiny ráno mě vzbudil telefon, volal manžel mé sestry. Co může, sakra, takhle brzy ráno chtít?

„Miriam," ozvalo se, jakmile jsem hovor rozespale přijala.

„No?" zívla jsem a protáhla se. „Co nepočkalo do rána?"

„Lenka."

Zarazila jsem se. Co se stalo se sestrou? křičela jsem uvnitř, ale ven nevyšla ani hláska. Nešlo to. Oněměla jsem? Ne, bála jsem se nejhoršího. Máma, bratr a teď Lenka? Ne, ne, ne! Ať mi řekne, že se třeba jen šla bavit do klubu a neví, kde je. Klidně ji půjdu hledat!

Polkla jsem.

„Miriam, jsi tam?"

„Jo," vydralo se mi nakonec ze suchého hrdla.

„Lenka," odmlčel se a povzdechl si. „Měla infarkt," dodal zlomeným hlasem.

Co? Vždyť je jí tři a třicet! Počkat! Ona je… mrtvá?

„Žije?"

„Bohužel… zemřela. Ale lékaři říkali, že netrpěla. Odešla klidně."

Ne! Ne! Klidně?

„Kéž by byl klid, kéž by se všechen ten chaos v mém nitru uklidnil."

Chtěla jsem jen, aby mě přestala bombardovat esemeskama, ale svět mi dal jiný klid. Naprostý. A už navždy. Taky sestře, ta ho ale nepotřebovala. Měla manžela a syna!

Utnula jsem hovor a schovala si tvář do dlaní. Tohle není možný. Není!

V ten moment mi došlo, že skutečně nejde jen o náhody. Ten věnec. Ten prokletý věnec za to mohl. Ta stařena. A taky… moje přání. Moje absurdní přání. Zbývala jedna svíce, jedno světlo života. Kdo odejde jako další?

❄

Přišla čtvrtá adventní neděle, já ale tu poslední svíci odmítala zapálit. Věnec neusychal, černal. Jako moje duše pod náporem depresí, které mě pohlcovaly už od máminy smrti. Bylo mi zle. Ze světa, z Vánoc, ze všeho! Strhla jsem výzdobu, vyhodila cukroví do odpadkového koše a křičela. Sama na sebe do zrcadla, na rybu, která nevěděla, která bije. Spokojeně plavala. To já se přímo topila – v myšlenkách a vzpomínkách.

Rádio hrálo *Tichou noc*, vzduch venku zhoustl jako mlha tvořená sněhovými vločkami. Svrběly mě prsty, přemlouvala jsem se vzít do nich zapalovač a tu souhru fakt blbých náhod ukončit.

Nasypala jsem krmení do akvária, umyla nádobí, složila prádlo, a nakonec se rozhodla svíčku zapálit. Bytem se roznesla známá vůně. Chyběla mi rodina.

„Kéž bych se mohla se všemi zase shledat," zašeptala jsem.

Na okamžik jsem měla pocit, že se svět zastavil. Nad tančící plamínkem se zvedl kouř, pak se pomalu rozplynul a vykreslil siluety postav.

Máma, brácha, sestra. Tiše mě sledovali a usmívali se. Taky jsem se usmála a nadechla tak, jako už dlouho ne.

Naposledy.

V břiše se mi rozlilo zvláštní teplo a klid. Plamen svíčky zakmital a zhasl.

A pak… nic. Jen ticho.

DÁREK Z DOMU NAPROTI

PETRA PAJPACHOVÁ

DÁREK Z DOMU NAPROTI

PETRA PAJPACHOVÁ

Marie vytáhla z trouby plech plný vonícího lineckého cukroví. Položila ho na vál, který čekal na stole vedle Josefa. Jeho oči v brýlích četly už třetí noviny tohoto dne. Užíval si, že se k němu najednou dostávaly informace, které byly zakázané. Možná v těch novinách hledal i jejich vlastní tajnou naději.

„Udělala jsem jich letos jen pár, ještě je slepím a budeme mít aspoň ke kafi na Štědrý večer," řekla si napůl pro sebe. „Pamatuješ, jak měl Petr linecké rád, když byl malý? Vždycky je nenápadně bral ještě z plechu horké a myslel, že na to nepřijdu."

Josef jí ale moc nevnímal. Upoutal ho článek, na který těch několik měsíců čekal.

„Otevření hranic! Je to tady!" pomyslel si potichu, ale nechtěl jí zatím nic říkat. Sám nevěděl, co si má myslet. Poslední týdny několikrát zkusil zavolat na číslo, které měli na Petra naposled do Rakouska. Ale telefon tvrdil, že číslo neexistuje. Zkoušel mu i poslat dopis hned potom, co začaly ty velké změny, ale dopis se po pár týdnech vrátil zpět - adresát neznámý. Utěšoval se tím, že kdyby se mu něco stalo, dozvěděli by se to. Ale opravdu je to tak? Tím si nebyl jistý. Přece jen situace byla jaká byla a před listopadem se děly různé věci a nikdo o nich nemluvil. Přesto se pořád nevzdával naděje.

Oči mu znovu sklouzly ke zmínce o otevření hranic. Chtěl by to své ženě všechno říct, ale nedokázal najít správná slova. Byla by plná naděje, nebo obav? Proto raději mlčel dál.

„Posloucháš mě?“ ozvala se Marie.

„Ale jo, poslouchám, jen jsem si říkal, jestli už jsi viděla naše nové sousedy?“ odložil noviny a zadíval se z okna na dům naproti.

„Jo viděla a teda moc jsme to nevyhráli. Nějaká panička, dva kluci, můžou mít tak 5 a 7 let, takoví ukřičení a divocí. Jejich tátu jsem ještě neviděla. Ale kluci tu ráno lítali, když jsi byl v obchodě, křičeli, házeli míčem, skončil nám v našem záhoně před domem. Už jsem na ně i byla, aby dávali pozor, ale jen se smáli a utekli.“

„Vždyť na tom záhoně máš teď jen odkvetlé kytky,“ podivil se Josef, že jí to mohlo tak rozčílit. „No a co, i ty musí přežít zimu, aby příští rok zase mohly kvést. A když mi je zničí, tak z nich nic nebude,“ odsekla mu. Nikdy by ani sama sobě nepřiznala, že jí vlastně neštve balón v záhonu, ale že s tím domem naproti kdysi měli úplně jiné plány.

Chumelí. Je tu první letošní sníh a z nebe se snášejí velké vločky. Marii se z okna naskytne výhled na to, jak si ulice obléká bílý kabát. Všechno působí tak čistě, tiše, jak to má několik posledních let ráda. Bez hluku, shonu, chaosu centra města.

Ale klid nevydrží dlouho. U sousedů se otevírají dveře a ven vybíhají kluci nabalení do zimních doplňků. Začnou ze sněhu dělat koule a házet je po sobě. Piští u toho a křičí a tváře se jim za chvíli červenají nejen od zimy, ale i od radosti z první letošní koulovačky.

„To tu bude zase kraválu,“ povzdechne si směrem k Josefovi. Ten odtrhne oči od knihy a zadívá se taky z okna. Myš-

lenky mu zabloudí pár desítek let zpátky, kdy i malý Petr na této ulici běhal a užíval si první sníh. Vrátí oči zpět ke knize a snaží se zapomenout na minulost a soustředit se na text knihy.

„No jo to jsem čekala," povzdechne si Marie, „Krejčí je vekslák od pohledu. Rifle, riflová bunda s kožíškem, však jsem říkala, že ona vypadá jako panička. Proto ty děti dělají takový kravál, myslí si, že jim patří celá ulice," brblá.

Zdeněk Krejčí nesl v ruce velkou krabici. „Martine, Tomáši, pojďte mi pomoct. Dáme tady na stromek světýlka, ať nás Ježíšek dobře najde."

Kluci doběhnou k tátovi a spíš se mu motají pod nohy, nicméně za chvíli mají hotovo. Táta zmizí v domě a za chvíli se stromeček rozzáří barevnými světýlky. Kluci tleskají a skákají radostí.

Marii se objeví v očích malinké kapičky slz. Nenápadně si je utře, aby je manžel neviděl a na rtech se jí objeví úsměv. To štěstí u druhého domu jí dojímá. Jak ona po něm taky touží. Pohled na rozsvícený dům naproti jí zase připomene, že tam měla kdysi mít Petrovu rodinu. Píchne jí u srdíčka při pomyšlení, že to štěstí mělo být její a teď patří někomu jinému.

Josef se zamyšleně dívá z okna na protější dům. Je zhasnutý a potemnělý. Na příjezdové cestě stojí auto, které dnes odpoledne dorazilo, ale dům vypadá opuštěně.

„Neviděla jsi někoho od Krejčích?" zeptá se své ženy. „Mají tam tmu a dnes jsem ani neslyšel kluky řádit na ulici."

„Třeba jsou u někoho na návštěvě," odvětí mu.

„Snad ti nechyběl ten jejich kravál," zasměje se a vezme do ruky hrst pohledů, které dnes dorazily do schránky. Ten který hledala, tam zase není. Krásné svátky přeje kamarádka Jar-

milka z Brna, bývalá kolegyně Janička a taky sestřenice Hanka z Litoměřic. Žádná cizí pohlednice s cizokrajnou známkou

„Ále ještě je týden do Vánoc, třeba ještě dorazí," pomyslí si. „Nechyběl, ale přijde mi to divný. Dnes po nich nebylo ani vidu ani slechu, nesvítí jim ani ten jejich stromeček před domem, ani světlo uvnitř. Neozývá se od nich ani žádný zvuk. Jen ticho a tma."

„Myslím, že vidíš problémy kde nejsou," konstatuje Marie, ale začne v ní hlodat semínko obav o sousedy. I když by na jejich místě raději viděla svého syna, přece jen si na ně už začíná zvykat a ten veselý hluk od nich narušuje to ticho, které je už několik let obklopuje. Když ráno auto Krejčích nikam neodjede a v domě pořád není vidět žádný pohyb, už tu nejistotu nevydrží.

Dopoledne vařila vývar s domácími játrovými knedlíčky a nudlemi a instinktivně udělala trochu víc. Nabere tedy horkou polévku do hrnce, přesně čtyři porce, hodí si přes sebe kabát a přejde ulici. Zazvoní, nic se neděje. Zabouchá tedy na dveře, ale pořád žádná odezva.

Nakonec zkusí zavolat přes dveře: „Haló, jste někdo doma? Donesla jsem vám polévku!"

Najednou uslyší takový tichounký šramot a dveře se pomalu pootevřou. V nich se objeví rozcuchaná hlava paní Krejčové. Její oči se lesknou a jsou kalné, tváře jí hoří.

„Dobrý den,…nezlobte se," zašeptá, "ale není nám vůbec dobře, všichni máme horečku a sotva se držíme na nohou. Chtěli jsme jet k lékaři, ale nebyli jsme schopní ani dojít k autu."

„To je nadělení," spráskne ruce Marie. „Nebojte, to vyřešíme." Jemně jí odsune stranou a vejde do domu. Naštěstí ten prostor dobře zná, dřív tu bydlela její kamarádka, která se už před lety odstěhovala do domova důchodců. Vždycky jim sli-

bovala, že jim dům prodá pro Petra, ale ten zmizel za hranicemi dřív, než se to stihlo uskutečnit. Dům byl pak roky prázdný, až nedávno ho její děti prodaly Krejčovým. Teď se jí ta znalost hodí.

Zamíří rovnou do kuchyně, odloží na sporák horký hrnec, ze kterého se ještě kouří. Odvede sousedku zpět do postele, zkontroluje všechny členy domácnosti a pak odběhne domů pro Josefa a zavolat pohotovost. Najednou se v ní probudí činorodost, do žil jí proudí nová míza a ona cítí, že ji zase někdo potřebuje. Ten pocit jí zaplaví hřejivým teplem. Večer před Štědrým dnem se domem naproti už zase line hřejivé světlo. Díky Marii mají Krejčovi upečené tři druhy cukroví, na stole je připravená vánočka, aby s ní zahájili zítřejší sváteční ráno. V obývacím pokoji stojí velký krásný a vkusně ozdobený stromeček, který zabezpečil Josef. Na sporáku bublá v hrnci rybí polévka a v lednici odpočívá nachystané maso na zítřejší řízky i výborný bramborový salát dle starého rodinného receptu. Obě ženy vědí i o tom, že v komoře jsou schované krásně zabalené dárečky, aby je zítra mohl Ježíšek položit pod stromek.

„Tak jsme to zvládli, a teď už si jen zítra můžete užít krásný rodinný Štědrý den," řekne Marie celé rodině Krejčových, která ještě polehává v dekách na gauči v obývacím pokoji.

Nemoc jim dala zabrat, ale léky zabraly a už je jim mnohem lépe. A navíc ten odpočinek, kdy se sousedi postarali o přípravu Vánoc i o děti, které se uzdravily o něco rychleji, jim opravdu pomohl.

„Děkujeme vám oběma," řekne Šárka a oči jí vlhnou. Nikdy pro ni nikdo neudělal tolik. Cítí se, jako by měla zpátky svoji maminku a tatínka, o které před lety přišla při autonehodě.

„Ale není za co, doma bychom jen čučeli z okna, takhle jsme se aspoň zabavili," odpoví Marie nahlas. V duchu ale dodá: „A bylo by nám pořád jen smutno."

Josef se otočí na Zdeňka: „Kdybys zítra potřeboval ještě něco, klidně cinkni. Jsme jen přes ulici."

„Paní Maruško přijdete zítra zase k nám?" zeptá se starší Tomášek. Už si na jejich přítomnost nějak zvykli.

„Ne, Tomášku, zítra už nepřijdu. Pokud nebudete ještě něco potřebovat, užijete si Štědrý den sami. Nás už máte za poslední týden určitě dost," říká rozhodně. I když by hrozně ráda, kdyby ten Štědrý den mohla oslavit s touto rodinou, která jí za ten týden přirostla k srdci. A navíc si uvědomila, jak moc jí ten ruch dělá dobře. Představa Štědrého večera jen s manželem ji trochu děsí. Má ho ráda, to ano, ale u nich to bude takové tiché, až smutné.

„A co kdybychom ten Štědrý večer oslavili zítra společně?" navrhne najednou Šárka a mrkne na Zdeňka. Už ráno se domluvili, že jim to nabídnou. Však jim letos ten Štědrý den zachránili a nechtěli, aby sousedé byli sami. Za ten týden se z nich stali skoro členové rodiny.

Marie se podívá na Josefa, ale tomu už září oči nadšením. Velmi dobře ví, že kluci dostanou pod stromeček stavebnice Lego a auta na dálková ovládání a moc by chtěl být u toho, až je budou rozbalovat. A hlavně, sám by si ta auta rád vyzkoušel. A už dlouho neviděl opravdovou dětskou radost. Oddechne, když vidí, že to cítí stejně jako ona.

„Moc rádi, jen jestli nebudeme překážet."

„To určitě nebudete," obejme ji Šárka.

Dům naproti září radostí a štěstím. V jídelně u stolu je nezvykle plno. V čele sedí Zdeněk, vedle něj Šárka. Oba kluci sice drží způsobně vidličku a nůž, ale myslí už jen na stromek

v rohu. Zatím je potemnělý a pod ním ani jeden dárek. To samozřejmě zkontrolovali ještě dřív, než sedli ke stolu. Ale vědí, že večeře je poslední krůček k tomu, aby přišel Ježíšek. A tak pohánějí babičku Marušku, aby rychle dávala na stůl. Dnes se na tom oslovení domluvili a to slůvko jí zahřálo u srdíčka. Konečně mají zase rodinu, i když není vlastní. Ale na tom tolik nezáleží. Marie vzala dnešní večeři do svých rukou, když už jí skoro celou nachystala, tak jí bude i servírovat. Poslední talíř s řízky už je na stole a nalévá poslední talíř polévky. Konečně zasedne vedle Josefa.

„Tak dobrou chuť všem," řekne slavnostně Zdeněk. „Ať se tu zase příští rok sejdeme ve zdraví."

„Dobrou chuť," zní ze všech šesti úst. Kluci pořádají závody v rychlosti jezení polévky i řízku se salátem. Když do nich zapluje poslední kousek, chtěli by se hnát ke stromečku. Ale Ježíšek ještě dárky nepřinesl. Co teď?

„Pojďte se kluci na chvíli nadýchat čerstvého vzduchu," řekne Zdeněk.

„Podíváme se, jestli už Ježíšek není na cestě. Myslím, že jsem něco slyšel." Oba kluci rychle běží do chodby, kde na ně čekají bundy, čepice a šály. Přece jen jsou po nemoci, tak se musí teple obléct.

„Honem, Martine, dělej," pobízí Tomáš mladšího bratra.

Rychle vyběhnou ven, natěšení na venkovní hledání Ježíška. Zbylé osazenstvo zatím začne snášet dárky pod stromeček. Všichni vědí, že rozsvěcení stromku musí přijít až na poslední chvíli. Kluci určitě visí očima na okně.

Konečně jsou všechny dárky na svých místech, tak Josef zastrčí světýlka do elektřiny a Šárka zazvoní nahlas zvonečkem, který se u nich v rodině dědí již několik generací a rychle ho zase schová do šuplíku, aby ho ti dva všetečkové nena-

šli. V tu chvíli se otevřou dveře a dovnitř vpadnou kluci, kteří ještě v chodbě odhazují všechny zimní doplňky. Za nimi vchází Zdeněk, ale není sám. Kdo to stojí ve dveřích? Jsou čtyři a rozkoukávají se v šeru domu, kde svítí jen svíčky a vánoční stromeček.

„Ahoj, mami," ozve se povědomý hlas. Marii se zastaví srdce a nemůže popadnout dech.

„Petře?" vydechne Josef.

„Ahoj, tati, krásné a veselé Vánoce. Přijel jsem vám ukázat svoji rodinu." Marii se začnou řinout slzy po tvářích. Už drží v náruči svého syna, kterého sedm let neviděla. Petra, který jednoho dne zmizel a nikdo pořádně nevěděl kam. Skrz slzy se snaží zaostřit na ostatní příchozí. A už má v náručí i Helgu a dvě děti, které Petr představí jako Tinu a Matea, šestiletá dvojčata.

„Tak přece jsi našel cestu domů," povzdechne si Josef a pevně přitiskne svého syna k sobě.

Místa u stolu mají drobnou obměnu v osazenstvu. Teď u něj sedí Zdeněk se Šárkou, Marie s Josefem a místo kluků sedí Petr s Helgou. U stromku je postavená dráha, po které jezdí Mateo s Tomášem s auty na dálkové ovládání. O kousek dál si Martin s Tinou staví z kostek Lega celé město i s policejní stanicí. Dvojčata mluví německy i česky, Petr si na tom zakládal, chtěl, aby děti uměly oba jazyky. Teď díky tomu bez potíží zapadly do té zvláštně poskládané rodiny. I Helga se za těch sedm let s Petrem naučila víc, než si kdy myslela, takže hovor plyne a když si není jistá, vždycky se najde někdo, kdo jí poradí.

Dům je plný smíchu a radosti dětí i dospělých. Marie se jde podívat na děti a rozhlédne se tak po pokoji. Ano, teď je naprosto šťastná. Tohle jsou ty nejkrásnější Vánoce. Dostala víc,

než kdy doufala. Svojí ztracenou i úplně novou rodinu a hlavně moře lásky. A tohle všechno je dárek z domu naproti.

24 PROSINCE

MÍŠA KOVÁČOVÁ

24 PROSINCE

MÍŠA KOVÁČOVÁ

Ticho, které voní kávou

Ráno se rozlilo do oken jako mléčné světlo. Ema se probudila ještě před budíkem, i když žádný nezvonil. Na stole vedle postele ležela rozečtená kniha a pod ní složený svetr, který si chtěla vzít na sebe. Byl 24. prosinec – po roce se vrátila domů na Vánoce. Den měl v sobě zvláštní klid, který přichází jen jednou za rok. Směs očekávání, melancholie a tichého usmíření. Ale i záchvěv strachu… a touhy po setkání, kterého se bála.

Z kuchyně se ozývalo cinknutí hrnku. Otec už byl vzhůru. Vždycky vstával první, i o svátcích. Dělal kávu, aby ji měl připravenou pro sebe i mámu, až se probudí. Ema se posadila, natáhla ruce a ucítila v prstech chlad ze zdi. Dům jejího dětství měl své pachy i zvuky – dřevo, káva, kapičky vody v trubkách, když se spouštěl ohřev.

Vstala, obula pantofle a když vešla do kuchyně, uviděla otce sedět u stolu, jak listuje novinami. Nad kamny se vznášel lehký opar z čerstvě uvařené kávy.

„Dobré ráno," řekla tiše.

„Dobré, Em. Nespala jsi dlouho," odpověděl, aniž zvedl oči. Ale pak se pousmál, odložil noviny a nalil jí hrnek.

Sedla si naproti němu, dívající se do hrnku, jak se hladina hýbe při každém drobném pohybu. Ten okamžik byl prostý, a přesto tak plný.

„Máma ještě spí?“

„Jo. Včera pekla do noci. Prý to všechno nestíhá. A nakonec má na stole dvanáct druhů cukroví.“

Oba se zasmáli. Ema si přiložila ruce k hrnku, jako by se jím chtěla zahřát zevnitř.

Za oknem padaly první vločky. Pomalu, líně, jako by se rozhodovaly, jestli vůbec dopadnou. Den teprve začínal.

Ema se zadívala na okenní sklo. Bylo poseté drobnými kapkami, které se spojovaly a pomalu stékaly dolů. Uvnitř bylo teplo, venku ticho. V tom tichu se rozléhalo jen slabé praskání dřeva v kamnech. Připomnělo jí to dětství, kdy na Štědrý den sedávala s bratrem u okna a snažila se první spatřit zlaté prasátko. Tenkrát věřila, že se opravdu objeví, když vydrží celý den nejíst. Nikdy ho neviděla, ale ten pocit očekávání si pamatovala dodnes.

Otec znovu sáhl po novinách, listoval mezi stránkami, které se v tom světle leskly jako voskový papír. „Letos zase nasněžilo pozdě,“ poznamenal spíš pro sebe.

Ema přikývla. „Ale aspoň to stihlo na dnešek. Bez sněhu to nejsou pravé Vánoce.“

„To máš pravdu,“ řekl a podíval se na ni přes brýle. „Pamatuješ, jak jsme tě v pět ráno budili, když venku chumelilo? Ty jsi hned běžela k oknu, a my pak museli odhrnovat cestu, aby sis mohla postavit sněhuláka.“

Ema se pousmála. „A já mu vždycky dávala mámin šátek. Byla z toho nadšená.“

„Nadšená,“ zasmál se. „Spíš rezignovala.“

Ema se zhluboka nadechla. Vzduch voněl směsí kávy a dřeva, ale někde pod tím byla i vůně skořice. Máma ji musela nechat

v hrnci, kde včera vařila jablka s hřebíčkem. Vůně, která v sobě měla všechno – domov, dětství, bezpečí.

Chvíli jen seděla a poslouchala zvuky domu. Starý kotel zabublal, z půdy se ozvalo zapraskání. Každý kout měl svůj hlas. Dům byl jako živý organismus, který s nimi stárnul.

„Přemýšlíš?“ zeptal se otec, když ji chvíli pozoroval.

„Jen vzpomínám,“ odpověděla. „Na to, jaké to tu bývalo, když jsme byli malí. Všude ozdoby z papíru, ty s pilkou, máma s vánočkou v ruce… všechno bylo pomalejší.“

„To je věkem,“ řekl klidně. „Když jsi mladá, chceš, aby to všechno rychle přišlo. A pak zjistíš, že nejhezčí je to čekání.“

Ema se usmála. „To čekání mi teď jde docela dobře.“

Otec se pousmál, ale nic neřekl. Oba věděli, že mezi těmi slovy se skrývá víc, než by chtěli vyslovit.

Zvedla se a přešla k oknu. Venku se krajina ztrácela v bílé mlze. Stromy stály nehybně, zahrada byla pokrytá tenkou vrstvou sněhu. Na plotě visela krmítka, kolem kterých poletovali vrabci. Přitiskla čelo ke sklu, které ji chladilo, a chvíli sledovala jejich rychlé pohyby.

„Zůstaneš tu přes svátky?“ zeptal se otec.

„Jo. Jen do neděle. V pondělí musím zpátky.“

„Do města?“

„Jo.“

„A tam… máš někoho, s kým budeš?“

Ema se tiše zasmála. „Tati, to zní jako výslech.“

„Nemyslím to zle.“

„Já vím. Nemám,“ řekla po chvilce. „A je to v pořádku.“

Věděla, že to říká spíš sobě než jemu. Ne že by to byla lež ale spíš polopravda, kterou se snažila žít. Před pár měsíci by možná odpověděla jinak. Ale to už bylo pryč.

Sedla si znovu ke stolu, pohladila prstem okraj hrnku. Vzpomněla si na Davida – jak držel hrnek úplně stejně, vždycky jedním prstem zaklesnutým do ucha, druhou rukou podpíral spodek. Vzpomínka se vynořila nečekaně, jako stín, který přejde přes sklo. Nebyla bolestná, jen chladná, tichá.

David miloval Vánoce. Každý rok je plánoval dopředu, kupoval dárky už v listopadu, balil je do papíru s hvězdami, který musel mít přesně tu správnou barvu. Na Štědrý den vždycky brnkal na kytaru, i když zpívat neuměl. Smál se, když mu praskaly struny, a říkal, že to patří k tradici.

Vzpomněla si na jeden takový Štědrý den. Byli spolu teprve krátce a on přišel s balíčkem zabaleným do novin. Řekl, že je to schválně – že chce, aby rozbalování bylo překvapení. Uvnitř byla malá keramická hvězda, ručně malovaná. Na zadní straně měla nápis: NA SVĚTLO, KTERÉ NAJDE CESTU. Tehdy se jí to zdálo poetické. Dnes by asi jen pokrčila rameny. Ale hvězdu má pořád, někde v krabici s ozdobami.

„Emo?“ ozval se otec, a ona se lekla, že ji přistihl u myšlenek.

„Hm?“

„Přidej dřevo do kamen?“

„Jo, hned.“

Otevřela dvířka kamen a srovnala polena. Plameny se rozhořely a osvítily místnost měkkým světlem. To světlo tančilo po zdech, po jejich tvářích, po staré skříni, kterou otec kdysi slíbil opravit. Nikdy to neudělal a Ema byla ráda. Některé věci mají zůstat nedokonalé.

Z chodby se ozvaly tiché kroky. Máma, ještě v županu, s rozcuchanými vlasy. „Dobré ráno,“ zamumlala a hned zamířila ke kávovaru.

„Dobré ráno, mami,“ řekla Ema.

„Už jsi vzhůru? To máš po mně,“ pousmála se máma. „Já taky nikdy nevydržím spát, když vím, že je Štědrý den.“

Ema sledovala, jak si máma připravuje hrnek a usedá k nim. Všichni tři chvíli jen seděli. Slova nebyla potřeba. Bylo v nich něco z toho starého ticha, které se vrací jen na Vánoce.

„Vzpomínáš,“ řekla máma, „jak jsme vám s tátou dělali snídani do postele? Kakao a rohlíky se salámem. A ty jsi vždycky chtěla marmeládu.“

„Protože ta miska s marmeládou byla ve tvaru srdce,“ odpověděla Ema.

„No jo. Ty a tvé symboly.“

„Jsou po tobě,“ usmála se.

Venku se vločky zhoustly. Obloha se ztrácela v bílé záři, a dům jako by se uzavíral do sebe. Všechno bylo měkčí, pomalejší. Ema měla chuť zabalit se do deky a jen sledovat svět, jak plyne kolem.

Máma se zvedla a začala něco chystat. „Budu dělat bramborový salát. Pomůžeš?“

„Jasně,“ přikývla Ema.

Rozložily prkénka, nože, misky. Brambory už byly uvařené. Krájely je na drobné kostičky, rytmicky, bez zbytečných slov. Jen občas tiché klepnutí nože o dřevo. Otec mezitím odnášel prázdné hrnky a pískal si tiše melodii, kterou si Ema pamatovala z dětství.

„Pamatuješ,“ začala máma, „jak jsi chtěla kdysi sama udělat salát? Bylo ti sedm a místo okurek jsi tam dala hrozny.“

Ema se rozesmála. „A vy jste to stejně snědli.“

„No jasně. Aby ses neurazila.“

„A nebylo to špatné,“ dodal otec z vedlejší místnosti.

„Tak to zkuste letos znovu,“ odpověděla Ema a všichni se zasmáli.

Když bylo všechno nakrájeno, Ema umyla prkénko a chvíli stála u dřezu. Voda byla teplá, na okně se srážela pára. Podívala se

ven – sníh už ležel ve vrstvě, která zakrývala stopy. Cesta ke kůlně byla bílá, jako by nikdo nikdy nešel.

Na okamžik ji napadlo, že ten den je jako čistý list. Možná proto má tak ráda Vánoce – všechno se na chvíli zastaví, svět se vyčistí, i v hlavě je víc ticha. A přesto v tom tichu někde pod povrchem zůstává všechno nevyřčené. Vzpomínky, které se neptají, jestli o ně stojíš.

Ema se otřela ruce do utěrky a podívala se po kuchyni. Stejná záclona, stejné hrnky, stejná vůně. Jen čas jiný. A ona jiná.

„Mami?“

„Ano?“

„Litovala jsi někdy, že jsi zůstala tady?“

Máma se zarazila, položila lžičku. „Ne. Nikdy. Ale někdy jsem přemýšlela, jaké by to bylo, kdybychom se odstěhovali. Každý má někde svůj klid, a ten můj je tady.“

Ema přikývla. „Já ho asi pořád hledám.“

„Najdeš,“ řekla máma prostě.

Z obýváku se ozval otec: „Mimochodem, venku přestalo sněžit!“

Ema se podívala z okna. Měl pravdu. Obloha se projasnila, mezi mraky se ukázal tenký pruh modři. Vločky na větvích se třpytily ve světle.

Bylo teprve dopoledne, ale vypadalo to, jako by se čas rozprostřel do šířky. Ema cítila zvláštní klid. Ne radost, ne smutek spíš něco mezi. Pocit návratu, který není o tom, kam se vracíš, ale co v sobě necháváš.

Otočila se ke stolu, kde ležely brambory, cibule, majonéza. Máma zpívala potichu starou koledou, otec si bral kabát, že půjde pro dřevo. Ema stála uprostřed toho všeho a měla pocit, že je přesně tam, kde má být.

Za oknem se zalesklo světlo. Bylo mléčné, jemné, jako to ranní, které ji probudilo. Stejné, a přesto jiné.

Den teprve začínal.

Cesty zpátky

Po snídani se vydala ven. Kabát měla starý, ale měkký, a rukavice, které jí kdysi upletla máma. Chtěla se projít po cestě, po které kdysi chodívala do školy. Ulice byla prázdná, jen sníh křupal pod nohama. Vzduch měl tu zvláštní čistotu, jakou má jen ráno Štědrého dne, když svět ztichne a všechno čeká.

Kolem domů se nezměnilo skoro nic. Na jednom okně blikala stejná světýlka jako loni. V hrudi ji píchlo, vzpomínka se zavrtala hluboko – jeho smích, sníh ve vlasech, dětská radost. Zavřela oči a na chvíli se nechala unést tím obrazem.

Za rohem potkala pana Nováka, jak shrabuje sníh z chodníku.
„Dobré ráno, Emo! Tak ses vrátila domů?“ zavolal na ni, aniž by přestal hrnout.
„Na Vánoce vždycky,“ odpověděla s úsměvem.
„To je dobře. Bez tebe by to tu nebylo ono. Vzpomínám, jak jste tu kdysi stavěli sněhuláka? Celý se naklonil, vypadal jak po mejdanu.“
Ema se zasmála. „A vy jste nám ho druhý den opravil.“
„Jo, ale stejně se zas rozpadl. Asi měl osud krátkého života,“ mávl rukou a přátelsky kývl. „Zastav se někdy, Eva pekla linecké.“
„Děkuji, možná přijdu,“ odpověděla, i když oba tušili, že jen těžko najde odvahu.

O pár domů dál zahlédla paní Královou, jak věší věnec na branku.
„No to mě podrž, to je Ema! Ty jsi vyrostla!“
„To říkáte každý rok,“ usmála se Ema.
„A každý rok je to pravda,“ nedala se žena. „Maminka má určitě radost, že jsi doma. Pomáháš jí, viď?“
„Snažím se. I když ona má svůj systém.“
„Jo, ten má odjakživa,“ uchechtla se Králová. „Pozdravuj ji. A stav

se pro kousek vánočky, zrovna ji mám ještě teplou.“
„Děkuji, to ráda,“ kývla Ema a šla dál.

U hřiště se děti koulovaly. „Emo, trefíme tě?“ volal malý Jenda, syn od sousedů.
„Jen to zkus,“ odpověděla s hranou výhrůžkou, ale když po ní sněhová koule doopravdy letěla, raději uskočila.
„Pořád to umíš!“ smál se Jenda a Ema jen zakroutila hlavou. „To víš, mám trénink.“

Pak se zastavila u obchodu s prázdnou výlohou. Za zaprášeným sklem ležel obrázek anděla, bledý a zapomenutý. Vzpomněla si, jak sem s babičkou kdysi chodívaly obdivovat ozdoby, které si nemohly dovolit. Z kapsy vytáhla telefon – žádné nové zprávy. Chvíli ho držela v ruce, jako by mohl vibrovat jen silou přání, pak ho zastrčila zpátky do kapsy.

Cestou domů potkala starého pošťáka.
„Emo! Máš štěstí, dneska nenesu účty, jen pohledy,“ zasmál se.
„Tak to je hezká změna.“
„Taky by sis mohla někdy napsat Ježíškovi,“ mrkl na ni.
„Stačí že má se mnou trpělivost,“ odpověděla tiše.

Když se vrátila domů, kabát měl vlhké skvrny od sněhu a rukavice ztuhly chladem. Sundala je a položila na topení. Zavřela oči a zhluboka se nadechla známé vůně kuchyně – kapr, smažené máslo, jemný pach dřeva.

„Můžeš mi podat talíře?“ zavolala máma z kuchyně.
„Jasně.“ Ema vytáhla z kredence bílé s modrým okrajem, ty, co se používaly jen jednou do roka. Na jednom byla prasklina, ale nikdo ho nikdy nechtěl vyhodit.
Otec mezitím rozmotával světýlka.
„Zase se to zamotalo,“ bručel.
„To se každý rok zamotá,“ poznamenala máma, a Ema se zasmála.

Zvonek. Ema si myslela, že to bude sousedka s přáním. Utřela si ruce do utěrky a šla ke dveřím.
Ale tam stál **David**.

Na okamžik zůstali stát proti sobě, aniž by kdokoli z nich něco řekl. David držel malý balíček zabalený v hnědém papíře, přepásaný provázkem. Jeho ruce se mírně třásly. Ema si všimla každého detailu – způsob, jak stál, jak se snažil nevybuchovat napětím, a přitom se snažil působit klidně.

„Ahoj," řekl tiše.

„Ahoj… co tu…?" Ema zůstala stát, překvapená a napjatá.

„Tvůj táta mě pozval. Pomáhal jsem mu minulý týden s dřívím," odpověděl lehce se usmál, a jejich pohledy se na okamžik střetly.

Ema polkla. „Pojď dál," řekla nakonec. Cítila, jak se jí ruce mírně třesou, i když se snažila tvář držet klidnou.

Vstoupil, zul se a položil balíček pod stromek. Všechno se dělo pomalu, tiše, jako by se báli, že prudší pohyb rozbije křehkost okamžiku.

Máma se objevila ve dveřích s úsměvem. „Davide, pojď dál. Jsem ráda že jsi přišel."

„Já děkuji za pozvání, " odpověděl a jejich oči se na okamžik opět setkaly. Ema cítila, jak jí buší srdce. David se na ni chvíli díval. Měl na sobě kabát pokrytý drobnými vločkami a v očích ten známý klid, který kdysi tolik milovala. Jen v koutcích úst mu přibylo pár vrásek, jako by je tam zanechaly měsíce dřiny a ne spánku.

„Už je to rok," řekl tiše.

„Vím," odpověděla. „A přitom to působí… delší."

Na okamžik se usmál, ale bylo v tom víc smutku než radosti.

„Co firma dává ti zabrat?" zeptala se, aby přerušila ticho.

„Pořád," pousmál se. „Táta by řekl, že to ke dřevu patří."

„A město?"

„Rychlé?" hádal s lehkým pousmáním.

„A hlučné," přikývla. „Někdy mi chybí ticho. Takové, jaké je tady."

„To ticho je zrádné," řekl. „Občas v něm slyším víc, než chci."
Ema zvedla oči. „Já taky."

Z kuchyně se ozvalo cinknutí hrnku. Máma se objevila ve dveřích s čajem, položila ho na stůl a tiše se vytratila.

Zůstali sami.
David si přejel dlaní po krku, jako by hledal slova, která by nezničila křehkost chvíle.
„Víš," řekl pomalu, „někdy mám pocit, že když jsi odjela, zůstal tu po tobě průvan."
Ema se pousmála. „A když jsem tady, zase mám pocit, že jsem nikdy neodešla."

Venku se ozval smích dětí, které se koulovaly na ulici. Uvnitř bylo teplo, světla stromku se odrážela v jejich tvářích. Chvíli jen seděli a dýchali ten okamžik, jako by si oba uvědomovali, že nic není ztracené, jen odložené.

Odpoledne trávili v kuchyni – máma pekla poslední várku cukroví, otec rozvěšoval světýlka a David s Emou krájeli zeleninu. Drobné ticho mezi nimi mělo vlastní rytmus, jen občas přerušované šustěním nožů a cinkáním talířů.

„Tak jak se máš?" zeptala se Ema, snažila se udržet hlas klidný.

„Dobře… a ty?" odpověděl David.

„Taky dobře."

„Zůstaneš tu pár dní?"

„Jo, přes Vánoce," přikývla a pokusila se usmát.

„Opravdu tě rád vidím," dodal tiše a Ema cítila, jak se jí hrdlo sevřelo.

„Já… taky tě ráda vidím," přiznala, přestože její mysl vířila otázkami – proč přišel právě dnes, co bude dál?

Za oknem padal hustý sníh a světla stromku se třpytila v teple kuchyně. Když se jejich prsty náhodou dotkly při krájení, ani jeden z nich se neodtáhl. Každý pohled, každý pohyb vážil víc než slova.

„Za chvíli by měl přijet tvůj bratr Petr s Lucií a dětmi," připomněla máma.

Ema se zasmála a pocítila teplo v hrudi. Už dlouho je neviděla – jen přes video hovory, kde se smáli, ukazovali hračky, pořád jí chybělo, že je nemůže obejmout. „Jo, už se tolik těším… hlavně na malého Honzíka, ten vždycky všechny rozesměje," zamumlala.

„A Adélka už se zase naučila nějakou písničku?" zeptal se David, a její srdce sebou cuklo.

Ema přikývla. „Jo, a připravila pro nás malé překvapení."

David se podíval směrem k oknu, kde se sníh pomalu usazoval. Ema si uvědomila, jak zvláštní je ten pocit napětí s ním, a zároveň radost z rodiny, která se chystala dorazit. Den byl naplněný vším, co chtěla cítit: domovem, vzpomínkami, očekáváním a malou dávkou nevyřčeného mezi nimi.

Příjezd

Zazvonil zvonek a Ema pocítila lehké napětí. Rozběhla se ke dveřím a otevřela.

„Ahoj, Emo!“ zvolal Petr a hned ji objal. Ema se usmála a pevně ho stiskla. „Ty jsi tu, už jsem se těšil!“

Za ním stála Lucie s Honzíkem a Adélkou. „Ahoj, Emy! Ráda tě vidím!“ Lucie se naklonila a jemně ji objala. Honzík zavýskl a natáhl se po jejím kabátu, zatímco Adélka zkoumala její rukavice a smála se.

David stál opodál a tiše scénu sledoval. Lucie si ho všimla a s úsměvem přikývla. „Ahoj, Davide, ráda tě vidím.“ David se lehce zarděl a oplatil jí pozdrav.

„Pojďte dál, ať nezmrznete,“ ozvala se máma z chodby. Všichni ze sebe setřásli sníh a vítalo je teplo domu provoněného pečením.

„Jak byla cesta?“ zeptala se Ema, zatímco jim pomáhala odkládat bundy.

„Dlouhá,“ odpověděl Petr s úsměvem. „Ale děti zpívaly, tak nám to uteklo.“

Ema ho objala. Chyběl jí jeho klid, humor i to, jak dokázal všechno zlehčit. Volali si často, ale žádný hovor nenahradil ten skutečný dotek.

V obýváku už to vonělo po jehličí a skořici. Děti se pustily do stavění pevnosti z polštářů, zatímco máma nosila na stůl cukroví. Petr s tátou vynášeli dřevo ke krbu, smáli se a mezi řečí si vyměňovali historky z dětství.

Ema se opřela o rám dveří a pozorovala je. Tolik jí tyhle obyčejné chvíle chyběly.

„Tati, dej pozor, aby to neprasklo jako minule!“ smála se Ema, když se z krbu ozvalo hlasité lupnutí.

„To byla jen smůla,“ bránil se otec a přihodil další poleno.

„Letos to vydrží.“

Honzík s Adélkou mezitím tahali Emu na zem.

„Této, pojď s námi! Děláme hlad plo sněhovou klálovnu!“ křičel Honzík a mával polštářem.

„To zní vážně,“ řekla Ema s hranou důležitostí a klekla si k nim.

„Ty budeš klálovna,“ rozhodl Honzík a nasadil jí na hlavu čepici s bambulí. Adélka se rozesmála, převrátila polštář a s vážnou tváří prohlásila: „Já budu víla, co hlídá bránu!“

„Tak to máme celý dvůr,“ přikývla Ema. „Ale kdo postaví věž?“

„Já!“ křikl Honzík, seskočil z gauče a začal nosit další polštáře. Adélka ho napodobila a brzy byl obývák plný smíchu, peřin a nepořádku.

Ema se nechala vtáhnout do jejich světa. Dělala, že se brání, když jí děti stavěly „vězení plo klálovnu“, ale smích jí unikal s každým dalším pohybem. Vlasy jí spadaly do čela, na svetru zůstávaly drobky od cukroví a podlaha byla posetá polštáři.

„Této, nesmíš se smát, vězni se nesmějí!“ napomenul ji Honzík s přehnanou vážností.

„Promiňte, vaše veličenstvo,“ odpověděla s úklonou, „ale já jsem královna, a ta se smát může, kdy chce.“

„To je pravda,“ přidala se Adélka s dětským zápalem. „Královna je šéf!“

David, který seděl na pohovce, si tu scénu tiše prohlížel. V koutku úst mu cuklo, když Ema předstírala korunovaci Adélky pomocí vařečky. „Kdyby tě tak viděli kolegové z práce co,“ prohodil pobaveně.

„Možná bych měla častěji měnit role,“ odpověděla Ema, aniž by k němu zvedla oči.

„Sedí ti to,“ dodal, a v jeho hlase zaznělo něco měkčího.

Honzík zrovna přišel s dekou, kterou natáhl přes křesla, a vyhlásil: „Teď musíme chlánit hlad, padá sníh!“

Ema s dětmi se schovaly pod deku, venku opravdu hustě chumelilo a kdesi v dálce prasklo dřevo v krbu. V tom úkrytu, v dětském smíchu a hřejivém světle, se Ema cítila zvláštně klidná. Jako by se na chvíli vrátila o mnoho let zpátky do času, kdy všechno bylo prosté a celé.

Štědrovečerní večeře a dárky

Ema stála u stolu a pokládala na něj talíře s modrým okrajem. Vedle ní David skládal příbory a pečlivě nastavoval sklenice. „Vždycky se divím, kolik detailů stačí, aby stůl vypadal slavnostně," poznamenal a usmál se. Ema se zasmála: „To je tradice. A hlavně se musí všechno lesknout."

„Takže pořád dokážeš skloubit práci a psaní?" zeptal se David, když jí podával talíř. Jejich prsty na okamžik dotkly.

„Snažím se," odpověděla Ema a položila talíř vedle ostatních. „Někdy je to víc o disciplíně než o inspiraci."

„A ty? Stále se hrabeš mezi stromy a dřevem?"

„Jo, většinou od rána do večera. Ale tady je to příjemný oddech," přiznal David a lehce narovnal jeden z talířů, i když už byl perfektně rovně.

Ema se ušklíbla: „A co takhle zkusit pauzu v kuchyni? Mohla bych tě naučit něco jednoduchého."

„Hmm… nejsem si jistý, že by se mělo tohle brát jako odpočinek," řekl s lehkým úsměvem a jejich pohledy se střetly. Chvíli mlčeli. On se zlehka opřel o stůl, ona si zastrčila pramen vlasů za ucho. Blízko, ale pořád ne natolik, aby to působilo jako přiznání.

Když stůl konečně voněl a vypadal dokonale, přiběhli Petr s Lucií a děti.

Máma začala nalévat polévku. Každý pohyb byl pomalý, pečlivý, a v kuchyni to vonělo kořením. Táta mezitím přinesl kapra s bramborovým salátem a všichni se usadili kolem stolu. Děti se netrpělivě ohlížely na talíře, Petr jim podával příbory a Lucie pobíhala mezi nimi. Vzduch byl plný smíchu a šustění ubrusu.

Táta se nakonec usmál a začal vyprávět: „Pamatujete, jak jsme se vždy hádali o kapří hlavy?"

„Já vždycky utekla," zasmála se Ema a při tom se krátce podívala na Davida. Jeho oči se na ni na okamžik zableskly a letmý úsměv jí prohřál hrudník.

David se přitom natáhl, aby podal dětem talíř, a jejich ruce se znovu minuly jen o kousek. „A někdo ti musel tvrdit, že je to kuřecí vývar," prohodil a jejich pohledy se zase setkaly.

Děti se rozesmály a vytrhly je z napětí. Každá replika teď měla svou váhu, ale mezi nimi zůstávaly okamžiky, kdy se jen sledovali, aniž by cokoli říkali.

„To jsme my," zasmál se Petr, a všichni se zapojili do vyprávění historek o vánočních večeřích z dětství. Ema sledovala Davida, jak podává dětem jídlo, a při každém pohybu si všimla drobných gest – lehký úsměv, sklopené oči, krátký dotek ruky při předávání talíře.

Bylo toho málo, ale stačilo to, aby cítila, že je mezi nimi stále něco nezměněného, jemného a křehkého.

Během večeře se všichni smáli historkám z dětství, děti se přetahovaly o lžičky a drobné porce. Petr a Lucie si navzájem doplňovali příběhy o své práci a koníčcích, David tiše sledoval Emu a jejich ruce se několikrát náhodně dotkly při podávání talířů. Ema cítila, jak jí srdce poskočilo, a snažila se zachovat klid.

Po večeři přišlo na řadu rozbalování dárků u stromečku. Každý si vybral svůj balíček, sedli si kolem stromku a začali postupně otevírat.

„Já chci nejdřív!" vykřikla Adélka a roztrhla papír.

„Hurá! Panenka!"

„Podívej, má helmu!" zvolal Honzík a hned ukázal na akční figurku, kterou právě rozbalil. Lucie se zasmála „Tak to máš radost, že jo?" „Jasně! Ale počkej, počkej…" odpověděla Adélka a držela panenku v ruce, oči jí svítily.

Ema seděla vedle Davida, sledovala jeho pohled, který sek ní často vracel.

„Tak já… tady mám pro tebe," řekl tiše a podal jí malý, pečlivě zabalený balíček.

Ema vzala balíček do rukou a její prsty na okamžik spočinuly na jeho. Ruka jí mírně cukala, když odlepovala provázek. „Pro mě?" zašeptala.

David jen přikývl, jejich pohledy se setkaly a zůstaly spojeny na pár vteřin. Ema otevřela víko a uvnitř ležel elegantní zápisník s jejími iniciálami. Jednoduchost a péče, s jakou ho vybral, jí vyvolala jemný úsměv.

„To je nádherné… budu do něj psát nové příběhy," zašeptala.
„Rád bych, abys do svého deníku zapsala tenhle večer… tady a teď," odpověděl David, a jejich pohledy zůstaly spojené, zatímco kolem nich děti křičely radostí a ukazovaly si své hračky.

„Podívej, co jsem dostal já!" vykřikl Honzík a otevřel balíček s malou stavebnicí.
„To je skvělé!" zasmála se Lucie a přidala se, aby mu pomohla s kostkami.

Ema se zasmála a krátce se podívala na Davida. Ten ji sledoval se stejným úsměvem jako při předávání balíčku. Na okamžik se jejich prsty dotkly při uklízení papíru, jen letmý dotek, a přesto se mezi nimi rozproudilo tiché napětí.

„Tak co, ukážeš mi, kam si, co zapíšeš?" zeptal se David, když se dětem podařilo vystavět první věž z kostek.
Ema přikývla a vzala zápisník do náruče. „Tady budu mít místo na všechny vzpomínky z Vánoc… a na tebe," zašeptala a jejich oči se setkaly.

Večer plynul dál smíchem, drobnými vtípky a radostí z přítomnosti rodiny. Každý dárek byl otevřený, každý úsměv znamenal radost. Ema cítila, že svět kolem ní je přesně takový, jaký má být –

plný tepla, drobných napětí a všedního zázraku, který Štědrý den přináší.

Ztracené a nalezené

Sníh tiše padal, když Ema a David vyšli na verandu. Světlo z domu se odráželo na bílých plochách a kolem nich panovalo ticho, přerušované jen jemným praskáním lampy.

Ema se opřela o zábradlí a zhluboka dýchala chladný vzduch. Každý nádech ji osvěžil a srdce se jí stále trochu klepalo při pohledu na něj. David stál vedle ní, ruce založené na zábradlí, a sledoval ji, jako by si ji chtěl pečlivě zapamatovat po všem, kdy byli od sebe.

„Vůbec ses nezměnila," řekl tiše, trochu nejistě.
Ema se pousmála a její oči se zaleskly v odrazech světla. „Ty zas vypadáš, jako bys pořád čekal, že se otočím a odejdu."
„Možná," přiznal.

Zůstali stát proti sobě, mezi nimi jen studený vzduch a nevyřčený rok. Sníh padal na jejich kabáty, někdy se zachytil ve vlasech. V dálce doléhal zvuk zvonku z kostela.

„Víš," začala po chvíli Ema a zvedla pohled, „někdy přemýšlím, jaké by to bylo, kdybych tehdy zůstala."
Odmlčela se, jako by si to představovala v duchu.

„Tenkrát jsme chtěli odjet do města. Měli jsme všechno naplánované. Byli jsme si jistí, že svět patří nám. A pak přišla realita. Ty jsi zůstal. Já jsem odešla."

David se nadechl, jeho dech se mísil s chladným vzduchem a vytvářel malé obláčky. „Nebyla to tvoje vina," řekl nakonec. „Táta onemocněl, firma se rozpadala. Myslel jsem, že dělám správnou věc. Ale když si odešla… měl jsem pocit, že všechno ostatní ztratilo smysl."

Ema se na něj zadívala dlouho, zkoumavě. Její ruka se nepatrně pohnula, jako by hledala jistotu. „Nikdy jsem ti to nevyčítala. Jen

jsem tehdy nedokázala zůstat a sledovat, jak se všechno hroutí. Měla jsem pocit, že jestli neodejdu, ztratím i sebe.“

„A ztratila jsi mě,“ řekl prostě, nevyčítavě, spíš konstatoval fakt. „Jo,“ přikývla. „Ale asi jsme to potřebovali oba.“

Ticho. Jen vítr jim čechral kabáty a světlo z oken domu kreslilo kolem jejich postav jemné obrysy. Sníh se snášel na jejich ruce a David nenápadně natáhl prst, aby ho odfoukl z Emina kabátu.

„Teď to tu vypadá jako dřív,“ řekl David a jeho pohled sklouzl po domu, po oknech, po sněhu na verandě. „Jen my jsme jiní, o něco opatrnější, ale snad i silnější.“

Ema se usmála a přitiskla ruce na zábradlí. „Možná jsme se konečně naučili stát. Držet se toho, co je důležité, místo toho, abychom utíkali nebo čekali, že někdo rozhodne za nás.“

David se pousmál a o krok se přiblížil. „Můžu?“ zeptal se. Ema se na něj podívala a jemně natáhla ruku – jejich prsty se lehce dotkly na zábradlí. Mezi nimi proběhl malý proud tepla.

„Emo…“ zašeptal David. Jeho pohled byl plný něhy, oči sledovaly každý její pohyb. Na okamžik se jen dívali na sníh, který padal mezi nimi, světlo domu je jemně obkreslovalo.

David se natáhl rukou k zábradlí a opřel se o něj. „Vzpomínáš, jak jsme tady stáli naposledy?“ zeptal se nenuceně, jako by hledal správná slova.

Ema se zadívala na sníh, který jemně padal kolem nich, a zavrtěla hlavou. „Vím, bylo to… zvláštně klidné. Skoro jako by se svět zastavil.“

„Tehdy jsem doufal, že si to rozmyslíš a vrátíš se. Pořád jsem si představoval, jak bych reagoval, kdyby ses opravdu vrátila,“ řekl David tiše a jeho pohled spočinul na Emě.

Ema se mírně usmála, oči jí zazářily. „A teď tu stojíme, a všechno je jiné, ale nějak… správné.“

David se pousmál a přiblížil se. „Správné… a přece stále trochu křehké," řekl, když jejich pohledy spojily ticho a očekávání. Jeho prsty se téměř dotkly těch jejích, jen kousek od sebe, a Ema cítila, jak jí srdce bije rychleji.

„A teď?" zeptala se tiše.

„Teď… teď se snažím nic nezkazit," odpověděl.

Ema se jen letmo zasmála a odtáhla si pramínek vlasů z tváře. „Když jsem pryč, zdá se mi, že se všechno mění… a teď? Skoro všechno vypadá stejně."

David se na ni podíval a jeho pohled se zastavil na jejích rtech. „Skoro všechno. Ale některé věci… ty jsem si schoval pro sebe," řekl tiše a na chvíli v něm zůstala tichá vzpomínka na dny, kdy byli spolu.

Naklonili se k sobě trochu blíž. „Takže žádná hádka, žádný rozchod, jen my… teď?"

David se pousmál a jejich ruce se jemně spojily. Polibek přišel opatrně, stydlivě, postupně hlouběji proplétající jejich city a odloučení.

Ten dotek byl jiný než dřív. Neprudký, nezaskočený. Pomalu se prolnuli v klidu, který už nepotřeboval slova.

Když se od sebe odtáhli, Ema se opřela čelem o jeho rameno.

„Neodjedeš hned, že?"

„Ne, teď chci být tady," usmála se Ema a pevněji se přitiskla.

Ema se otočila a pohledem sklouzla k oknu. V něm se objevily máma a Lucie, jejich tváře zářily nadějí a úsměvy, jako by držely palce samotnému okamžiku. Ema se zasmála a poprvé po letech cítila, že všechno, co čekala, se teď děje – úplně, přesně a ve správný čas.

Obálka: Vytvořena pomocí Canva AI
Ilustrace k povídkám: Mjkslife
Redakce a korektura: Publikace neprošla jazykovou korekturou ani redakční úpravou